

C.S. Lewis

DE KRONIEKEN VAN
NARNIA

Prins Caspian

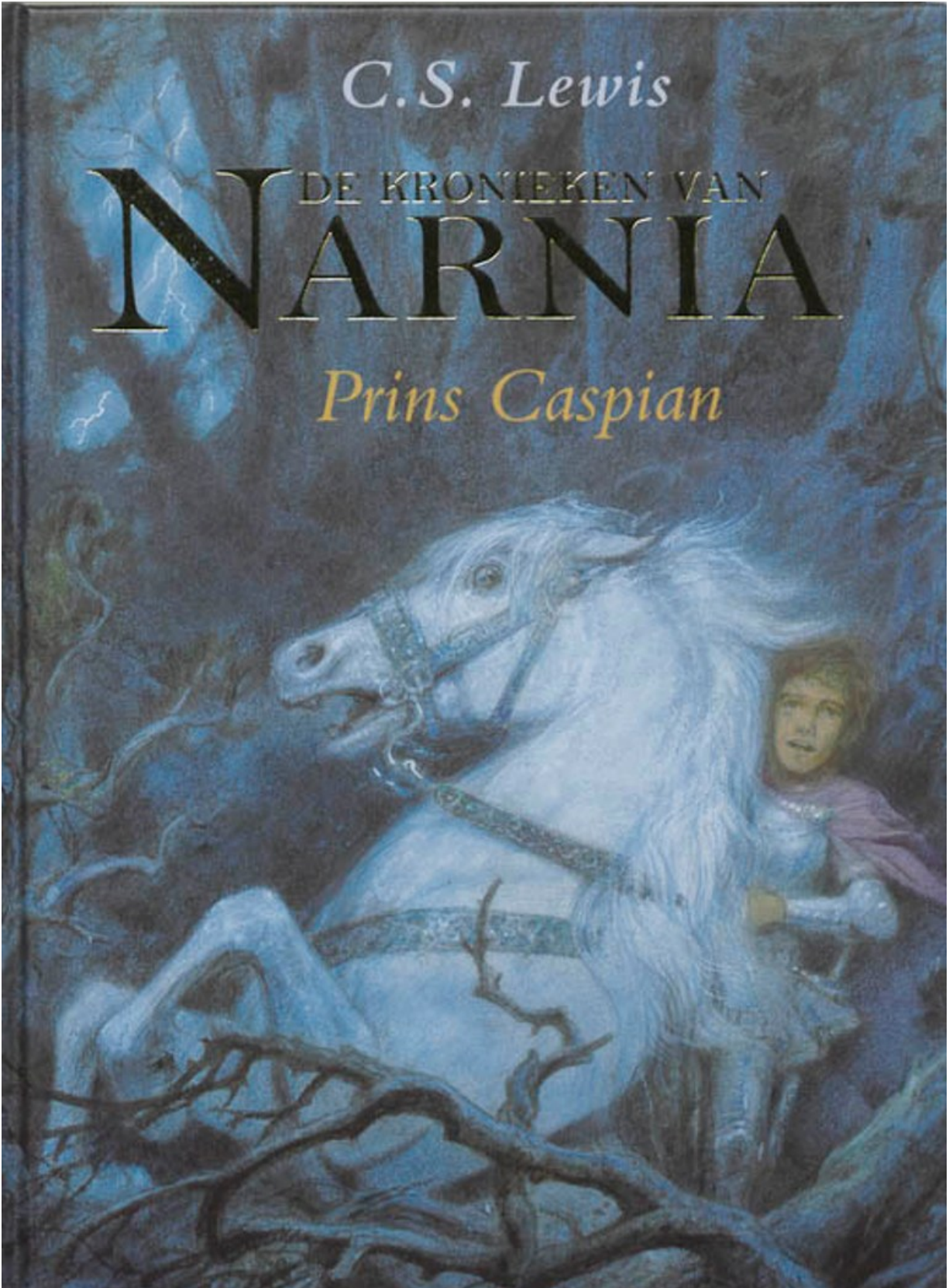

Callenbach

C.S. Lewis

DE KRONIEKEN VAN
NARNIA

Prins Caspian

OceanofPDF.com

Prins Caspian

C. S. Lewis.

OceanofPDF.com

C. S. Lewis

NARNIA®

Boek vier

Prins Caspian

Vertaald door

Madeleine van den Bovenkamp-Gordeau

met illustraties van Pauline Baynes

OceanofPDF.com

Voor Mary Clare Havard

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 1

Het eiland

Er waren eens vier kinderen die Peter, Susan, Edmund en Lucy heetten. In een boek dat *Het betoverde land achter de kleerkast* heet, is al eens verteld hoe die vier een nogal ongewoon avontuur beleefden. Ze hadden de deur van een betoverde kleerkast opengedaan en zo kwamen ze in een heel andere wereld terecht, en in die wereld waren ze Koningen en Koninginnen geworden in een land dat Narnia heette. Zolang ze in Narnia waren, leek hun regering daar jarenlang te duren; maar toen ze weer door de deur teruggingen naar Engeland, waar ze woonden, leek het net alsof er geen tijd voorbij was gegaan. In elk geval merkte niemand dat ze ooit weggeweest waren, en ze hebben het ook nooit aan iemand verteld - behalve aan één heel wijze volwassene.

Dat was intussen allemaal alweer een jaar geleden, en nu zaten ze met zijn vieren op een bankje op een perron, met een hele stapel koffers en reistassen om zich heen. Ze waren, om precies te zijn, net onderweg om terug te gaan naar hun kostschool. Tot dit station, waar verschillende spoorlijnen bij elkaar kwamen, hadden ze samen op gereisd; hier zou over een paar minuten een trein stoppen die de meisjes mee zou nemen naar de ene kostschool, en over een half uurtje zou er een andere trein komen waarin de jongens naar een andere kostschool zouden reizen. De eerste helft van de reis, als ze nog allemaal samen waren, was het altijd nog een beetje vakantie; maar nu ze zo gauw al afscheid moesten nemen en uit elkaar zouden gaan, voelden ze allemaal dat de vakantie echt afgelopen was en ze kregen alweer een schoolgevoel, en allemaal zaten ze nogal somber te kijken en niemand wist iets te zeggen. Het was voor Lucy de eerste keer dat ze naar kostschool ging.

Het was een verlaten, slaperig dorpsstationnetje en behalve zichzelf was er bijna niemand op het perron. Opeens gaf Lucy een korte schreeuw, alsof ze door een wesp gestoken werd of zoiets.

‘Wat is er, Luus?’ zei Edmund - en toen brak hij plotseling zijn zin af en maakte een geluid dat klonk als ‘au!’

‘Wat is er in vredesnaam...’ begon Peter, maar toen zei ook hij ineens iets anders dan hij van plan was geweest. In plaats daarvan zei hij: ‘Susan, laat los! Wat doe je nou? Waar wil je me naartoe slepen?’

‘Ik raak je met geen vinger aan,’ zei Susan. ‘Iemand zit aan mij te trekken. Oh... o... o, niet doen!’

Ze zagen allemaal dat de gezichten van de anderen ineens heel bleek waren geworden.

‘Ik voelde precies hetzelfde,’ zei Edmund ademloos. ‘Alsof ik meegesleurd werd. Er was iets dat vreselijk aan me trok... oei! Daar begint het weer.’

‘Bij mij ook al!’ zei Lucy. ‘Oh, verschrikkelijk!’

‘Let op!’ schreeuwde Edmund. ‘Geef elkaar allemaal een hand en blijf goed bij elkaar. Dit is toverkracht - ik voel het. Vlug!’

‘Ja,’ zei Susan. ‘We moeten elkaar een hand geven. Oh, ik wou maar dat het ophield... oh!’

Het volgende moment waren de bagage, het bankje, het perron en het station compleet verdwenen. De vier kinderen stonden ineens hand in hand op een plek waar bomen stonden en struiken - zoveel bomen en struiken dat de takken in hun rug staken en ze bijna geen ruimte hadden om zich te bewegen. Ze stonden alle vier naar adem te snakken. Ze wreven hun ogen uit en ademden diep in.

‘O, Peter,’ riep Lucy uit. ‘Wat denk je, zouden we misschien terug kunnen zijn in Narnia?’

‘Dit kan overal wezen,’ zei Peter, ‘ik kan hier geen meter voor me uit kijken tussen al die bomen. Laten we proberen het bos uit te komen - als ze hier tenminste nog iets anders hebben dan bos.’

Met wat moeite - en wat steken van brandnetels en krassen van dorens - wrongen ze zich het struikgewas uit. Daar wachtte hun weer een verrassing. Het was nu een heel stuk lichter en na een paar stappen stonden ze onverwacht aan de rand van het bos en keken ze neer op een zandstrand. Een meter of wat voor hen uit rolde een kalme zee met heel kleine rimpelige golfjes het zand op, zo rustig dat het bijna geen geluid maakte. Nergens was land te zien en er was geen wolkje aan de lucht. De zon stond

ongeveer waar hijze om tien uur 's ochtends hoort te staan en de zee was diepblauw. Ze bleven staan om de geur van de zee op te snuiven.

‘Allemachtig!’ zei Peter. ‘Hier is het niet gek, zeg!’

Vijf minuten later liepen ze allemaal op blote voeten in het koele, heldere water pootje te baden.

‘Dit is heel wat leuker dan in zo’n bedompte trein te zitten op weg naar Latijn en Frans en wiskunde!’ zei Edmund.

En toen werd er een hele tijd niet meer gepraat; alleen maar geploeterd en in het water getuurd naar garnalen en krabbetjes.

‘Maar evengoed,’ zei Susan na een tijd, ‘we zullen zeker wel een plan moeten bedenken. We zullen zo wel eens iets willen eten.’

‘We hebben die boterhammen nog die moeder ons voor onderweg heeft meegegeven,’ zei Edmund. ‘Ik tenminste.’

‘Ik niet,’ zei Lucy. ‘Die van mij zaten in mijn tasje.’

‘De mijne ook,’ zei Susan.

‘Die van mij zitten in mijn jaszak, daarginds op het strand,’ zei Peter. ‘Dat wordt dus twee zakjes brood voor ons vieren. Dat is niet zo mooi.’

‘Op het ogenblik,’ zei Lucy, ‘heb ik liever iets te drinken dan iets te eten.’

De anderen merkten nu ook allemaal dat ze dorst gekregen hadden - dat krijg je van pootjebaden in zout water in de felle zon.

‘Het is net alsof we schipbreuk hebben geleden,’ merkte Edmund op. ‘In boeken vinden ze op zo’n eiland altijd bronnen waar fris, helder water uitstroomt. Daar kunnen we maar beter naar op zoek gaan.’

‘Betekent dat, dat we weer terug moeten dat dichte bos in?’ zei Susan.

‘Absoluut niet,’ zei Peter. ‘Als er rivieren of beekjes zijn komen die altijd naar beneden, naar de zee toe stromen, dus als we langs het strand blijven lopen komen we ze vanzelf tegen.’

Ze waadden nu met z’n allen terug; eerst liepen ze over het gladde, natte zand en toen naar waar het zand droog en poederig was en tussen je tenen bleef plakken, en ze begonnen hun kousen en schoenen aan te trekken. Edmund en Lucy wilden ze liever laten liggen en op hun blote voeten op onderzoek uitgaan, maar Susan zei dat dat verschrikkelijk stom zou zijn.

‘Het kan best zijn dat we ze nooit meer terug kunnen vinden,’ zei ze, ‘en als we hier nog steeds zijn als het donker wordt en we het koud krijgen,

zullen we ze nog hard genoeg nodig hebben.'

Toen ze zich weer aangekleed hadden gingen ze op weg, de kust langs, met de zee aan hun linkerhand en het bos rechts. Afgezien van een enkele zeemeeuw was het er heel rustig. Het bos was zo dicht en zo'n wirwar van takken, dat ze er nauwelijks in naar binnen konden kijken; en daarbinnen verroerde zich niets - nog geen vogel, nog niet eens een insekt.

Schelpen en wier en zeeanemonen en heel kleine krabbetjes in een plasje water tussen de rotsen zijn allemaal best leuk, maar als je dorst hebt krijg je er gauw genoeg van. De voeten van de kinderen begonnen na dat koele water nu te gloeien en werden zwaar. Susan en Lucy moesten hun regenjassen meezeulen. Edmund had zijn jas net op het bankje op het perron neergelegd toen ze door de toverkracht overrompeld werden, en hij en Peter droegen om de beurt Peters overjas.

Nu begon de kustlijn een bocht naar rechts te maken. Nog een kwartiertje later, net nadat ze over een rotsrichel heen geklauterd waren die met een punt in zee stak, maakte hij een behoorlijk scherpe bocht. Ze liepen nu met hun rug naar het stuk zee toe dat voor hen had gelegen toen ze net het bos uit kwamen, en nu konden ze voor zich uit over het water nog een andere kustlijn zien, met net zulke dichte bossen als aan de kant die zij aan het verkennen waren.

'Ik vraag me af, zou dat een eiland zijn, of zou dat daar verderop bij elkaar komen?' zei Lucy.

'k Weet niet,' zei Peter en zwijgend sjouwden ze allemaal weer verder.

De kust waar zij langs liepen kwam steeds dichterbij die aan de overkant en na iedere uitstekende rotspunt verwachtten de kinderen bij de plek te komen waar ze aan elkaar vastzaten. Maar dat viel tegen. Ze kwamen bij wat rotsen waar ze overheen moesten klimmen en van bovenaf konden ze een behoorlijk eind voor zich uit kijken en...

‘Hè, verdraaid!’ zei Edmund. ‘Dat wordt niks. We kunnen helemaal niet bij dat andere bos komen. We zitten op een eiland!’

Zo was het. Op dit punt was het water dat tussen hen en de kust aan de overkant lag een kanaal van niet meer dan een meter of dertig, veertig breed; maar ze konden nu zien dat het hier op z’n smalst was. Verderop boog de kust aan hun kant weer naar rechts af en ze zagen de open zee tussen hun kant en het vasteland door. Het was duidelijk dat ze al voor veel meer dan de helft om het eiland heen waren gelopen.

‘Kijk!’ zei Lucy opeens. ‘Wat is dat?’ Ze wees naar een lang zilverig ding dat als een slang dwars over het strand lag.

‘Een beek! Een beek!’ schreeuwden de anderen en zo moe als ze waren klommen ze zonder een ogenblik te verliezen de rotsen af en renden om het hardst naar het zoete water. Ze wisten dat het water van de beek verderop, voordat het het strand op stroomde, lekkerder zou zijn, dus ze liepen meteen door naar de plaats waar het uit het bos naar beneden kwam stromen. De bomen stonden hier nog net zo dicht op elkaar als eerst, maar het stroompje had zich een diepe bedding tussen hoge, met gras begroeide oevers uitgesleten zodat je, als je krom liep, door een soort bladertunnel langs het riviertje omhoog kon lopen. Bij de eerste de beste bruine, rimpelende poel waarin het water van het beekje tussen de rotsen bleef staan, lieten ze zich op hun knieën vallen en ze dronken en dronken; ze staken hun gezicht in het water en toen hun armen, tot aan de ellebogen.

‘Nou,’ zei Edmund, ‘wat denken jullie van die boterhammen?’

‘O, zouden we die niet liever bewaren?’ zei Susan. ‘Het zou best kunnen dat we die later veel harder nodig hebben.’

‘Nu we geen dorst meer hebben,’ zei Lucy, ‘zou ik wel willen dat we nog net zo weinig honger konden blijven hebben als toen we nog dorst hadden.’

‘Maar wat doen we nou met die boterhammen?’ vroeg Edmund nog eens. ‘Het is ook onzin om ze te bewaren tot ze bedorven zijn. Je moet niet vergeten dat het hier een heel stuk warmer is dan in Engeland en we lopen er al uren mee rond in onze zak.’

Dus haalden ze de twee zakjes brood tevoorschijn en verdeelden het in vier porties en niemand kreeg echt genoeg; maar het was in elk geval al een heel stuk beter dan niets. Daarna bespraken ze hun plannen voor de volgende maaltijd. Lucy wilde teruggaan naar de zee om garnalen te vangen, totdat iemand haar erop wees dat ze geen net hadden.

Edmund zei dat ze meeuweneieren moesten gaan zoeken op de rotsen, maar toen ze er eens goed over nadachten konden ze zich niet herinneren dat ze onderweg ook maar één meeuwenei gezien hadden en als ze er al zouden vinden, konden ze ze nog niet koken. Als ze niet op de een of andere manier geluk hadden, dacht Peter bij zichzelf, zouden ze binnenkort die eieren maar al te graag rauw lusten - maar hij zag er het nut niet van in dat hardop te zeggen. Susan zei dat het zonde was dat ze die boterhammen nu al op hadden. Bij die opmerking scheelde het maar heel weinig of een paar van de anderen hadden hun geduld verloren. Tenslotte zei Edmund:

‘Moeten jullie eens luisteren. Er blijft maar één ding over. We moeten het bos gaan verkennen. Kluizenaars en rondzwervende ridders en dat soort lui kunnen altijd wel op de één of andere manier in leven blijven in een bos. Die eten wortels en bessen en zo.’

‘Wat voor wortels?’ vroeg Susan.

‘Ik heb altijd gedacht dat dat wortels van bomen waren,’ zei Lucy.

‘Vooruit,’ zei Peter, ‘Ed heeft gelijk. En we moeten tenslotte toch iets proberen. En het is in elk geval beter dan weer in die hete zon te moeten lopen.’

Dus kwamen ze allemaal overeind en begonnen langs het beekje het bos in te lopen. Dat was behoorlijk vermoeiend. Ze moesten gebukt onder takken door en over takken heen klimmen en ze moesten zich in het wilde weg door enorme massa's spul heen worstelen dat er uitzag als rododendrons; ze kregen scheuren in hun kleren en natte voeten van de beek, en nog steeds was het - op het geluid van het beekje na en de geluiden die ze zelf maakten - helemaal stil. Ze begonnen er juist schoon genoeg van

te krijgen toen ze een heerlijk zoete geur roken en meteen daarop vingen ze een glimp op van iets fel gekleurds dat hoog boven hun hoofd hing op de rechteroever.

‘Héé!’ riep Lucy uit. ‘Ik geloof dat daar een appelboom staat.’

En ze had gelijk. Hijgend en puffend klommen ze tegen de steile oever op, worstelden zich tussen wat braamstruiken door en stonden toen ineens onder een oude boom die vol hing met grote, goudgele appels, zo stevig en sappig als je maar wensen kon.

‘En dit is de enige niet,’ zei Edmund met z’n mond vol appel. ‘Kijk daar maar... en daar.’

‘Gunst, er staan er tientallen,’ zei Susan terwijl ze het klokhuis van haar eerste appel weggooidde en haar volgende plukte. ‘Dit moet haast wel een boomgaard zijn geweest - heel, heel vroeger, voordat het hier zo’n wildernis werd en voordat dit bos hier stond.’

‘Dan is dit vroeger dus een bewoond eiland geweest,’ zei Peter.

‘En wat is dat daar?’ zei Lucy. Ze wees vooruit.

‘Grote goden, daar staat een muur,’ zei Peter. ‘Een oude stenen muur.’

Ze zochten zich een weg tussen de zwaarbeladen takken door en kwamen bij de muur. Hij was heel oud en op sommige plaatsen was hij ingestort; er groeide mos op en muurbloemen, maar het was zo’n hoge muur dat alleen de allerhoogste bomen er bovenuit kwamen. En toen ze er vlakbij gekomen waren, ontdekten ze een hoge stenen poort waar ooit een zware deur in gezeten moest hebben, maar die nu bijna helemaal dichtgegroeid was met de grootste appelboom van allemaal. Ze moesten er eerst een paar takken afbreken om erlangs te kunnen en toen ze dat hadden gedaan stonden ze allemaal met hun ogen te knippen omdat het daglicht opeens veel feller werd. Ze stonden op een ruime open plek met aan alle kanten muren eromheen. Hier binnen waren geen bomen, alleen gras en madeliefjes en klimop en grijze muren. Het was een rustig, zonnig, verborgen plekje, een beetje triest; en alle vier liepen ze naar het midden, blij dat ze eindelijk hun rug eens konden strekken en hun armen en benen vrij konden bewegen.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 2

De oude schatkelder

‘Dit is geen tuin geweest vroeger,’ zei Susan even later. ‘Het is een kasteel geweest en dit moet het binnenplein geweest zijn.’

‘Ik begin het ook te zien, ja,’ zei Peter. ‘Dat daar is de ruïne van een toren. En daar kun je nog zien dat er een stenen trap gezeten heeft, waarmee je op de muur kon komen. En kijk eens naar die stenen treden daarginds - die lage, brede treden - die omhoog lopen naar die deur. Dat zal de deur naar de troonzaal wel zijn geweest.’

‘Al eeuwen geleden, zo te zien,’ zei Edmund.

‘Ja, al eeuwen geleden,’ zei Peter. ‘Ik wou dat we er achter konden komen wie hier vroeger hebben gewoond, en hoe lang het al geleden is.’

‘Ik krijg hier een raar gevoel,’ zei Lucy.

‘Ja, Luus?’ zei Peter. Hij draaide zich om en keek haar onderzoekend aan. ‘Ik ook, zie je. Dit is het raarste wat me op deze rare dag nog is overkomen. Ik vraag me af waar we zijn en wat dit allemaal te betekenen heeft.’

Onder het praten waren ze het binnenplein overgestoken en door de deur aan de overkant naar binnen gegaan in wat vroeger de troonzaal geweest was. Nu leek die verdacht veel op het binnenplein, want het dak was er al lang niet meer en er was niets anders van over dan een grasveld met madeliefjes, net als op de binnenplaats; alleen was dit stuk korter en smaller en de muren waren hier hoger. Aan het andere eind was een soort verhoging die ongeveer een meter hoger was dan de rest van de vloer.

‘Ik vraag me af, zou dit echt wel de troonzaal zijn geweest?’ zei Susan. ‘Wat is die podium-achtige verhoging dan voor iets?’

‘Toe, doe niet zo dom,’ zei Peter (die ineens vreemd opgewonden was), ‘kun je dat niet zien? Dat was de verhoging waar de Grote Tafel stond, waar de Koning en de hoge edelen altijd aan zaten. Het lijkt wel of je vergeten

bent dat we vroeger zelf Koningen en Koninginnen geweest zijn en dat we zelf op precies zo'n podium zaten, in onze eigen troonzaal.'

'Op ons kasteel Cair Paravel,' ging Susan dromerig en met een zangerige stem verder, 'aan de monding van de grote rivier van Narnia. Hoe zou ik dat ooit kunnen vergeten?'

'Wat zie ik dat allemaal ineens weer duidelijk voor me!' zei Lucy. 'We kunnen wel doen alsof we hier weer op Cair Paravel zijn. Deze zaal moet er vroeger bijna net zo uitgezien hebben als de grote zaal waar wij onze feesten hielden.'

'Maar jammer genoeg staat hier niet een van die heerlijke feestmaaltijden klaar,' zei Edmund. 'Jullie moeten niet vergeten dat het al laat begint te worden. Kijk eens hoe lang de schaduwen alweer worden. En merk je wel dat het ook niet meer zo warm is?'

'Als we hier vannacht moeten blijven, hebben we een kampvuur nodig,' zei Peter. 'Ik heb lucifers bij me. Laten we proberen wat droog hout bij elkaar te zoeken.'

Dat vond iedereen een verstandig idee en een half uur lang waren ze druk in de weer. De appelboomgaard waar ze doorgekomen waren toen ze de ruïne ontdekten bleek niet zo'n geschikte plek te zijn voor brandhout. Ze probeerden het aan de andere kant van het kasteel; ze gingen door een lage zijdeur de troonzaal uit en kwamen terecht in een doolhof van brokkelige hopen steen en holle ruimten, waar vroeger waarschijnlijk gangen en kleinere zalen waren geweest, maar die nu overwoekerd waren door brandnetels en wilde rozen. Daarachter vonden ze een groot gat in de kasteelmuur en toen ze daardoor naar buiten waren gestapt, stonden ze in een bos met hogere, donkerder bomen, waar dode takken en vermolmd hout en stokken en dorre bladeren en dennenappels voor het oprapen lagen. Ze sjouwden heen en weer met armenvol hout en takken tot ze een flinke stapel op het platform hadden liggen. Toen ze voor de vijfde keer naar buiten liepen, ontdekten ze de waterput, net buiten de troonzaal, verscholen tussen het onkruid; maar toen ze dat uit de weg geruimd hadden bleek de put nog schoon en helder en diep te zijn. Half eromheen lagen nog de resten van een oud stenen straatje. Daarna gingen de meisjes buiten nog wat meer appels plukken, terwijl de jongens een kampvuur bouwden op de verhoging, tamelijk dicht bij een hoek tussen twee muren, want ze dachten dat dat het gezelligste en het warmste plekje zou zijn. Het kostte hun de grootste

moeite om het aan te krijgen en ze gebruikten heel wat lucifers, maar eindelijk kregen ze het toch aan het branden.

Tenslotte zochten ze alle vier een plekje om met hun rug tegen de muur en hun gezicht naar het vuur te zitten. Ze probeerden wat appels te roosteren aan de punt van een stok. Maar gepofte appels smaken niet zo lekker zonder suiker erover, en ze zijn te heet om ze met je handen te eten; en als je ze eerst laat afkoelen zijn ze al zo koud dat je ze net zo goed helemaal niet meer kunt eten. Ze moesten zich dus met rauwe appels tevreden stellen, waardoor je, zoals Edmund zei, ontdekte dat het eten op kostschool toch zo beroerd nog niet was. 'Ik zou op het moment best zo'n dikke pil van een boterham met margarine lusten,' voegde hij eraan toe. Maar ze begonnen allemaal in de ban van het avontuur te komen en geen van allen verlangden ze er echt naar om weer terug te zijn op school.

Even nadat de laatste appel was opgegeten, ging Susan naar buiten om nog eens te drinken uit de put. Toen ze terugkwam, had ze iets in haar hand.

'Kijk eens,' zei ze met een gesmoorde stem. 'Die heb ik net bij de put gevonden.' Ze gaf het aan Peter en ging zitten. De anderen vonden dat ze er uitzag en dat ze klonk alsof ze zo kon gaan huilen. Edmund en Lucy bogen zich nieuwsgierig naar voren om te zien wat Peter daar in zijn hand hield - het was een klein, schitterend dingetje dat glansde in het licht van de vlammen.

‘Wel alle... allemachtig,’ zei Peter en zijn stem klonk ook al zo vreemd. Toen gaf hij het aan de anderen door.

Ze konden nu allemaal zien wat het was - een paardje van een schaakspel, niet abnormaal groot maar ongewoon zwaar, want het was van zuiver goud; en de ogen in het hoofd van het paard waren twee heel kleine robijntjes - het ene, liever gezegd, want het andere was eruit gevallen.

‘Gunst!’ zei Lucy, ‘het ziet er precies zo uit als die gouden stukken waar wij altijd mee schaakten toen we nog Koningen en Koninginnen waren op Cair Paravel.’

‘Kop op, Suus,’ zei Peter tegen zijn andere zus.

‘Ik kan er niks aan doen,’ zei Susan. ‘Ik moet ineens weer denken aan... o, aan die heerlijke tijd. En ik dacht weer aan die schaakpartijen met faunen en met goede reuzen en aan het zingen van de meerminnen en meermannen in de zee en aan dat prachtige paard van mij... en... en...’

‘Hoor eens,’ zei Peter op een heel andere toon, ‘het wordt tijd dat we alle vier ons verstand eens gaan gebruiken.’

‘Hoezo?’ vroeg Edmund.

‘Kunnen jullie nog steeds geen van allen raden waar we zijn?’ zei Peter.

‘Ga verder, ga verder,’ zei Lucy. ‘Ik voel al uren dat er iets moois en geheimzinnigs is met deze ruïne.’

‘Brand maar eens los, Peter,’ zei Edmund. ‘Wij luisteren.’

‘We zijn ècht in de ruïne van Cair Paravel,’ zei Peter.

‘Maar moet je nou eens luisteren...’ pruttelde Edmund tegen. ‘Ik bedoel, hoe kom je daarbij? Dit kasteel is al sinds eeuwen een ruïne. Moet je al die bomen zien: ze staan tot pal voor de poorten. Moet je die stenen zelf maar eens bekijken. Je kunt zo zien dat hier al in geen honderden jaren meer iemand gewoond heeft.’

‘Dat weet ik wel,’ zei Peter. ‘Dat is nou juist het probleem. Maar laten we dat nou eens even vergeten. Ik wil alle punten één voor één bekijken. Punt één: deze zaal is precies even groot en heeft precies dezelfde vorm als de troonzaal op Cair Paravel. Je moet je er alleen een dak op voorstellen en gekleurde tegels op de vloer in plaats van gras, en wandkleden aan de muren, en dan heb je onze koninklijke feestzaal.’ Niemand zei iets.

‘Punt twee,’ ging Peter verder. ‘De put van het kasteel zit op precies dezelfde plaats als die van ons, vlak ten zuiden van de troonzaal; en hij heeft precies dezelfde vorm en is net zo groot.’

Weer zei niemand iets terug.

‘Punt drie: Susan heeft daarnet een van onze oude schaakstukken teruggevonden - of anders lijken ze op elkaar als twee druppels water.’

Nog steeds zei niemand iets terug.

‘Punt vier. Weten jullie niet meer - het was op de dag voordat die ambassadeurs van de Koning van Calormen kwamen, - weten jullie niet meer dat we die boomgaard hebben geplant, vlak buiten de poort, aan de noordkant van Cair Paravel? De belangrijkste van alle bosmensen, Pomona, kwam toen zelf nog om er goede wensen over uit te spreken. Die leuke, behulpzame mollen hebben toen het echte graafwerk nog gedaan. Het kan toch haast niet, dat jullie niet meer weten hoe die aardige oude Leliewant, de leider van de mollen, op zijn schop stond te leunen en zei: “Geloof me, Majesteit, van deze fruitbomen zult u nog eens veel plezier beleven.” En of hij daar gelijk in heeft gekregen!’

‘Dat weet ik nog! Dat weet ik nog!’ zei Lucy en ze klapte in haar handen.

‘Maar luister nou eens even, Peter,’ zei Edmund. ‘Daar kan toch nooit een barst van kloppen. Om te beginnen hebben we die boomgaard niet pats-boem pal voor de poort geplant. Zo stom zouden we toch nooit geweest zijn.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Peter. ‘Maar na die tijd is hij doorgegroeid tot voor de poort.’

‘En dan nog iets,’ zei Edmund, ‘Cair Paravel lag niet op een eiland.’

‘Ja, daar heb ik ook over zitten piekeren. Maar het lag op een - hoe heet het ook weer, een schiereiland. Het zat maar met een heel smal stukje aan het vasteland vast. Zou het niet kunnen dat ze er na onze tijd een eiland van hebben gemaakt? Misschien heeft iemand er een kanaal tussendoor gegraven.’

‘Maar wacht nou eens even!’ zei Edmund. ‘Je zegt steeds maar *na onze tijd*. Maar het is nog maar een jaar geleden dat we uit Narnia teruggekomen zijn. En volgens jou zijn in dat ene jaar hele kastelen ingestort en grote bossen opgegroeid en zijn kleine boompjes die we zelf hebben zien planten, veranderd in een grote verwilderde boomgaard, en wat niet al. Dat kan toch allemaal nooit.’

‘Er is nog iets,’ zei Lucy. ‘Als dit Cair Paravel is, dan moet er aan deze kant van het platform een deur zitten. Om precies te zijn, daar zouden we

op dit moment met onze rug tegenaan moeten zitten. Weet je nog wel - de deur waardoor je beneden in de schatkelder kon komen.

‘Die deur zal er wel niet zijn,’ zei Peter terwijl hij opstond. De muur achter hun rug was één dichte massa klimop.

‘Dat kunnen we gauw genoeg te weten komen,’ zei Edmund en hij raapte een van de stokken op die ze klaargelegd hadden om op het vuur te gooien. Hij begon ermee tegen de met klimop begroeide muur te slaan. Tik - tik, ging de stok op de stenen; en verderop weer: tik - tik; maar toen boem-boem, een heel ander geluid, een holle, houten klank.

‘Goeie help!’ zei Edmund.

‘We moeten die klimop weghalen,’ zei Peter.

‘Hè, laat dat nou alsjeblieft zo zitten,’ zei Susan. ‘Dat kunnen we morgenochtend wel eens proberen. Als we hier de hele nacht moeten blijven wil ik niet met mijn rug naar een open deur toe zitten, voor zo’n groot zwart gat waar van alles uit kan komen, nog afgezien van de tocht en de vochtigheid. En het is al bijna donker.’

‘Susan! Hoe kun je nou zoiets zeggen?’ zei Lucy met een verwijtend gezicht. Maar de jongens waren allebei veel te opgewonden om zich iets van Susans goede raadgevingen aan te trekken. Ze gingen de klimop te lijf met hun handen en met Peters zakmes totdat het mes afbrak. Toen gebruikten ze dat van Edmund. Al gauw lag de hele hoek waar ze hadden gezeten vol klimop; en toen hadden ze eindelijk de deur vrijgemaakt.

‘Op slot, natuurlijk,’ zei Peter.

‘Maar het hout is totaal vermolmd,’ zei Edmund. ‘Dat kunnen we zo kapotbreken en dan hebben we meteen weer wat meer hout voor het vuur. Kom op.’

Het kostte toch nog meer tijd dan ze hadden verwacht en toen ze klaar waren was het schemerig geworden in de troonzaal en waren boven hun hoofd de eerste sterren al verschenen. Susan was niet de enige die een rilling over haar rug voelde lopen toen de jongens hun handen stonden af te vegen naast de berg versplinterd hout en naar binnen tuurden door de koude, donkere opening die ze hadden gemaakt.

‘Nu moesten we nog een lichtje hebben,’ zei Peter.

‘O, moet dat nou echt?’ zei Susan. ‘Net wat Edmund al zei...’

‘Dat zeg ik nu niet meer,’ viel Edmund haar in de rede. ‘Ik begrijp het nog steeds niet, maar daar kunnen we het later wel eens over hebben. Jij gaat zeker wel mee naar binnen, Peter?’

‘We zullen wel moeten,’ zei Peter. ‘Vooruit, kop op, Susan. We kunnen ons niet als kinderen blijven gedragen nu we weer terug zijn in Narnia. Hier ben je Koningin. En bovendien: we zouden toch geen van allen kunnen slapen als we zoiets geheimzinnigs niet eerst hadden uitgezocht.’

Ze probeerden lange stokken als fakkels te gebruiken, maar dat was geen succes. Als je ze met de brandende kant omhoog hield gingen ze uit en als je ze andersom vasthield brandde je je handen eraan en kreeg je de rook in je ogen. Op het laatst moesten ze Edmunds zaklantaarn wel gebruiken; gelukkig had hij die nog geen week geleden voor zijn verjaardag gekregen en was de batterij nog zo goed als nieuw. Edmund ging voorop met de zaklantaarn. Daarna kwam Lucy, dan Susan en Peter sloot de rij.

‘Hier ben ik bovenaan de trap,’ zei Edmund.

‘Tel de treden eens,’ zei Peter.

‘Eén... twee... drie...,’ zei Edmund, terwijl hij de trap behoedzaam afliep, en hij telde door tot zestien. ‘En nu ben ik beneden,’ riep hij over zijn schouder.

‘Dan is het echt Cair Paravel,’ zei Lucy. ‘Het wáren er zestien.’ Er werd niets meer gezegd tot ze alle vier heel dicht bij elkaar onderaan de trap stonden. Toen scheen Edmund langzaam in het rond met zijn zaklantaarn.

‘O... ó... óó!!’ zeiden de kinderen allemaal tegelijk.

Want nu wisten ze dat het werkelijk de oude schatkamer van het slot Cair Paravel was, van het slot waar ze ooit als Koningen en Koninginnen van Narnia hadden geregeerd. Door het midden liep een soort pad (zoals je wel eens in een broeikas ziet) en langs beide kanten stonden op geregelde afstanden van elkaar schitterende harnassen, als ridders die de schatten bewaakten. Tussen de harnassen en aan beide zijden van het pad waren planken die vol lagen met kostbare dingen - halskettingen en armbanden en ringen en gouden kelken en schalen, lange ivoren slagstanden en broches en diademen en gouden kettingen en hele bergen losse edelstenen die daar zomaar lukraak op hopen lagen alsof het knikkers waren of aardappels - diamanten, robijnen, karbonkels, smaragden, topazen en amethysten. Onder de planken stonden grote eikehouten kisten, verstevigd met ijzeren beslag en met zwaren sloten erop. Het was bijtend koud en zo stil dat ze hun eigen ademhaling hoorden; en de kostbaarheden waren met zo’n dikke laag stof bedekt dat als ze niet geweten hadden waar ze waren en als ze zich de meeste dingen niet hadden herinnerd, ze haast niet hadden kunnen zien dat het kostbare schatten waren. De schatkamer had iets treurigs en ook iets griezeligs, want alles zag er zo verlaten uit en het leek allemaal zo lang geleden. Daarom was er minstens een minuut lang niemand die iets zei.

Toen begonnen ze natuurlijk rond te lopen en dingen op te pakken om ze te bekijken. Het was net of ze oude, vertrouwde vrienden terugzagen. Als je erbij geweest was had je ze dingen kunnen horen zeggen als: ‘O, kijk eens! De ringen van onze kroning... Weet je nog dat we dit voor het eerst aan hadden? ... Hé, hier is die kleine broche! En we dachten nog wel dat we die verloren waren... Zeg, is dat niet dat harnas dat jij droeg op het grote toernooi op de Verlaten Eilanden...? Weet je nog dat die dwerg dit voor me

gemaakt heeft?... Weet je nog dat we dronken uit die hoorn? Weet je nog? Weet je nog?’

Maar opeens zei Edmund: ‘Hoor eens. We moeten die batterij niet zomaar opmaken: wie weet hoe vaak we hem nog nodig zullen hebben. Zouden we niet liever meenemen wat we bij ons willen houden en dan weer naar boven gaan?’

‘We moeten de geschenken meenemen,’ zei Peter. Want lang geleden, toen ze eens met Kerstfeest in Narnia waren, hadden Susan en Lucy en hij bepaalde cadeaus gekregen die voor hen meer waarde hadden dan hun hele koninkrijk. Edmund had niets gekregen, want hij was er toen niet bij. (Dat was zijn eigen schuld, maar daarover kun je meer lezen in *Het betoverde land achter de kleerkast*.)

Ze waren het allemaal met Peter eens en ze liepen door het middenpad naar de muur aan het andere einde van de schatkamer en warempel, daar hingen de geschenken nog. Dat van Lucy was het kleinste, want dat was alleen een klein flesje. Maar het was een flesje van diamant in plaats van glas en het zat nog voor meer dan de helft vol met de toverdrank die bijna iedere wond en elke ziekte kon genezen. Lucy zei niets en ze keek heel ernstig toen ze haar geschenk van zijn plekje aan de muur haalde en het riempje over haar schouder hing en het flesje weer tegen haar zij aan voelde hangen, waar het in oude tijden altijd gehangen had. Susans cadeau was een boog met pijlen en een hoorn. De boog hing er nog, en de ivoren pijlenkoker - vol goede pijlen met stevige veren - ook, maar...

‘O, Susan,’ zei Lucy, ‘Waar is de hoorn gebleven?’

‘O, verdraaid, verdraaid, verdraaid,’ zei Susan nadat ze even had nagedacht. ‘Nu weet ik het weer. Op de allerlaatste dag had ik hem meegenomen, die dag dat we op jacht gingen naar het Witte Hert. Ik moet hem kwijtgeraakt zijn toen we opeens weer aan de andere kant terechtkwamen - thuis in Engeland, bedoel ik.’

Edmund floot tussen zijn tanden. Dit was wel een heel zwaar verlies, want die hoorn was betoverd en als je erop blies wist je altijd zeker dat er hulp zou komen, waar je ook mocht zijn.

‘Dat was nou net iets wat op plaatsen zoals dit nog wel eens goed van pas zou kunnen komen,’ zei Edmund.

‘Nou ja,’ zei Susan, ‘ik heb de boog nog,’ en ze pakte hem van de muur.

‘Zou de pees nog niet vergaan zijn, Suus?’ zei Peter.

Maar of er in die schatkamer nu toverkracht in de lucht zat of niet, de boog was nog steeds klaar voor gebruik. Boogschieten en zwemmen waren de dingen waar Susan goed in was. In een oogwenk had ze de boog gespannen en toen trok ze heel even aan de pees en liet die schieten. Hij klonk als een snaar: een hoge trillende toon die door de hele kelder weergalmde. En door die ene toon werden de kinderen nog meer aan de goede oude tijden herinnerd dan door al het andere wat er tot dusver gebeurd was. Al hun veldslagen en jachtpartijen en feestmaaltijden kwamen allemaal tegelijk weer in hun gedachten binnenrollen.

Toen ontspande Susan de boog weer en ze hing de pijlenkoker aan haar zij.

Daarna pakte Peter zijn geschenk - het schild met de fiere rode leeuw erop en het koningszwaard. Hij blies erover en tikte ermee op de vloer om het stof eraf te krijgen. Hij schoof het schild aan zijn arm en hing het zwaard om zijn middel. Hij was nog even bang dat het misschien verroest zou zijn en vast zou zitten in de schede. Maar dat was niet zo. Hij trok het met één vlugge beweging en toen hij het omhoog hield, glansde het in het licht van de zaklantaarn.

‘Mijn zwaard Rhindon,’ zei hij, ‘hiermee heb ik de Wolf gedood.’ Zijn stem had een nieuwe klank gekregen en de anderen voelden dat hij nu werkelijk weer Peter, de Hoge Koning was. Maar toen het even stil was geweest, dachten ze er allemaal weer aan dat ze zuinig op de batterij moesten zijn.

Ze klommen de trap weer op en rakelden het vuur op tot het lekker brandde en ze gingen dicht tegen elkaar aan liggen voor de warmte. De grond was erg hard en ongemakkelijk om op te liggen, maar tenslotte vielen ze toch in slaap.

Hoofdstuk 3

De Dwerg

Het ergste van slapen in de open lucht is dat je zo verschrikkelijk vroeg wakker wordt. En als je eenmaal wakker bent moet je wel opstaan, want de grond is zo hard dat je niet lekker meer ligt. En als je bij het ontbijt niets anders hebt dan appels wordt het nog minder leuk - vooral als je de vorige avond ook al niets anders te eten hebt gehad dan appels. Toen Lucy gezegd had dat het zo'n prachtige ochtend was - en dat was het zeker - leek het alsof er verder ook niets aardigs meer te zeggen viel. Edmund zei wat ze allemaal dachten: 'We móéten gewoon van dit eiland af zien te komen!'

Toen ze gedronken hadden bij de put en hun gezicht hadden natgemaakt, liepen ze met z'n allen weer langs het riviertje naar beneden, terug naar het strand, en keken uit over het smalle stuk water dat hen scheidde van het vasteland.

'We zullen moeten zwemmen,' zei Edmund.

'Dat zou voor Suus geen probleem zijn,' zei Peter (Susan had op school zelfs prijzen gewonnen met zwemmen). 'Maar voor ons weet ik het nog zo net niet.' Met 'ons' bedoelde hij eigenlijk Edmund, die in het schoolzwembad nog geen twee baantjes kon zwemmen, en Lucy, die nog bijna helemaal niet zwemmen kon.

'Bovendien,' zei Susan, 'er kan hier best een sterke stroom staan. Vader zegt dat het nooit verstandig is om te gaan zwemmen op plaatsen die je niet kent.'

'Maar Peter,' zei Lucy, 'hoor eens. Ik weet wel dat ik er thuis - in Engeland, bedoel ik - geen fluit van kan. Maar vroeger konden we toch allemaal zwemmen, lang geleden - als dat tenminste echt al zo lang geleden is - toen we Koningen en Koninginnen waren in Narnia? We konden toen ook paardrijden en allerlei andere dingen. Denk je niet...?'

'Jawel, maar toen waren we zo'n beetje grote mensen geworden,' zei Peter. 'We hebben hier jaren geregeerd en in die tijd hebben we allerlei

dingen geleerd. Maar nu zijn we toch weer gewoon zo oud als we zijn, of niet?’

‘Oh!’ zei Edmund en de toon waarop hij het zei maakte dat ze allemaal ophielden met praten om naar hem te luisteren.

‘Nu begrijp ik ineens hoe het allemaal zit,’ zei hij.

‘Hoe wat zit?’ vroeg Peter.

‘Nou, die hele geschiedenis,’ zei Edmund. ‘Weet je wel, waar we gisteravond niet uitkwamen: dat het nog maar een jaar geleden is dat we uit Narnia weggingen en hoe het dan kan dat het net lijkt alsof er al honderden jaren niemand meer op Cair Paravel heeft gewoond. Snappen jullie het dan niet? Hoe lang het ook leek te duren dat we in Narnia woonden, toen we eenmaal weer terug waren aan de andere kant van de kleerkast leek het alsof er totaal geen tijd voorbij gegaan was - dat weten jullie toch nog wel?’

‘Ga door,’ zei Susan. ‘Ik begin het geloof ik te begrijpen.’

‘En dat betekent,’ ging Edmund verder, ‘dat je, als je eenmaal uit Narnia weg bent, geen idee hebt hoe de tijd hier in Narnia verder loopt. Waarom zouden er in Narnia geen honderden jaren zijn voorbijgegaan in de tijd dat wij in Engeland nog maar één jaar zijn opgeschoten?’

‘Waarachtig, Ed,’ zei Peter. ‘Ik geloof beslist dat dat het is. Als je het zo bekijkt is het echt al honderden jaren geleden dat wij op Cair Paravel woonden. En nu zijn we weer naar Narnia teruggekomen alsof we Kruisvaarders zijn, of Angelen en Saksen, of de Noormannen van vroeger of zoiets, die weer terugkomen in het Engeland van nú!’

‘Wat zullen ze dat spannend vinden, als ze ons hier weer zien...’ begon Lucy, maar op hetzelfde moment zeiden de anderen allemaal ‘Ssst!’ of ‘Kijk eens!’ Want nu gebeurde er iets.

Het vasteland aan de overkant had, een beetje naar rechts van waar zij stonden, een met bomen begroeide uitloper; vlak achter die uitstekende landtong moest naar hun idee de monding van de rivier zijn. En nu kwam er om die landpunt heen een bootje aanvaren. Toen het de landpunt voorbij was maakte het een bocht en begon het kanaal in te varen. Het kwam in hun richting. Er zaten twee mannen in: de ene roeide, de andere zat achterin de boot en hield een pak vast, dat op de bodem van de boot lag te wriemelen en te spartelen alsof het een levend wezen was. De mannen waren zo te zien twee soldaten. Ze hadden stalen helmen op hun hoofd en droegen lichte

maliënkolders. Ze hadden wrede gezichten met baarden. De kinderen trokken zich terug van het strand en bleven in het bos roerloos staan kijken.

‘Zo is het wel ver genoeg,’ zei de soldaat die achterin zat, toen de boot ongeveer tegenover hen gekomen was.

‘Moeten we hem geen steen aan zijn voeten binden, korporaal?’ zei de ander, die zijn armen op de riemen liet rusten.

‘Vlieg op, jij!’ snauwde de ander. ‘Dat is nergens voor nodig; en trouwens, we hebben niet eens een steen bij ons. Zonder steen verzuipt-ie ook wel, als we die touwen maar stevig genoeg vastgebonden hebben.’ Terwijl hij dat zei ging hij staan en tilde het pak op.

Nu zag Peter dat het echt iets was dat leefde - om precies te zijn een Dwerg; hij was aan handen en voeten vastgebonden maar hij spartelde uit alle macht tegen. Het volgende ogenblik hoorde hij vlak naast zijn oor een hoog trillend geluid en opeens vlogen de armen van de soldaat de lucht in; hij liet de Dwerg in de boot vallen en duikelde zelf in het water.

Hij ploeterde zo snel hij kon weg naar de andere oever en Peter begreep dat Susans pijl zijn helm geraakt had. Hij keek opzij en zag dat haar gezicht bleek was; ze was al bezig de volgende pijl op haar boog te leggen. Maar die werd nooit afgeschoten. Zodra hij zijn makker zag vallen, sprong de andere soldaat met een bange kreet uit de boot, aan de kant van het vasteland, en ook hij ploeterde haastig weg door het water (hij kon er blijkbaar net in staan) en verdween aan de overkant het bos in.

‘Vlug! Straks drijft hij weg!’ riep Peter. Susan en hij sprongen met al hun kleren nog aan het water in en voordat het water tot aan hun schouders kwam hadden ze de rand van de boot al te pakken. In een paar tellen hadden

ze hem aan land getrokken en tilden ze de Dwerg eruit en was Edmund al druk bezig met zijn zakmes de touwen los te snijden. (Peters zwaard zou scherper geweest zijn, maar voor zoiets is een zwaard erg onhandig omdat je het helemaal bovenaan bij het gevest vast moet houden om jezelf niet in je vingers te snijden.)

Toen de Dwerg tenslotte vrij was ging hij rechtop zitten om zijn armen en benen te wrijven en riep uit:

‘Nou, het kan me niks schelen wat ze zeggen, jullie vóelen helemaal niet als spoken.’ Net als de meeste Dwergen was hij erg kort en breedgeschouderd. Als hij rechtop had gestaan, zou hij ongeveer een meter lang geweest zijn, en door zijn enorme baard en zijn bakkebaarden van ruig rood haar was er van zijn gezicht niet veel anders te zien dan een scherpe haviksneus en glinsterende zwarte ogen.

‘Hoe dan ook,’ ging hij verder, ‘spoken of niet, jullie hebben mijn leven gered en daar ben ik jullie bijzonder dankbaar voor.’

‘Maar waarom zouden wij spoken zijn?’ vroeg Lucy.

‘Mijn hele leven lang hebben ze me altijd verteld,’ zei de Dwerg, ‘dat er hier in deze bossen langs de zee net zoveel spoken moeten zitten als er bomen zijn. Volgens de verhalen tenminste. En daarom brengen ze iemand die ze kwijt willen meestal hier naar toe (net als ze met mij van plan waren) en dan zeggen ze dat ze hem overlaten aan de spoken. Maar ik heb me altijd al afgevraagd of ze zo iemand in werkelijkheid niet verdrongen of hem de keel afsneden. Ik heb eigenlijk nooit zo in die spoken geloofd. Maar die twee bangbroeken die je daarnet hebt neergeschoten geloofden er wel in!

Die waren nog banger om mij ter dood te gaan brengen, dan ik zelf was om te gaan!’

‘O,’ zei Susan, ‘daarom gingen die twee ervandoor.’

‘Hè, watte?’ zei de Dwerg.

‘Ze zijn ontsnapt,’ zei Edmund. ‘Naar het vasteland.’

‘Ik was niet van plan ze dóód te schieten, snap je,’ zei Susan. Ze wilde niet dat iemand soms zou denken dat ze van zo dichtbij nog niet raak kon schieten.

‘Hm,’ zei de Dwerg. ‘Dat ziet er niet zo best uit. Daar zouden we nog wel eens trammelant mee kunnen krijgen. Tenzij ze natuurlijk voor hun eigen bestwil hun mond houden.’

‘Waarom wilden ze jou verdrinken?’ vroeg Peter.

‘O, ik ben een gevaarlijke misdadiger, begrijp je wel,’ zei de Dwerg vrolijk. ‘Maar dat is een heel verhaal. Ik vroeg me af of jullie misschien net van plan waren om me intussen voor het ontbijt uit te nodigen. Je hebt er geen idee van wat een honger je van zo’n doodstraf krijgt.’

‘Er zijn alleen appels,’ zei Lucy somber.

‘Beter dan niets, maar niet zo lekker als verse vis,’ zei de Dwerg. ‘Het ziet er naar uit, dat ik jullie voor het ontbijt zal moeten uitnodigen. Ik heb in de boot een hengel zien liggen. En we moeten die boot trouwens toch naar de andere kant van het eiland brengen. Als er op het vasteland iemand bij het water komt, zouden ze hem zo zien - dat kunnen we niet gebruiken.’

‘Daar had ik zelf aan moeten denken,’ zei Peter.

De vier kinderen en de Dwerg liepen naar de waterkant, duwden met wat moeite de boot van de kant af en klauterden aan boord.

De Dwerg nam dadelijk de leiding. De riemen waren voor hem natuurlijk te groot, dus roeide Peter en de Dwerg hield het roer en stuurde hen eerst door het kanaal naar het noorden en toen naar het oosten om de punt van het eiland heen. Van hier af konden de kinderen helemaal de rivier op kijken en ze konden alle baaien en landtongen zien die verderop lagen. Sommige stukken van de kust kwamen hun bekend voor, maar met al dat bos dat er na hun tijd bijgekomen was, zag alles er heel anders uit.

Toen ze op de open zee aan de oostkant van het eiland gekomen waren, ging de Dwerg zitten vissen. Ze ving een flinke hoeveelheid pavendels, een prachtige, regenboogkleurige soort vis, die ze in de oude tijd op Cair

Paravel ook wel eens gegeten hadden, dat herinnerden ze zich allemaal nog wel. Toen ze er genoeg hadden, roeiden ze de boot een inham binnen en bonden hem aan een boom vast. De Dwerg, die bijzonder handig was (trouwens: je hebt wel Dwergen die slecht zijn, maar van een Dwerg die een sufferd was heb ik nog nooit gehoord), sneed de vissen open, maakte ze schoon en zei: ‘Zo, dan hebben we nu nog brandhout nodig.’

‘Dat hebben we daarboven wel liggen, in het kasteel,’ zei Edmund.

De Dwerg float zachtjes. ‘Alle baarden en bedsteden!’ zei hij. ‘Dus dat kasteel bestaat ècht?’

‘Nou ja, het is maar een ruïne,’ zei Lucy.

De Dwerg nam de vier kinderen om beurten met hele nieuwsgierige ogen op. ‘En wie ter wereld zijn...?’ begon hij, maar hij onderbrak zichzelf en zei: ‘Nou ja, dat doet er niet toe. Eerst ontbijten. Maar voordat we verder gaan nog één ding. Kunnen jullie mij met de hand op je hart verzekeren dat ik echt nog leef? Weten jullie zeker dat ze me niet hebben verdronken en dat wij met ons allen geen geesten zijn?’

Toen ze hem allemaal gerustgesteld hadden, was het volgende probleem hoe ze de vissen moesten meenemen. Ze hadden niets om ze mee bij elkaar te binden en ook geen mand of iets dergelijks. Tenslotte moesten ze het hoedje van Edmund gebruiken omdat niemand anders er een bij zich had. Hij zou vast wel meer tegengesputterd hebben als hij langzamerhand niet zo’n razende honger had gehad.

In het begin leek het wel of de Dwerg zich in het kasteel niet zo erg op zijn gemak voelde. Hij bleef steeds maar om zich heen kijken, bleef telkens snuffelend staan en zei dan: ‘Hm. Het ziet er toch wel een beetje spookachtig uit. En het ruikt ook naar geesten.’ Maar toen ze zover waren dat het vuur kon worden aangestoken en hij hun kon leren hoe ze de verse pavendels in de gloeiende houtskool moesten roosteren, werd hij vrolijker. Als je gloeiend hete vis zonder vork moet eten, en met z’n vijven samen maar één zakmes hebt, wordt het een heel geknoei en voordat de maaltijd was afgelopen waren er verschillenden die hun vingers hadden gebrand; maar omdat het nu negen uur was en ze al vanaf vijf uur op waren, trok niemand zich zoveel van die verbrande vingers aan als je misschien verwacht zou hebben.

Toen ze tot slot allemaal een paar slokjes hadden gedronken uit de put en een appeltje of wat toe hadden gegeten, haalde de Dwerg een pijp tevoorschijn die zo’n beetje net zo lang was als zijn eigen arm, stopte ze, stak ze aan, blies een grote wolk geurige rook uit en zei: ‘Zo.’

‘Eerst moet jij jouw verhaal vertellen,’ zei Peter, ‘en dan vertellen wij het onze.’

‘Tja,’ zei de Dwerg, ‘jullie hebben mijn leven gered, dus het is niet meer dan billijk dat jullie je zin krijgen. Maar ik weet bijna niet waar ik moet beginnen. In de eerste plaats, ik ben een boodschapper van Koning Caspian.’

‘Wie is dat?’ vroegen vier stemmen tegelijk.

‘Caspian de Tiende, Koning van Narnia, en lang moge hij regeren!’ antwoordde de Dwerg. ‘Dat wil zeggen, hij zou Koning van Narnia móéten zijn en we hopen dat hij het wordt. Op het ogenblik is hij alleen nog maar Koning over ons Oud-Narniërs...’

‘Sorry, maar wat betekent dat, Oud-Narniërs?’ wilde Lucy weten.

‘Nou, dat zijn wíj,’ zei de Dwerg. ‘Je zou ons een soort verzetsstrijders kunnen noemen, denk ik.’

‘O,’ zei Peter. ‘En die Caspian is de belangrijkste Oud-Narniër?’

‘Tja. In zekere zin wel,’ zei de Dwerg, op zijn hoofd krabbend.

‘Maar zelf is hij eigenlijk een Nieuw-Narniër - eenTelmarijn, als je het volgen kunt.’

‘Ikke niet,’ zei Edmund.

‘Het is nog erger dan geschiedenis op school,’ zei Lucy.

‘Och heden,’ zei de Dwerg. ‘Op deze manier wordt het niks. Moet je horen: het lijkt me beter als ik helemaal terugga naar het begin en jullie eerst vertel hoe Caspian opgroeide aan het hof van zijn oom en hoe het eigenlijk komt dat hij aan onze kant staat. Maar dat wordt wel een lang verhaal.’

‘Des te beter,’ zei Lucy. ‘Wij zijn dol op verhalen.’

Dus ging de Dwerg er eens makkelijk voor zitten en begon zijn verhaal te vertellen. Ik zal het je niet in zijn eigen woorden vertellen, met alle vragen en onderbrekingen van de kinderen erbij, want dan zou het veel te lang en te ingewikkeld worden; en bovendien zouden sommige dingen die de kinderen pas later te horen kregen, er dan niet in voorkomen. Maar de strekking van het verhaal zoals zij het uiteindelijk leerden kennen, was als volgt.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 4

Prins Caspian

Prins Caspian woonde op een groot kasteel midden in Narnia bij zijn oom Miraz, die Koning van Narnia was, en bij zijn tante, die rood haar had en Koningin Prunaprismia heette. Zijn vader en moeder waren gestorven en degene van wie Caspian het meeste hield was zijn kinderjuffrouw. Ook al had hij de prachtigste spullen om mee te spelen - zijn speelgoed kon bijna alles behalve met hem praten - het meest genoot hij altijd van het allerlaatste uurtje van de dag, als al zijn speelgoed weer opgeborgen was in de kasten en als zijn kinderjuffrouw hem verhalen vertelde.

Hij gaf niet zoveel om zijn oom en tante, maar een keer of twee per week liet zijn oom hem bij zich komen en dan wandelden ze samen een half uur lang op en neer over het terras aan de zuidkant van het kasteel. Op een dag, toen ze daar mee bezig waren, zei de Koning tegen hem:

‘Zo, jongen, we zullen jou binnenkort eens moeten leren paardrijden en met een zwaard omgaan. Je weet dat je tante en ik geen kinderen hebben, dus het ziet er naar uit dat jij wel koning zult moeten worden als ik er niet meer ben. Hoe lijkt je dat, hm?’

‘Ik weet niet, oom,’ zei Caspian.

‘Weet niet, hm?’ zei Miraz. ‘Nee maar, ik zou wel eens willen weten wat iemand nog méér zou kunnen wensen!’

‘Toch wel,’ zei Caspian, ‘ik zou willen...’

‘Wat zou jij wel willen?’ vroeg de Koning.

‘Ik wou... ik wou dat ik vroeger geleefd had, in de Goede Oude Tijd,’ zei Caspian. (Hij was op dat moment nog maar een klein jongetje.)

Tot op dat moment had Koning Miraz lopen praten op de saaie toon die grote mensen wel meer gebruiken en waaraan je duidelijk kunt horen dat het ze zelf eigenlijk weinig kan schelen wat ze allemaal tegen je zeggen; maar nu keek hij Caspian opeens doordringend aan.

‘Hm? Wat zei je daar?’ zei hij. ‘Wat voor oude tijd bedoel je?’

‘O, weet u dat niet, oom?’ zei Caspian. ‘Toen alles nog heel anders was. Toen alle dieren konden praten en er aardige mensen bestonden die in rivieren en bomen woonden. Naiaden en Dryaden noemden ze die. En Dwergen waren er ook. En in de bossen had je overal van die leuke kleine Faunen. Hun poten leken op geitepootjes. En...’

‘Dat is allemaal grote onzin, kletsboek voor kleine kinderen,’ zei de Koning streng. ‘Enkel voor kleine kinderen, heb je dat goed begrepen? Jij bent nu langzamerhand te groot voor dat soort onzin. Op jouw leeftijd hoor je aan veldslagen en aan avonturen te denken, niet aan sprookjes.’

‘O, maar er wáren in die tijd ook veldslagen en avonturen,’ zei Caspian. ‘De spannendste avonturen. Er was eens een Witte Tovenares en die maakte zichzelf Koningin van het hele land. En ze zorgde dat het altijd winter bleef. Maar toen kwamen er ergens anders vandaan twee jongens en twee meisjes en die doodden die Tovenares en die werden tot Koningen en Koninginnen van Narnia gekroond, en ze heetten Peter en Susan en Edmund en Lucy. En die bleven nog heel lang regeren en iedereen was gelukkig en dat kwam allemaal door Aslan...’

‘Wie is dat?’ zei Miraz. En als Caspian nu maar een klein beetje ouder was geweest, dan zou de toon waarop zijn oom dat vroeg hem wel gewaarschuwd hebben dat hij verder maar beter zijn mond dicht kon houden. Maar hij babbelde vrolijk verder:

‘O, weet u dat niet?’ zei hij. ‘Aslan is de machtige Leeuw die van over de Zee komt.’

‘Wie heeft jou al die onzin wijsgemaakt?’ zei de Koning met donderende stem. Caspian werd bang en zei niets meer.

‘Koninklijke Hoogheid,’ zei Koning Miraz en hij liet de hand van Caspian, die hij tot dusver had vastgehouden, los, ‘ik wil antwoord hebben! Kijk me aan. Wie heeft je al die leugens verteld?’

‘De kinderjuf,’ hakte Caspian en hij barstte in tranen uit.

‘Schei uit met dat gejack,’ zei zijn oom en hij pakte Caspian bij zijn schouders beet en rammelde hem door elkaar. ‘Hou daarmee op. En laat ik nooit meer horen dat je over dat soort domme sprookjes praat - of er zelfs maar aan dént. Die Koningen en Koninginnen hebben nooit bestaan. Hoe kunnen er nou twee Koningen tegelijk zijn? En die Aslan bestaat niet. En leeuwen bestaan ook niet. En de dieren hebben nog nooit kunnen praten en dat zullen ze ook nooit kunnen. Is dat goed duidelijk?’

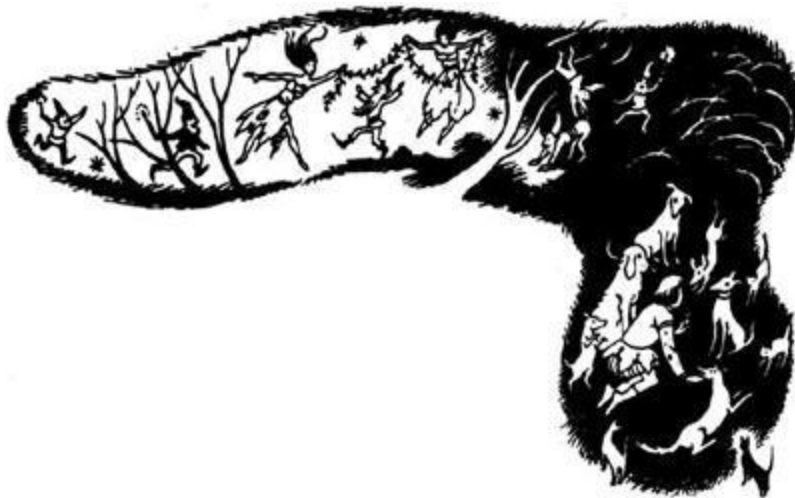
‘Ja, oom,’ snikte Caspian.

‘Laat ik er dan geen woord meer over horen,’ zei de Koning. Toen riep hij een van de lakeien die aan de andere kant van het terras stonden te wachten en zei met een kille stem:

‘Begeleid Zijne Koninklijke Hoogheid naar zijn vertrekken en laat de kinderjuffrouw van Zijne Koninklijke Hoogheid ONMIDDELLIJK bij me komen.’

De volgende dag ontdekte Caspian wat hij voor vreselijks had gedaan, want zijn kinderjuf was weggestuurd zonder dat ze zelfs nog afscheid van hem had mogen nemen, en hij hoorde dat hij een huisonderwijzer zou krijgen.

Caspian miste zijn kinderjuffrouw erg en hilde hete tranen om haar; en omdat hij zo ongelukkig was, dacht hij nog veel meer na over die oude verhalen over Narnia dan daarvoor. Hij droomde elke nacht van Dwergen en Dryaden en probeerde uit alle macht de honden en katten op het kasteel aan het praten te krijgen. Maar de honden kwispelden alleen maar met hun staart en de katten wilden niets anders doen dan spinnen.

Caspian wist zeker dat hij een gloeiende hekel zou hebben aan zijn nieuwe onderwijzer, maar toen de nieuwe onderwijzer na een weekje kwam, bleek dat het iemand was aan wie je haast geen hekel kón hebben. Het was de kleinste, en ook de dikste man die Caspian ooit gezien had. Hij had een lange, zilverige puntbaard die tot aan zijn middel hing, en zijn gezicht, dat bruin was en vol rimpeltjes, zag er heel wijs, heel lelijk en heel

vriendelijk uit. Zijn stem klonk ernstig en zijn ogen keken vrolijk zodat je, als je hem nog niet zo erg goed kende, nooit precies wist of hij gekheid maakte of het meende, als hij iets zei. Hij heette Doctor Cornelius.

Van alle lessen die Doctor Cornelius hem gaf vond Caspian geschiedenis het fijnst. Tot nog toe had hij, behalve dan uit de verhalen van zijn kinderjuffrouw, nooit iets van de geschiedenis van Narnia af geweten en hij was heel verbaasd toen hij hoorde dat de koninklijke familie een familie van nieuwkomers was in het land.

‘Een voorvader van Uwe Hoogheid, Caspian de Eerste,’ zei Doctor Cornelius, ‘is degene die Narnia veroverd heeft en het tot zijn koninkrijk heeft gemaakt. Hij is degene die uw hele volk het land binnengebracht heeft. U en uw volk zijn helemaal geen Narniërs van geboorte. U bent allemaal Telmarijnen - dat wil zeggen, u bent allemaal afkomstig uit het land Telmar, ver achter de Westerbergen. Daarom wordt Caspian de Eerste ook wel Caspian de Veroveraar genoemd.’

‘Doctor,’ vroeg Caspian op een dag, ‘wie woonden er in Narnia voordat wij hier allemaal naartoe kwamen vanuit Telmar?’

‘Voordat de Telmarijnen Narnia bezetten, hebben hier nooit mensen gewoond - of bijna geen,’ zei Doctor Cornelius.

‘Van wie hebben mijn bet-bet-overvoorouders Narnia dan veroverd?’

‘Op wie, niet van wie, Hoogheid,’ zei Doctor Cornelius. ‘Misschien wordt het tijd dat we eens van geschiedenis op taal overstappen.’

‘Och, alstublieft, nog eventjes,’ zei Caspian. ‘Ik bedoel, moesten ze niet vechten? Waarom heette hij Caspian de Veroveraar als er hier niemand was om tegen hem te vechten?’

‘Ik zei dat er voor die tijd maar heel weinig mensen in Narnia woonden,’ zei de Doctor en hij keek de kleine jongen vanachter zijn grote brilleglazen heel merkwaardig aan.

Eerst begreep Caspian hem even niet, en toen maakte zijn hart opeens een lichtsprong. ‘Bedoelt u,’ zei hij ademloos, ‘dat er wel andere dingen waren? Bedoelt u dat het zo was als in de verhalen? Woonden hier...?’

‘Ssst!’ zei Doctor Cornelius en hij boog zijn hoofd tot vlakbij dat van Caspian. ‘Geen woord meer. Weet u niet dat uw kinderjuffrouw is weggestuurd omdat zij u over het Oude Narnia verteld had? De Koning heeft er een hekel aan. Als hij merkt dat ik u geheimen vertel zou u een pak slaag krijgen en mij zou hij laten onthoofden.’

‘Maar waarom dan?’ vroeg Caspian.

‘Het wordt hoog tijd dat we met taal gaan beginnen,’ zei Doctor Cornelius hardop. ‘Wil Uwe Koninklijke Hoogheid zo vriendelijk zijn het boek *Taaltuin, of het Prieel der Taalvormen, plezierig geopend voor de Jeugdige Geest* van Pulverulentus Siccus open te doen op bladzijde vier?’

Daarna werd er tot aan het middageten over niets anders meer gepraat dan over zelfstandige naamwoorden en werkwoorden, maar ik geloof niet dat Caspian er veel van opstak. Hij was veel te opgewonden. Hij wist zeker dat Doctor Cornelius hem dit nooit allemaal verteld zou hebben als hij niet van plan was hem er vroeg of laat meer over te vertellen.

En daar had hij gelijk in. Een paar dagen later zei zijn onderwijzer: ‘Vannacht krijgt u een les in sterrenkunde van me. Midden in de nacht zullen twee edele planeten, Tarva en Alambil, elkaar op minder dan één graad afstand voorbijgaan. Zo’n ontmoeting in de sterrenhemel is in tweehonderd jaar niet voorgekomen en zolang Uwe Hoogheid leeft zal het

ook nooit meer gebeuren. Het beste zou zijn als u een beetje vroeger naar bed gaat dan anders. Dan kom ik u wakker maken als het moment van de ontmoeting nadert.'

Zo te zien had dit niets te maken met het Oude Narnia - want dat was eigenlijk het enige waarover Caspian graag meer wilde weten - maar midden in de nacht opstaan is altijd spannend en hij vond het toch tamelijk leuk. Toen hij die avond naar bed ging, dacht hij eerst dat hij niet in slaap zou kunnen komen; maar al gauw dommelde hij in en het leek nog maar even later toen hij voelde hoe er iemand zachtjes aan hem stond te schudden.

Hij ging rechtop in zijn bed zitten en zag dat de kamer vol maanlicht was. Naast zijn bed stond Doctor Cornelius met een mantel met capuchon om zich heen geslagen en een klein lampje in zijn hand. Caspian wist meteen weer wat ze gingen doen. Hij kwam uit zijn bed en trok wat kleren aan. Het was een zomernacht, maar hij had het kouder dan hij verwacht had en hij was best blij toen de Doctor net zo'n mantel om hem heensloeg als hij zelf droeg en hem een paar warme, zachte pantoffels gaf voor aan zijn voeten. Even later verlieten de meester en zijn leerling de kamer, allebei gehuld in hun mantel zodat ze nauwelijks te zien waren in de donkere gangen, en allebei op zachte zolen zodat ze bijna geen geluid maakten.

Caspian liep met de Doctor mee door allerlei gangen en verschillende trappen op en tenslotte kwamen ze door een laag deurtje in één van de torentjes buiten op de transen terecht. Aan de ene kant waren de kantelen, aan de andere kant een steil oplopend dak; beneden hen lagen de tuinen van het kasteel, schemerig en vol vreemde schaduw; boven hun hoofd schenen maan en sterren. Nu kwamen ze weer bij een deur, waardoor je in de grote toren in het midden van het kasteel kon komen! Doctor Cornelius maakte met een sleutel de deur open en ze begonnen de donkere wenteltrap op te klimmen. Caspian werd er opgewonden van: nog nooit eerder had hij deze trap op gemogen.

De trap was steil en hoog, maar toen ze buiten op het platte dak van de toren aangekomen waren en Caspian weer op adem gekomen was, vond hij dat het de moeite wel waard was geweest. Rechts kon hij in de verte heel vaag de Westerbergen zien. Aan de linkerkant zag hij de Grote Rivier glinsteren en het was overal zo stil dat hij het geluid van de waterval,

anderhalve kilometer verderop bij Beverdam, horen kon. Het was niet moeilijk de twee sterren te vinden die ze waren komen bekijken. Ze stonden vrij laag aan de zuidelijke hemel, bijna zo helder als kleine manen en vlak bij elkaar.

‘Botsen ze niet tegen elkaar op?’ vroeg hij diep onder de indruk.

‘Nee, mijn lieve Prins,’ zei de Doctor (en ook hij fluisterde). ‘Daarvoor kennen de machtige heren van de hoge hemel de passen van hun dans te goed. Bekijk ze maar goed. Hun ontmoeting brengt geluk en betekent dat er een grote zegen op komst is voor de droeve oorden van Narnia. Tarva, de Heer van de Overwinning, begroet Alambil, de Vrouwe van de Vrede. Ze komen juist bij het punt waar ze elkaar het dichtst naderen.’

‘Jammer dat die boom er net voor staat,’ zei Caspian. ‘Eigenlijk zouden we het beter kunnen zien op de Westertoren, al is die niet zo hoog als deze.’

Doctor Cornelius zei een minuut of wat niets, maar bleef doodstil staan kijken, met zijn ogen strak op Tarva en Alambil gericht. Toen haalde hij diep adem en draaide zich om naar Caspian.

‘Zo,’ zei hij. ‘Nu hebt u gezien wat geen mens die nu leeft ooit gezien heeft of ooit weer zal zien. En u hebt gelijk. We hadden het op die kleinere toren nog beter kunnen zien. Er is een andere reden waarom ik u hiernaartoe gebracht heb.’ Caspian keek naar hem op, maar het gezicht van de Doctor ging bijna helemaal schuil in zijn capuchon.

‘Het voordeel van deze toren is,’ zei Doctor Cornelius, ‘dat we hier zes lege kamers onder ons hebben en een hoge trap, en de deur onderaan de trap zit op slot. Niemand kan ons hier afluisteren.’

‘Gaat u me vertellen wat u laatst niet wilde vertellen?’ zei Caspian.

‘Ja,’ zei de Doctor. ‘Maar denk eraan. Behalve hier - helemaal bovenop de Grote Toren - moeten u en ik nooit over die dingen praten.’

‘Nee. Dat beloof ik,’ zei Caspian. ‘Maar vertelt u nu alstublieft verder.’

‘Moet u luisteren,’ zei de Doctor. ‘Alles wat u over het Oude Narnia gehoord hebt, is waar. Het is niet het rijk der Mensen. Het is het rijk van Aslan, het land van de Wakende Bomen en Zichtbare Naiaden, van Faunen en Satyrs, van Dwergen en Reuzen, van de goden en de Centauren, van de Sprekende Dieren. Dáár moest die eerste Caspian tegen vechten. De Telmarijnen zijn degenen die de dieren en de bomen en de bronnen het zwijgen hebben opgelegd, en zij hebben de Dwergen en de Faunen gedood en verjaagd, en nu proberen ze zelfs de herinnering aan hen te verdrijven. De Koning staat niet toe dat er over hen gesproken wordt.’

‘Oh, ik wou maar dat we dat niet hadden gedaan,’ zei Caspian. ‘En ik ben heel blij dat het allemaal toch waar was, ook al is het nu allemaal voorbij.’

‘Veel mensen van uw ras zouden dat diep in hun hart wel willen,’ zei Doctor Cornelius.

‘Maar Doctor,’ zei Caspian, ‘waarom zegt u mijn ras? U bent toch tenslotte zelf ook een Telmarijn, lijkt me.’

‘O ja?’ zei de Doctor.

‘Nou ja, in elk geval bent u een Mens,’ zei Caspian.

‘O ja?’ herhaalde de Doctor met nadruk en tegelijkertijd gooide hij zijn capuchon naar achteren zodat Caspian in het maanlicht duidelijk zijn gezicht kon zien.

In een flits drong de waarheid tot Caspian door en hij beseftte dat het hem al veel eerder had moeten opvallen. Doctor Cornelius was maar zo klein, en hij was zo dik, en hij had zo’n ontzettend lange baard. Er schoten twee gedachten tegelijk door zijn hoofd. De ene was een angstaanjagende gedachte: Hij is niet echt een Mens, het is helemaal geen mens, het is een Dwerg en hij heeft me mee naar boven genomen om me te vermoorden. De andere was er een van wilde verrukking: Er bestaan nog steeds echte Dwergen en eindelijk heb ik er een gezien.

‘Dus u hebt het tenslotte toch geraden,’ zei Doctor Cornelius. ‘Of bijna goed geraden, tenminste. Ik ben geen zuivere Dwerg. Ik heb ook mensenbloed in me. Bij de grote veldslagen zijn veel Dwergen ontkomen; zij bleven leven, schoren hun baard af, gingen schoenen met hoge hakken dragen en deden net of ze mensen waren. Ze hebben zich vermengd met uw volk, de Telmarijnen. Ik ben er ook zo een. Ik ben maar voor de helft Dwerg, en als er soms nog ergens op de wereld iemand van mijn geslacht in leven mocht zijn - een échte Dwerg - dan zou die mij ongetwijfeld verachten en me een verrader noemen. Maar in al die jaren zijn we ons eigen volk en al die andere gelukkige wezens van Narnia en die lang vervlogen tijd van onze vrijheid nooit, nooit vergeten.’

‘Ik... ik vind dat heel erg, Doctor,’ zei Caspian. ‘Het was mijn schuld niet, weet u.’

‘Ik vertel deze dingen niet om u de schuld te geven, mijn lieve Prins,’ antwoordde de Doctor. ‘U zult zich wel afvragen waarom ik ze u eigenlijk vertel. Maar daar heb ik twee redenen voor. In de eerste plaats, omdat ik deze geheimen al zo lang in mijn oude hart ronddraag dat het er pijn van doet en dat het nog zou barsten als ik ze niet aan u door zou fluisteren. Maar in de tweede plaats hierom: omdat u ons kunt helpen als u eenmaal Koning wordt, want ik weet dat ook u, al bent u een Telmarijn, van de Dingen van Vroeger houdt.’

‘Dat doe ik ook, eerlijk waar,’ zei Caspian. ‘Maar waar kan ik mee helpen?’

‘U kunt vriendelijk zijn voor het arme overblijfsel van het Dwergenvolk, waar ik er een van ben. U kunt geleerden bij elkaar zoeken en proberen een manier te vinden om opnieuw de bomen wakker te maken. U kunt alle uithoeken en alle wilde gebieden van het land doorzoeken om te zien of er misschien nog Faunen of Sprekende Dieren of Dwergen leven die zich hier of daar schuilhouden.’

‘Denkt u dat die er nog zijn?’ vroeg Caspian gretig.

‘Ik weet het niet... ik weet het niet,’ zei de Doctor met een diepe zucht. ‘Soms ben ik bang dat dat onmogelijk waar kan zijn. Mijn hele leven lang ben ik al op zoek naar sporen van ze. Ik heb wel eens gedacht dat ik een Dwergentamtam hoorde in de bergen. ’s Nachts, in de bossen, heb ik wel eens gedacht dat ik heel in de verte een glimp zag van dansende Faunen en Satyrs; maar als ik dan op die plek kwam was er nooit iets te zien. Ik heb al

vaak gewanhoopt; maar telkens gebeurt er weer iets wat me toch weer hoop geeft. Ik weet het niet. Maar in ieder geval kunt u proberen een Koning te zijn zoals de Hoge Koning Peter van vroeger, en niet zo een als uw oom is.'

'Dus dat van de Koningen en de Koninginnen is ook echt waar, en dat van de Witte Tovenares?' zei Caspian.

'Zeker is dat waar,' zei Cornelius. 'De tijd waarin die hier regeerden was de Gouden Eeuw van Narnia en het land is hen nooit vergeten.'

'Woonden ze hier in dit kasteel, Doctor?'

'Nee, nee, lieve jongen,' zei de oude man. 'Dit kasteel is nog maar een ding van gisteren. Uw bet-overgrootvader heeft het laten bouwen. Maar toen de twee zonen van Adam en de twee dochters van Eva door Aslan zelf tot Koningen en Koninginnen gekroond werden, gingen ze op het slot Cair Paravel wonen. Geen levende ziel heeft ooit dat gezegende oord gezien en misschien zijn zelfs de ruïnes van het kasteel nu langzamerhand wel verdwenen. Maar wij geloven dat het ver hier vandaan stond, aan de monding van de Grote Rivier, helemaal aan de oever van de zee.'

'Bah!' rilde Caspian. 'In de Zwarte Wouden, bedoelt u? Waar al die... die... u weet wel, die spoken wonen?'

'Uwe Hoogheid spreekt zoals het u geleerd is,' zei de Doctor. 'Maar dat zijn allemaal leugens. Er zijn daar geen spoken. Dat is maar een verhaal dat de Telmarijnen verzonnen hebben. Uw Koningen zijn doodsbang voor de zee omdat ze nooit helemaal kunnen vergeten dat in alle verhalen Aslan altijd komt van over de zee. Ze willen er niet bij in de buurt komen en ze willen niet dat iemand anders er in de buurt komt. Dus hebben ze daar dichte wouden laten groeien, om hun mensen af te snijden van de kust. Maar omdat ze ruzie hebben met de bomen, zijn ze voor die bossen ook bang. En omdat ze bang zijn voor de bossen, verbeelden ze zich dat het er spookt. En aan een kant geloven de Koningen en de hoge heren die verhalen zelf; aan de andere kant helpen ze eraan mee dat de mensen erin geloven, want ze hebben een hekel aan de zee en aan de bossen. Ze vinden het veiliger als niemand in Narnia het waagt om naar de kust te gaan en uit te kijken over de zee - naar het land van Aslan en naar de morgen en naar het oostelijke eind van de wereld.'

Een paar minuten lang hing er tussen hen een diepe stilte. Toen zei Doctor Cornelius: 'Kom. We zijn nu lang genoeg hierboven geweest. Het

wordt tijd om naar beneden te gaan en ons bed op te zoeken.'

'Moet het echt?' zei Caspian. 'Ik zou nog uren en uren over al die dingen willen praten.'

'Als we dat deden, zouden ze ons misschien gaan missen en ons komen zoeken,' zei Doctor Cornelius.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 5

Het avontuur in de bergen

Na dat ene gesprek hadden Caspian en zijn Onderwijzer nog heel wat geheime bijeenkomsten bovenop de Grote Toren en bij elk gesprek kwam Caspian meer te weten over het Oude Narnia, zodat hij bijna al zijn vrije uren bezig was met dromen en denken over vroeger en ernaar verlangen dat die mooie tijden weer terug zouden komen. Maar hij had natuurlijk niet veel vrij, want het begon nu ernst te worden met zijn opvoeding. Hij leerde zwaardvechten en paardrijden, zwemmen en duiken, boogschieten en muziek maken op de fluit en op de teorbe. Hij leerde hoe je herten jaagde en hoe je een hert in stukken sneed als het dood was, en verder leerde hij ook nog kennis van het heelal, redevoeringen houden, wapenkunde, poëzie en geschiedenis natuurlijk, en een beetje rechten, natuurkunde, scheikunde, en sterrenkunde. Van de toverkunst leerde hij alleen de theorie, want Doctor Cornelius zei dat het zelf uitoefenen van de toverkunst geen geschikte studie was voor een prins. ‘En,’ voegde hij eraan toe, ‘zelf ben ik ook maar een heel eenvoudig tovenaar en ik kan alleen maar heel kleine proefjes doen.’ Over navigatie (‘Dat is de nobele en heldhaftige kunst van de scheepvaart,’ zei de Doctor) mocht hij niets leren, omdat Koning Miraz tegen schepen en tegen de zee in het algemeen was.

Hij leerde ook van alles doordat hij zelf zijn ogen en zijn oren gebruikte. Als klein jongetje had hij zich vaak afgevraagd waarom hij zijn tante, koningin Prunaprisma, niet mocht; nu begreep hij dat dat kwam omdat zij hém niet mocht. Hij begon ook te begrijpen dat Narnia geen gelukkig land was. De belastingen waren hoog en de wetten streng en Miraz was een wreed man.

Toen er zo een paar jaar verstreken waren, brak er een tijd aan waarin de Koningin blijkbaar ziek was: er werd een hele hoop poeha en drukte om haar gemaakt in het kasteel, dokters liepen in en uit en de hovelingen fluisterden. Dat gebeurde vroeg in de zomer. En op een nacht, toen al dat

gedoe in volle gang was, werd Caspian onverwacht wakker gemaakt door Doctor Cornelius, hoewel hij nog maar een paar uur in bed lag.

‘Gaan we weer Sterrenkunde doen, Doctor?’ zei Caspian.

‘Ssst!’ zei de Doctor. ‘U moet me vertrouwen en precies doen wat ik u zeg. Kleed u helemaal aan: u hebt een lange reis voor de boeg.’

Caspian was heel verbaasd, maar hij wist intussen dat hij zijn onderwijzer kon vertrouwen en begon meteen te doen wat hem gezegd werd. Toen hij aangekleed was zei de Doctor: ‘Hier heb ik een tas voor u. Die moeten we in de kamer hiernaast vol doen met proviand van de eettafel van Uwe Hoogheid.’

‘Daar zijn mijn lakeien toch?’ zei Caspian.

‘Die slapen als een roos en ze zullen niet wakker worden van ons,’ zei de Doctor. ‘Ik ben wel geen groot tovenaer, maar een betoverde slaap kan ik nog wel voor elkaar krijgen.’

Ze gingen naar de kamer ernaast en inderdaad, daar lagen de twee lakeien, helemaal onderuitgezakt in hun stoel, hard te snurken. Doctor Cornelius sneed vlug een restje koude kip dat van het eten van ’s avonds overgebleven was en een paar plakken reebout in stukken en stopte dat met wat brood, een paar appels en een veldflesje goede wijn in de tas, die hij aan Caspian gaf. De tas kon Caspian met een band over zijn schouder hangen, net als bij een schoudertas waarin je boeken mee naar school neemt.

‘Hebt u uw zwaard?’ vroeg de Doctor.

‘Ja,’ zei Caspian.

‘Doe deze mantel dan over alles heen om uw zwaard en uw tas te verbergen. Zo, ja. En nu moeten we naar de Grote Toren om te praten.’

Toen ze bovenop de Toren gekomen waren (het was een bewolkte nacht, heel anders dan toen ze de ontmoeting van Tarva en Alambil hadden gezien), zei Doctor Cornelius: ‘Mijn lieve Prins, u moet dadelijk weg van dit kasteel en in de wijde wereld uw geluk gaan zoeken. Hier is uw leven in gevaar.’

‘Waarom?’ vroeg Caspian.

‘Omdat u de echte Koning van Narnia bent: Caspian de Tiende, de enige echte zoon en erfgenaam van Caspian de Negende. Lang leve Uwe Majesteit’ - en opeens knielde de kleine man, tot Caspians grote verbazing, op één knie voor hem neer en kuste hem de hand.

‘Wat betekent dat dan allemaal? Ik begrijp het niet,’ zei Caspian.

‘Het verwondert me dat u me nog nooit gevraagd hebt,’ zei de Doctor, ‘waarom u - de zoon van Koning Caspian - zelf ook niet Koning Caspian bent. Iedereen behalve Uwe Majesteit zelf weet dat Miraz een uitbuiters is. Eerst, toen hij pas aan de macht was, deed hij zich zelfs niet eens voor als Koning: hij liet zich Regent noemen. Maar toen stierf uw koninklijke moeder, die lieve Koningin, de enige Telmarijn die ooit vriendelijk tegen mij geweest is. En toen begonnen een voor een alle belangrijke edelen die uw vader hadden gekend dood te gaan of te verdwijnen. En dat was heus geen toeval. Miraz roeide ze uit. Belisar en Uvilas werden tijdens een jachtpartij met pijlen doodgeschoten: een ongelukje, werd er gezegd. Het hele nobele geslacht van Passarid stuurde hij naar het noorden om tegen de reuzen te vechten in het grensgebied, tot ze stuk voor stuk gesneuveld waren. Arlian en Erimon en nog zeker tien anderen gaf hij de doodstraf wegens verraad, waarvan ze vals beschuldigd waren. De beide broers van Beverdam liet hij in een gekkenhuis opsluiten. En tenslotte wist hij de Zeven Edelen, dappere ridders - de enige Telmarijnen die niet bang voor de zee waren - over te halen om uit te varen, om voorbij de Oceaan in het oosten naar nieuwe landen te gaan zoeken en zoals ook de bedoeling was zijn ze nooit teruggekomen. En toen er niemand meer over was die het voor u op kon nemen, toen smeekten zijn aanhangers hem (zoals hij ze zelf had voorgezegd) of hij geen Koning wilde worden, om hem te paaien. En natuurlijk deed hij dat meteen.’

‘Bedoelt u dat hij mij nu ook wil gaan vermoorden?’ zei Caspian.

‘Dat is wel zo goed als zeker,’ zei Doctor Cornelius.

‘Maar waarom nu pas?’ zei Caspian. ‘Ik bedoel, waarom heeft hij dat al niet veel eerder gedaan, als hij dat van plan was? En ik heb hem toch niks gedaan?’

‘Hij is wat u betreft van gedachten veranderd doordat er iets gebeurd is, nog geen twee uur geleden. De Koningin heeft een zoon gekregen.’

‘Ik zie niet in wat dat ermee te maken heeft,’ zei Caspian.

‘Dat ziet u niet in?!’ riep de Doctor uit. ‘Hebt u van al mijn lessen in geschiedenis en politiek dan niets geleerd? Luister. Zolang hij zelf geen kinderen had, vond hij het prima dat u koning zou worden, als hij eenmaal dood was. Hij gaf dan wel niet zoveel om u, maar hij had liever u op de troon dan een vreemde. Nu hij zelf een zoon heeft, wil hij natuurlijk dat zijn

eigen zoon de volgende koning wordt. Daarbij staat u hem nu in de weg. Hij gaat u uit de weg ruimen.'

'Zou hij echt zó gemeen zijn?' zei Caspian. 'Zou hij mij heus vermoorden?'

'Hij heeft uw vader ook vermoord,' zei Doctor Cornelius. Caspian kreeg een raar gevoel van binneñ en zweeg.

'Ik zou u het hele verhaal wel kunnen vertellen,' zei de Doctor. 'Maar niet nu. Daar hebben we geen tijd voor. U moet nu dadelijk vluchten.'

'Gaat u met me mee?' zei Caspian.

'Dat durf ik niet te doen,' zei de Doctor. 'Daardoor zou voor u het gevaar nog groter worden. Twee personen zijn makkelijker op te sporen dan één. Mijn lieve Prins, mijn geliefde Koning Caspian, u moet nu heel moedig zijn. U moet alleen gaan, nu meteen. Probeer in het zuiden over de grens te komen en naar het hof van Koning Nain van Archenland te gaan. Hij zal goed voor u zijn.'

'Zie ik u dan nooit meer terug?' zei Caspian en zijn stem beefde.

'Ik hoop van wel, mijn lieve Koning,' zei de Doctor. 'Wat heb ik behalve Uwe Majesteit op de hele wereld verder voor vrienden? En ik kan een klein beetje toveren. Maar intussen hangt alles van onze snelheid af. Hier zijn twee geschenken voordat u gaat. Dit is een beurs met goud - ach, eigenlijk hebt u recht op al de schatten hier in het kasteel. Maar hier is nog iets anders, wat veel meer waard is.'

Hij legde iets in Caspians handen. Hij kon het bijna niet zien, maar hij kon voelen dat het een hoorn was.

'Dat,' zei Doctor Cornelius, 'is de grootste en kostbaarste schat die we hier in Narnia hebben. Toen ik nog jong was heb ik talloze verschrikkingen moeten doorstaan, talloze toverspreuken moeten uitspreken om hem te vinden. Het is de toverhoorn van Koningin Susan zelf, de hoorn die ze achtergelaten heeft toen ze aan het eind van de Gouden Eeuw spoorloos uit Narnia verdween. Er wordt verteld dat ieder die erop blaast op een vreemde manier hulp zal krijgen. Niemand kan zeggen hoe vreemd die hulp zal zijn. Het kan zijn dat deze hoorn de kracht bezit om Koningin Lucy en Koning Edmund en Koningin Susan en de Hoge Koning Peter terug te roepen uit het verleden, en misschien dat die alles weer in orde zullen maken. Het zou ook kunnen zijn dat hij Aslan zelf oproept. Neem hem mee, Koning Caspian; maar gebruik hem alleen in de allerhoogste nood. En nu, snel,

snel, snel! Het deurtje dat helemaal beneden in de Toren zit, de deur die in de tuin uitkomt, zit niet op slot. Daar moeten we afscheid van elkaar nemen.'

'Kan ik Destrier, mijn paard, meekrijgen?' zei Caspian.

'Dat staat al gezadeld en wel voor je klaar, op de hoek van de boomgaard.'

Terwijl ze de lange, smalle wenteltrap afdaalden gaf Cornelius fluisterend nog allerlei wenken en raadgevingen. De moed zonk Caspian in de schoenen, maar hij probeerde alles te onthouden. Toen was daar opeens de frisse lucht in de tuin, een hartelijke handdruk met de Doctor, rennen over het gazon, het gehinnik van Destrier om hem te begroeten - en zo verliet Koning Caspian de Tiende het kasteel van zijn voorvaderen. Toen hij achterom keek, zag hij vuurwerk de lucht ingaan ter ere van de geboorte van het nieuwe prinsje.

De hele nacht reed hij door naar het zuiden - zolang hij het terrein nog kende koos hij binnenweggetjes en ruiterspaden door het bos; maar daarna bleef hij op de hoofdweg. Destrier was door deze ongewone reis al even opgewonden als zijn baas, en al hadden er tranen in Caspians ogen gestaan toen hij afscheid van Doctor Cornelius moest nemen, nu voelde hij zich dapper en in zekere zin gelukkig bij de gedachte dat hij nu Koning Caspian was. Koning Caspian die het avontuur tegemoet reed met op zijn linkerheup zijn zwaard en op zijn rechter de toverhoorn van Koningin Susan. Maar toen de ochtend kwam, met een motregentje, en hij om zich heen keek en aan alle kanten niets anders zag dan bossen en heidevelden en blauwe bergen die hij nog nooit van zijn leven gezien had, vond hij de wereld maar vreemd en groot en voelde hij zich klein en bang.

Zodra het volop licht geworden was, ging hij van de weg af en zocht een open plek op, diep in het bos, waar hij kon uitrusten in het gras. Hij deed Destrier zijn tuig af en liet hem grazen, at wat koude kip en dronk een slokje wijn, en viel toen in slaap.

Laat in de middag werd hij wakker. Na eerst weer wat gegeten te hebben vervolgde hij zijn tocht, nog steeds naar het zuiden, over het ene uitgestorven weggetje na het andere. Hij reed nu door heuvelland, op en neer, maar het ging aldoor meer omhoog dan naar beneden. Vanaf iedere heuvelrug zag hij de bergen voor zich uit groter en zwarter worden. Toen

het avond begon te worden, reed hij al over de onderste hellingen van het gebergte. De wind stak op. Even later plensde de regen neer. Destrier begon onrustig te worden: er zat onweer in de lucht. En nu reden ze een donker dennenbos binnen, waar nooit meer een eind aan leek te komen, en alle verhalen die Caspian ooit gehoord had over bomen die een hekel aan Mensen hadden verdrongen zich in zijn hoofd. Hij bedacht dat hij tenslotte toch een Telmarijn was, het volk dat bomen omhakte waar het maar even de kans kreeg en dat met alles wat er in het wild woonde in oorlog leefde; en al was hij dan misschien wel anders dan de andere Telmarijnen, je kon van de bomen niet verwachten dat ze dat wisten.

En dat deden ze ook niet. De wind wakkerde aan tot storm, de bossen raasden en knarsten aan alle kanten om hem heen. Toen klonk er een geweldig gekraak. Vlak achter hem viel een boom dwars over het pad. 'Rustig, Destrier, rustig!' zei Caspian en hij klopte zijn paard op de hals; maar zelf zat hij te trillen en hij wist dat hij maar op een haartje na aan de dood was ontsnapt. Er schoot een bliksemstraal door de lucht en een geweldige donderslag leek de hemel vlak boven hun hoofd wel in tweeën te splijten. Nu sloeg Destrier echt op hol. Caspian kon goed paardrijden, maar hij was niet sterk genoeg om hem in bedwang te houden. Hij wist in het zadel te blijven, maar hij besepte dat zijn leven aan een zijden draadje hing tijdens de wilde galop die volgde. Voor hen doemde boom na boom op in de schemering en elke boom kon maar net ontweken worden. Toen, bijna te

onverwacht om pijn te doen (en toch kwam het behoorlijk hard aan) sloeg Caspian met zijn voorhoofd tegen iets hards en wist hij niets meer.

Toen hij bijkwam lag hij met gekneusde armen en benen en een barstende hoofdpijn bij het schijnsel van een haardvuur. Vlakbij hoorde hij zachte stemmen praten.

‘Zo,’ zei er een, ‘nu moeten we beslissen wat we ermee zullen doen, voordat het wakker wordt.’

‘Doodmaken,’ zei een andere stem. ‘We kunnen het niet in leven laten. Dan zou het ons verraden.’

‘Dan hadden we het dadelijk dood moeten maken, of anders hadden we eraf moeten blijven,’ zei een derde stem. ‘We kunnen het nu niet meer doodmaken. Niet nu we het eenmaal in huis genomen hebben en zijn hoofd verbonden hebben en alles. Dat zou moord op onze eigen gast zijn.’

‘Heren,’ zei Caspian met een zwakke stem, ‘wat jullie ook met mij doen, ik hoop dat jullie goed zullen zijn voor mijn arme paard.’

‘Uw paard was er al lang vandoor gegaan toen we u vonden,’ zei de eerste stem - een eigenaardige, hese stem met een ondergrondse klank erin, zoals Caspian nu hoorde.

‘Laat-ie je nou niet ompraten met z’n mooie praatjes,’ zei de tweede stem. ‘Ik zeg nog steeds...’

‘Alle hoorns en heilbotten,’ riep de derde stem uit. ‘Natuurlijk vermoorden we het niet. Schaam je, Nikabrik. Wat vind jij ervan, Truffeljager? Wat zullen we ermee doen?’

‘Ik zal het eens wat te drinken geven,’ zei de eerste stem, waarschijnlijk die van Truffeljager. Een donkere gestalte kwam naar het bed toe. Caspian voelde hoe er voorzichtig een arm onder zijn schouders geschoven werd - als het tenminste een arm wás. Op de een of andere manier klopte de vorm niet. Ook het gezicht dat zich over hem heen boog was niet helemaal zoals het hoorde. Hij had de indruk dat het heel harig was en een heel lange neus had, en opzij had het vreemde witte strepen. Het is een masker of zoiets, dacht Caspian. Of misschien heb ik koorts en verbeeld ik het me allemaal maar. Er werd een beker met iets warmes en zoets aan zijn lippen gezet en hij dronk. Op datzelfde moment rakelde een van de anderen het vuur op. Het laaide hoog op en Caspian gaf bijna een schreeuw van schrik toen hij bij het plotseling fellere licht het gezicht zag dat hem stond aan te kijken. Het was geen mensengezicht, maar het gezicht van een das, al zag het er

groter en vriendelijker en verstandiger uit dan alle dassgezichten die hij tot nog toe ooit gezien had. En het had daarnet beslist gepraat. Hij zag nu ook dat hij op een bed van hei lag, in een hol. Bij het vuur zaten twee kleine mannetjes met baarden, die er zoveel wilder en korter en hariger en dikker uitzagen dan Doctor Cornelius, dat hij meteen wist dat dit echte Dwergen waren, de oude Dwergen van vroeger, zonder één druppel mensenbloed in hun aderen. En Caspian begreep dat hij nu eindelijk de Oud-Narniërs had gevonden. Toen begon alles weer voor zijn ogen te draaien.

In de dagen die volgden leerde hij hen bij naam kennen. De Das heette Truffeljager; hij was de oudste en de vriendelijkste van de drie. De Dwerg die Caspian had willen vermoorden was een Zwarte Dwerg (dat wil zeggen, hij had zwart haar en een zwarte baard, en zijn haar was zo dik en zo stug als paardehaar). Hij was een zuurpruim en heette Nikabrik. De andere Dwerg was een Rode Dwerg, met haar dat nogal op dat van een vos leek, en hij heette Trompoen.

‘Nou,’ zei Nikabrik op de eerste avond dat Caspian weer zover beter was dat hij overeind kon zitten en met hen kon praten, ‘dan moeten we dus nog steeds beslissen wat we met die Mens zullen doen. Jullie tweeën denken nou wel dat jullie het een geweldige dienst hebben bewezen door mij tegen te houden toen ik het dood wilde maken. Maar ik denk dat het eind van het liedje nu is dat we het voor de rest van zijn leven gevangen zullen moeten houden. Ik ben echt niet van plan om het weer levend en wel los te laten zodat het terug kan naar zijn eigen soort om ons allemaal te gaan verraden.’

‘Alle knollen en kussenslopen! Nikabrik,’ zei Trompoen. ‘Waarom moet je nou zo onbeschoft doen? Dat beest kan er ook niks aan doen dat het net

voor ons hol met zijn hoofd tegen een boom aan geknald is. En ik vind niet dat het er uitziet als een verrader.'

'Zeg,' zei Caspian, 'jullie weten nog niet eens of ik eigenlijk wel terug wil. Dat wil ik niet eens. Ik wil bij jullie blijven - als jullie dat tenminste goed vinden. Ik ben mijn hele leven al naar wezens zoals jullie op zoek.'

'Ja, dat zal wel,' gromde Nikabrik. 'Jij bent een Telmarijn en een Mens, of niet soms? Natuurlijk wil jij terug naar je eigen soort.'

'Nou, zelfs al zou ik willen, dan zou het nog niet kunnen,' zei Caspian. 'Ik vluchtte voor mijn leven toen ik dat ongeluk kreeg. De Koning wil me vermoorden. Als jullie mij gedood hadden, dan hadden jullie precies gedaan wat hij graag wil.'

'Nee maar,' zei Truffeljager, 'hoe is het mogelijk!'

'Hè?' zei Trompoen. 'Wat zeg je daar? Wat heb jij uitgespookt, Mens dat jij op jouw leeftijd al in Miraz' vaarwater bent terechtgekomen?'

'Hij is mijn oom,' begon Caspian net, toen Nikabrik al met zijn hand aan zijn dolk overeind sprong.

'Daar heb je het al!' riep hij. 'Niet alleen Telmarijn, maar ook nog naaste familie en erfgenaam van onze grootste vijand. Zijn jullie nog steeds zo gek dat je dat wezen in leven wilt laten?' Hij zou Caspian daar en op datzelfde moment hebben neergestoken, als de Das en Trompoen niet tussenbeide gekomen waren en hem gedwongen hadden om weer te gaan zitten en op zijn stoel te blijven.

'En nu voor de laatste keer, Nikabrik,' zei Trompoen. 'Beheers je! Of moeten Truffeljager en ik soms boven op je gaan zitten?'

Mokkend beloofde Nikabrik dat hij zich fatsoenlijk zou gedragen en de beide anderen vroegen Caspian om zijn verhaal van voren af aan te vertellen. Toen hij dat gedaan had was het even stil.

'Dat is het raarste verhaal dat ik ooit gehoord heb,' zei Trompoen.

'Dat bevalt me helemaal niet,' zei Nikabrik. 'Ik wist niet dat de Mens nog steeds verhalen over ons vertelt. Hoe minder ze over ons weten, hoe beter. Die ouwe kinderjuffrouw, bijvoorbeeld. Die had beter haar mond kunnen houden. En die Onderwijzer, dat is helemaal een rommeltje: zo'n overgelopen Dwerg. Ik haat ze. Die haat ik nog erger dan die Mensen. Let op mijn woorden - daar komt niks dan narigheid van.'

'Begin nou niet te kletsen over dingen waar jullie geen verstand van hebben, Nikabrik,' zei Truffeljager. 'Jullie Dwergen zijn net zo

vergeetachtig en net zo wispelturig als de Mensen. Ikzelf, ik ben een dier - en nog wel een Das bovendien. Wij veranderen niet. Wij houden vol. En ik zeg je dat er veel goeds van zal komen. Dit is de echte Koning van Narnia die we hier bij ons hebben: een echte Koning, die terugkomt naar het échte Narnia. En wij dieren hebben altijd onthouden, al willen de Dwergen dat nogal eens vergeten, dat het in Narnia nooit goed is gegaan, behalve als we een zoon van Adam als Koning hadden.'

'Alle draken en draaitollen! Truffeljager,' zei Trompoen. 'Je bedoelt toch niet dat je het land aan de Mensen wilt geven?'

'Daar heb ik niets over gezegd,' antwoordde de Das. 'Dit is geen Mensenland (en wie zou dat beter kunnen weten dan ik?) maar dit is wel een land waarover een mens Koning hoort te zijn. Wij dassen hebben een goed geheugen: wij weten dat nog altijd. Lieve goedheid nog toe, zeg nou zelf: de Hoge Koning Peter was toch ook een Mens?'

'Geloof jij nog in al die ouwe verhalen?' vroeg Trompoen.

'Ik zeg al, wij dieren, wij veranderen niet,' zei Truffeljager. 'Wij vergeten niet. Ik geloof in de Hoge Koning Peter en in de anderen die op Cair Paravel geregeerd hebben, net zo vast als ik in Aslan zelf geloof.'

'Zó vast nog wel, tjonge-jonge,' zei Trompoen. 'Maar wie gelooft er nou tegenwoordig nog in Aslan?'

'Ik,' zei Caspian. 'En als ik vroeger al niet in hem had geloofd, dan zou ik het nu doen. Daarginds bij de Mensen zouden degenen die om Aslan lachen, ook lachen om verhalen over Dwergen en over Spreekende Dieren. Ik heb me heus wel eens afgevraagd of Aslan wel echt bestond; maar aan de andere kant, ik heb me ook weleens afgevraagd of jullie wel echt bestonden. En toch zijn jullie hier zelf.'

'Dat klopt,' zei Truffeljager. 'U hebt gelijk, Koning Caspian. En zolang u trouw blijft aan het Oude Narnia, blijft u mijn Koning, wat ze ook mogen zeggen. Lang leve Uwe Majesteit.'

'Ik word kotsmisselijk van jou, Das,' gromde Nikabrik. 'De Hoge Koning Peter en die anderen waren misschien wel Mensen, maar dat was een heel ander soort Mensen. Dit is een van die vervloekte Telmarijnen. Hij heeft op dieren gejaagd, voor de sport. Of niet soms, hè?!' voegde hij eraan toe, terwijl hij zich met een ruk naar Caspian omdraaide.

'Nou, om je de waarheid te zeggen, ja,' zei Caspian.

'Maar dat waren geen Spreekende Dieren.'

‘Dat is precies hetzelfde,’ zei Nikabrik.

‘Nee, nee, nee,’ zei Truffeljager. ‘Dat is niet waar, dat weet je best. Je weet heel goed dat de dieren die je tegenwoordig in Narnia hebt niet meer hetzelfde zijn: die zijn niet anders dan die zielige stomme beesten die je in Calormen of in Telmar tegenkomt. Die kunnen niet praten. En ze zijn kleiner ook. Die verschillen veel meer van ons dan die half-Dwergen van jullie verschillen.’

Er werd nog een hele poos over doorgesproken, maar tenslotte werd er afgesproken dat Caspian mocht blijven en ze beloofden zelfs dat ze hem, zodra hij weer naar buiten kon, mee zouden nemen naar wat Trompoen noemde ‘de Anderen’; want in deze wilde streken leefden blijkbaar nog steeds allerlei wezens uit die Goede Oude Tijd van Narnia, die waren ondergedoken.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 6

Het verborgen volk

Nu brak voor Caspian de gelukkigste tijd aan die hij ooit had gekend. Op een mooie zomerochtend, toen de dauw nog op het gras lag, ging hij met de Das en de beide Dwergen op weg, omhoog door het dichte bos naar een pas hoog in de bergen en over die pas heen weer naar beneden langs de zonnige hellingen aan de zuidkant van het gebergte, vanwaar je uitkeek op de groene bossen van Archenland.

‘Eerst gaan we naar de Drie Bolle Beren,’ zei Trompoen. Ze kwamen op een open plek bij een oude, met mos begroeide holle eik en Truffeljager klopte drie keer met zijn poot op de stam, maar er gebeurde niets. Toen klopte hij nog een keer en nu hoorden ze binnen een wollig klinkende stem, die zei: ‘Ga weg. Het is nog geen tijd om op te staan.’ Maar toen hij voor de derde keer klopte hoorden ze binnen een lawaai alsof er een klein aardbevinkje aan de gang was en er ging een soort deur open waardoor drie bruine beren naar buiten kwamen; bol waren ze zeker, en ze knipperden met kleine oogjes tegen het licht. En nadat alles aan hen uitgelegd was (het duurde lang voordat ze alles begrepen hadden, omdat ze nog zo slaperig waren) zeiden ze, precies zoals Truffeljager had gezegd, dat in Narnia een zoon van Adam Koning hoorde te zijn en alle drie kusten ze Caspian - heel natte, snuffelige kussen gaven ze - en boden hem wat honing aan. Caspian had eigenlijk niet veel zin in honing, zo zonder brood en op die tijd van de morgen, maar hij vond het toch beleefder om het aan te nemen. Het kostte hem naderhand veel moeite om zijn kleverigheid weer kwijt te raken.

Daarna gingen ze verder totdat ze op een gegeven moment onder hoge beukebomen door liepen en Truffeljager riep omhoog: ‘Rateltak! Rateltak! Rateltak!’ en bijna meteen kwam daar de prachtigste rode eekhoorn die Caspian ooit had gezien van tak op tak omlaag springen totdat hij vlak boven hun hoofd zat. Hij was veel groter dan de gewone, zwijgende eekhoorns die hij wel eens in de tuinen van het kasteel had gezien; deze was wel bijna zo groot als een terriër, en je hoefde hem maar aan te kijken om dadelijk te zien dat hij kon praten. Het probleem was zelfs dat je hem haast niet stil kon krijgen, want net als alle eekhoorns was hij een geweldige kletsmajoor. Hij zei dadelijk dat Caspian van harte welkom was en vroeg of hij een noot lustte en Caspian zei: ‘Nou graag.’ Maar toen Rateltak wegsprong om er een te gaan halen fluisterde Truffeljager in Caspians oor: ‘Niet kijken, hoor. De andere kant op kijken. Het is bij eekhoorns erg onbeleefd om iemand na te kijken als hij naar zijn voorraad toegaat, of om te doen alsof je wilt weten waar hij die bewaart.’ Toen kwam Rateltak terug met de noot en Caspian at hem op en daarna vroeg Rateltak of hij soms een boodschap kon overbrengen aan andere vrienden. ‘Want ik kan bijna overal komen zonder één voet op de grond te zetten,’ zei hij.

Truffeljager en de Dwergen vonden dat een heel goed idee en gaven Rateltak voor allerlei wezens met de wonderlijkste namen de boodschap mee, dat ze over drie nachten om middernacht allemaal naar de Dansweide moesten komen voor een feest en een vergadering. ‘En je kunt het ook maar beter even tegen die drie Bolle Bergen gaan zeggen,’ zei Trompoen erbij. ‘We zijn het hun vergeten te vertellen.’

Daarna brachten ze een bezoek aan de Zeven Broers van Sidderwoude. Trompoen nam hen mee terug over de bergkam en daarna over de noordelijke helling van het gebergte naar beneden in oostelijke richting tot ze op een heel indrukwekkende plek temidden van rotsen en dennebomen kwamen. Ze liepen heel rustig en nu voelde Caspian dat de grond onder zijn voeten dreunde, alsof er diep daarbeneden iemand zat te hameren.

Trompoen liep naar een platte steen toe die ongeveer zo groot was als een putdeksel en stampte erop met zijn voet. Na een poos wachten zagen ze hoe de steen door iemand of iets van beneden af opzij geschoven werd en er kwam een rond, donker gat vrij waar een hele wolk hete lucht en stoom uitkwam en midden in dat gat verscheen het hoofd van een Dwerg die erg veel op Trompoen zelf leek. Hier werd heel lang gepraat en zo te horen was de Dwerg achterdochtiger dan de Eekhoorn of de Bolle Beren, maar tenslotte werd het hele groepje toch uitgenodigd om mee naar beneden te gaan. Caspian daalde een donkere trap af die de aarde inging, maar toen hij onderaan was, zag hij het schijnsel van een vuur. Het licht kwam van een

smidsvuur. De hele ondergrondse ruimte was één grote smederij. Aan de zijkant stroomde er een ondergronds riviertje doorheen. Twee Dwergen stonden aan de blaasbalg, een ander hield met een tang een stuk roodgloeiend metaal op het aambeeld, een vierde Dwerg stond er met een hamer op te slaan, en twee anderen veegden hun kleine eeltige handen af aan een vettige doek en kwamen naar voren om de bezoekers welkom te heten. Het duurde even voordat ze ervan overtuigd waren dat Caspian een vriend was en geen vijand, maar toen ze dat tenslotte geloofden, riepen ze allemaal ‘Lang Leve de Koning’, en gaven ze vorstelijke geschenken aan hen - maliënkolders en helmen en zwaarden voor Caspian en Trompoen en Nikabrik. De Das kon dat ook allemaal krijgen als hij wilde, maar die zei dat hij een dier was, nietwaar, en dat als hij met zijn klauwen en zijn tanden zijn vacht niet heel kon houden, zijn vacht het redden dan ook niet waard was. Deze wapens waren veel vakkundiger gemaakt en mooier afgewerkt dan alle andere wapens die Caspian tot nog toe ooit had gezien en dankbaar aanvaardde hij het zwaard van de Dwergen, vergeleken waarbij zijn eigen oude zwaard zo zwak leek als een speelgoedzwaardje en zo onhandig als een knuppel. De Zeven Broers (die alle zeven Rode Dwergen waren) beloofden dat ze naar het feest op de Dansweide zouden komen.

In een dor en rotsachtig ravijn, een eindje verderop kwamen ze bij een grot waarin vijf Zwarte Dwergen woonden. Die keken wantrouwig naar Caspian, maar tenslotte zei de oudste van de vijf: ‘Als hij tegen Miraz is, willen wij hem wel als Koning hebben.’ En de op-een-na oudste zei: ‘Zullen wij soms hoger de bergen in gaan voor jullie, waar de kale rotsen zijn? Daar wonen een stuk of wat Bullebakken en een Heks aan wie we jullie ook best willen voorstellen.’

‘Geen sprake van,’ zei Caspian.

‘Nee, zijn jullie nou mal, zeg!’ zei Truffeljager. ‘Van dat soort lui hebben we echt geen hulp nodig.’ Nikabrik was het daar niet mee eens, maar Trompoen en de Das legden hem het zwijgen op. Met een schok besefte Caspian dat er, net zo goed als van de aardige wezens, van die verschrikkelijke monsters óók nog steeds nakomelingen woonden in Narnia.

‘Als we met zúlk gespuis kwamen aanzetten, zouden we Aslan niet lang te vriend houden,’ zei Truffeljager toen ze de grot van de Zwarte Dwergen weer goed en wel achter zich hadden gelaten.

‘Ach, Aslan!’ zei Trompoen vrolijk maar met een beetje minachting in zijn stem. ‘Wat nog veel belangrijker is, is dat je mij dan niet te vriend zou houden.’

‘Geloof jij in Aslan?’ zei Caspian tegen Nikabrik.

‘Ik geloof in alles en iedereen,’ zei Nikabrik, ‘zolang hij die vervloekte Telmarijnse barbaren maar tot moes slaat of uit Narnia verdrijft. Alles en iedereen, Aslan of Witte Tovenares, dat is voor mij precies hetzelfde, hoor je?’

‘Stil toch, stil toch,’ zei Truffeljager. ‘Je weet niet wat je zegt. Zij was een vijand die veel gemener was dan Miraz en zijn hele volk bij elkaar.’

‘Voor Dwergen anders niet,’ zei Nikabrik.

Hun volgende bezoek was leuker. Toen ze verder naar beneden kwamen, liepen de berghellingen uit elkaar en ertussen vormde zich een prachtige, beboste vallei met onderin een snelstromende rivier. De open plekken aan de waterkant stonden vol vingerhoedskruid en wilde rozen en de lucht gonsde er van de bijen. Hier begon Truffeljager weer te roepen.

‘Glenstorm! Glenstorm!’

En na een korte stilte hoorde Caspian een geluid van hoeven. Het kwam steeds dichterbij, tot het hele dal ervan dreunde, en tenslotte kwamen stampend en krakend uit het struikgewas de edelste wezens tevoorschijn die Caspian tot nog toe gezien had, de reusachtige Centaur Glenstorm en zijn drie zoons. Zijn flanken glansden kastanjebruin en de baard die zijn brede borst bedekte was rossig-goud van kleur. Hij was profeet en sterrenkijker en wist al waarvoor ze gekomen waren.

‘Lang leve de Koning,’ riep hij. ‘Mijn zonen en ik zijn klaar voor een oorlog. Wanneer gaat de strijd beginnen?’

Tot op dat moment hadden Caspian en de anderen nog helemaal niet aan een echte oorlog gedacht. Ze hadden wel vaag het idee dat ze misschien af en toe eens een Mensenboerderij zouden overvallen, of een groepje jagers dat zich te diep de wildernis hier aan de zuidgrens in waagde. Maar over het geheel genomen waren ze alleen maar van plan geweest met z’n allen in de bossen en de hollen te blijven wonen en te proberen een ondergronds Oud-Narnia op te bouwen. Zodra Glenstorm dit zei, voelden ze allemaal pas dat het ernst zou worden.

‘Bedoel je een echte oorlog, om Miraz uit Narnia te verdrijven?’ vroeg Caspian.

‘Wat had u anders gedacht?’ zei de Centaur. ‘Waarom gaat Uwe Majesteit anders in wapenrok gekleed, omgord met een zwaard?’

‘Zouden we dat aankunnen, Glenstorm?’ zei de Das.

‘De tijd is rijp,’ zei Glenstorm. ‘Ik let voortdurend op de hemel, Das, want opletten is mijn taak zoals onthouden jouw taak is. Tarva en Alambil hebben elkaar ontmoet in de zalen van het hoge hemelpaleis, en op aarde is opnieuw een zoon van Adam opgestaan om de dieren te regeren en ze bij hun naam te noemen. Het uur heeft geslagen. Onze vergadering op de Dansweide zal een vergadering over oorlog en krijgsplannen moeten zijn.’

De toon waarop hij dat zei maakte dat Caspian en de anderen geen moment twijfelden: het leek hun nu opeens heel goed mogelijk dat ze zouden kunnen winnen als ze een oorlog begonnen, en het stond al voor hen vast dat ze er een moesten voeren.

Omdat de dag intussen al voor meer dan de helft om was, bleven ze bij de Centauren even uitrusten en ze aten mee van het Centauren-eten: koekjes van havermeel, appels, kruiden, wijn en kaas.

De plaats waar ze voor hun volgende bezoek naar toe moesten was niet ver daarvandaan, maar ze moesten een hele omweg maken om niet door een streek te hoeven waar Mensen woonden. Het was al een flink eind in de middag toen ze op een gegeven moment door vlak grasland liepen. Het was warm tussen de hagen. Bij de ingang van een holletje in de groene berm bleef Truffeljager staan en riep naar binnen, en meteen kwam daar het allerlaatste uit tevoorschijn wat Caspian had verwacht - een Spreekende Muis. Hij was natuurlijk groter dan een gewone muis - meer dan dertig centimeter lang als hij op zijn achterpoten stond - en zijn oren waren bijna zo lang als die van een konijn, alleen breder. Hij heette Rippertjiep en was een opgewekte en krijgshaftige muis. Hij droeg een piepklein degentje opzij en draaide zijn lange snorharen omhoog alsof het een knevel was.

‘Wij zijn met ons twaalven, Sire,’ zei hij met een vlotte sierlijke buiging, ‘en ik stel Uwe Majesteit alle krachten van mijn manschappen onvoorwaardelijk ter beschikking.’

Caspian deed zijn best (en het lukte hem) niet te lachen, maar hij kon het niet helpen dat hij eraan moest denken hoe gemakkelijk je Rippertjiep en zijn mannen met hun allen in een wasmand zou kunnen stoppen en ze op je rug naar huis kon dragen.

Het zou te lang duren alle wezens op te noemen die Caspian die dag leerde kennen - Sam Smaliegange de Mol, de drie Hardbijters (dat waren dassen, net als Truffeljager), Camillo de Haas en Hollestekel de Egel. Eindelijk bleven ze uitrusten bij een bronnetje aan de rand van een groot, rond grasveld, dat omzoomd werd door hoge iepen die nu lange schaduwen over het gras wierpen; want de zon begon al onder te gaan, de madeliefjes sloten hun kopjes en de kraaien vlogen terug naar hun nest om te gaan slapen. Daar gingen ze zitten en aten van het eten dat ze bij zich hadden en daarna stak Trompoen een pijpje op. (Nikabrik rookte niet.)

‘Zo,’ zei de Das. ‘Als we nu de geesten van die bomen en van die bron hier ook nog eens wakker zouden kunnen krijgen, dan hadden we vandaag goed werk gedaan.’

‘Kan dat niet?’ zei Caspian.

‘Nee,’ zei Truffeljager. ‘Wij kunnen niets voor ze doen. Sinds de Mensen in het land zijn en de bossen omhakken en de beken vervuilen, zijn de Dryaden en Naiaden in een diepe slaap weggezonden. Wie zal zeggen, of ze ooit nog weer in beweging zullen komen? Dat is een groot verlies voor ons Oud-Narniërs. De Telmarijnen zijn doodsbang voor de bossen en als de

Bomen zich eenmaal boos zouden maken en in beweging kwamen, zouden onze vijanden gek worden van angst en we zouden ze uit Narnia jagen zo snel als hun benen hen dragen konden.'

'Wat een fantasie hebben jullie dieren toch!' zei Trompoen, die niet in zulke dingen geloofde. 'Maar waarom alleen de Bomen en het Water? Zou het niet nog veel leuker worden als ook de stenen zichzelf naar die ouwe Miraz begonnen te gooien?'

De Das bromde alleen maar wat. Daarna was het zo lang stil dat Caspian al bijna sliep, toen hij dacht dat hij diep in het bos achter zijn rug heel zwak iets hoorde wat op muziek leek. Daarna dacht hij dat hij het maar gedroomd had en hij draaide zich weer op zijn zij; maar zodra zijn oor de grond raakte hoorde of voelde (wat het was, was moeilijk te zeggen) hij een zwak gebonk of getrommel. Hij tilde zijn hoofd op. Dadelijk werd het kloppende geluid zachter, maar nu kwam de muziek weer terug, dit keer duidelijker. Het klonk als fluitmuziek. Hij zag dat Truffeljager rechtop was gaan zitten en het bos in tuurde. De maan scheen helder, Caspian had langer geslapen dan hij gedacht had.

Steeds dichterbij kwam de muziek, een wilde en toch dromerige wijs, en het geluid van veel lichte voeten, totdat er tenslotte uit het bos figuren waar Caspian al zijn hele leven van gedroomd had het maanlicht in kwamen dansen. Ze waren niet veel groter dan Dwergen, maar veel slanker en sierlijker. Ze hadden tussen hun krulhaar kleine horentjes, hun blote bovenlijven lichtten op in het bleke maanlicht, maar ze hadden de poten en de hoeven van een geit.

'Faunen!' riep Caspian. Hij sprong overeind en in een oogwenk stonden ze aan alle kanten om hem heen. Het kostte maar een paar tellen om ze de hele geschiedenis uit te leggen en ze beschouwden Caspian dadelijk als een van hen. Voordat hij er erg in had deed hij mee aan hun dans. Ook Trompoen deed mee, met zwaardere en lomper bewegingen, en zelfs Truffeljager hoste en sprong in het rond zo goed als hij kon. Alleen Nikabrik bleef zwijgend zitten toekijken van waar hij zat. Om Caspian heen dansten de Faunen, op de muziek van hun heldere fluitjes. Hun wonderlijke gezichten, die er tegelijk treurig en uitgelaten uitzagen, keken hem aan; tientallen Faunen - Mentius en Obentinus en Dumnus, Voluns, Voltinus,

Girbius, Nimienus, Nausus en Oscuns. Ze waren allemaal gestuurd door Rateltak.

Toen Caspian de volgende ochtend wakker werd kon hij bijna niet geloven dat het geen droom was geweest; maar overal in het gras stonden de afdrukken van kleine gespleten hoefjes.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 7

Gevaar

De plek waar de Faunen met hen waren komen dansen was natuurlijk de Dansweide zelf, en Caspian en zijn vrienden bleven daar tot de avond van de grote vergadering. Het was voor Caspian een vreemde ervaring onder de sterren te slapen, met niets anders te drinken dan bronwater, en hoofdzakelijk van noten en wilde vruchten te leven in plaats van te slapen in zijn bed in het kasteel, met de zijden lakens en in een kamer vol wandtapijten, terwijl zijn eten op gouden en zilveren schalen voor hem werd neergezet in het vertrek naast zijn slaapkamer, waar altijd personeel klaarstond om hem te bedienen. Maar hij had nog nooit zo genoten. Nog nooit was hij van slapen zo lekker uitgerust of had zijn eten hem zo goed gesmaakt, en hij begon al gehard te raken en zijn gezicht begon een koninklijke uitdrukking te krijgen.

Toen de grote avond was aangebroken en al zijn verschillende wonderlijke onderdanen in groepjes van twee of drie, of bij zes of zeven tegelijk, geruisloos het grasveld op kwamen sluipen - de maan scheen nu al bijna op haar helderst - begon zijn hart sneller te kloppen toen hij zag hoeveel het er wel waren en hij hen allemaal goededag hoorde zeggen. Iedereen die hij had leren kennen was er: Bolle Beren, Rode Dwergen, Zwarte Dwergen, Mollen, Dassen, Hazen, Egels; ook anderen, die hij nog niet gezien had - vijf Satyrs, zo rood als vossen; de hele afdeling Spreekende Muizen, tot de tanden toe gewapend en met aan het hoofd een schrille trompet; een stuk of wat Uilen en de Oude Raaf van Ravenburg. Samen met de Centauren kwam als allerlaatste - en de adem stakte Caspian in zijn keel toen hij hem zag - een kleine maar heuse Reus, Wimpelweer van de Galgenberg, met een mand vol tamelijk zeezieke Dwergen op zijn rug die hij een lift had aangeboden en die nu achteraf spijt hadden dat ze niet waren gaan lopen.

Volgens de Bolle Beren was het erg belangrijk dat ze eerst het feestmaal zouden houden en daarna pas de vergadering -morgen of zo. Rippertjiep en zijn Muizen zeiden dat vergaderen en feesten geen van beide haast hadden, en stelden voor om Miraz nog diezelfde nacht te gaan bestormen in zijn eigen kasteel. Rateltak en de rest van de Eekhoorns zeiden dat praten en eten best tegelijk kon, dus waarom hielden ze de vergadering en het feestmaal niet in een keer? De Mollen stelden voor om eerst en vóór alle andere dingen om de hele Wei heen loopgraven en wallen aan te leggen. De Faunen vonden het beter te beginnen met een plechtige dans. De Oude Raaf, die het wel met de Beren eens was dat het te lang zou duren nog voor het eten een hele vergadering te houden, vroeg beleefd toestemming een korte toespraak tegen het hele gezelschap te houden. Maar Caspian en de Centauren en de Dwergen keurden al die voorstellen af en stonden erop dat ze dadelijk echt zouden vergaderen, om plannen te maken voor een oorlog.

Toen ze alle andere wezens zover gekregen hadden dat ze rustig in een grote kring waren gaan zitten, en toen ze (wat moeilijker was) Rateltak zover hadden dat hij niet meer heen en weer rende en ‘Stilte! Stilte allemaal, voor de toespraak van de Koning’ riep, stond Caspian, een beetje zenuwachtig van binnen, op. ‘Narniërs!’ begon hij, maar verder kwam hij niet, want net op dat moment zei Camillo de Haas: ‘Ssst! Er is een Mens in de buurt.’

Allemaal waren ze wezens uit het wild en ze waren eraan gewend dat er op hen gejaagd werd, dus bleven ze meteen allemaal zo stil als standbeelden zitten. Alle dieren staken hun neus in de richting die Camillo had aangewezen.

‘t Ruikt naar Mens en toch ook weer niet helemaal naar Mens,’ fluisterde Truffeljager.

‘Het komt steeds dichterbij,’ zei Camillo.

‘Die twee Dassen en jullie Dwergen met z’n drieën, hou je pijl en boog klaar om te schieten en ga eens zachtjes kijken wat het is,’ zei Caspian.

‘Die zullen we eens even mores leren,’ zei een Zwarte Dwerg grimmig en hij legde vast een pijl op zijn boog.

‘Als het er maar één is moet je niet schieten,’ zei Caspian. ‘Dan moet je het vangen.’

‘Waarom?’ wou de Dwerg weten.

‘Doe wat je gezegd wordt,’ zei Glenstorm, de Centaur. Iedereen bleef zwijgend wachten terwijl de Drie Dwergen en de beide Dassen op hun

tenen in de richting van de bomen aan de noordwestkant van de Weide slopen. Toen schreeuwde een schelle Dwergenstem: 'Halt! Wie is daar?' en meteen hoorden ze een snelle sprong. Even later zei een stem die Caspian heel vertrouwd in de oren klonk: 'Al goed, al goed, ik ben niet gewapend. Jullie mogen me gerust bij mijn polsen vasthouden als je wilt, mijn waarde Dassen, maar je hoeft ze nog niet meteen door te bijten. Ik moet de Koning spreken.'

'Doctor Cornelius!' riep Caspian blij en hij holde zijn oude leermeester tegemoet om hem te begroeten. De anderen verdrongen zich allemaal om hen heen.

'Poeh!' zei Nikabrik. 'Zo'n overgelopen Dwerg. Zo'n figuur die niet weet wat-ie wil, zo'n halfbakken Mens! Zal ik hem zijn keel afsnijden met mijn zwaard?'

'Hou je stil, Nikabrik,' zei Trompoen. 'Dat wezen kan er ook niks aan doen wie zijn voorouders waren.'

'Dit is mijn beste vriend en hij heeft mij het leven gered,' zei Caspian. 'En iedereen die zijn gezelschap niet op prijs stelt, kan nu dadelijk mijn leger verlaten. Lieve, lieve Doctor, wat ben ik blij dat ik u weer zie. Hoe hebt u er ooit achter kunnen komen waar we waren?'

'Met een klein beetje simpel toveren, Majesteit,' zei de Doctor, die nog steeds stond te hijgen en te puffen omdat hij zo hard gelopen had. 'Maar we hebben nu geen tijd om het daarover te hebben. We moeten allemaal dadelijk maken dat we hier weggelopen. Jullie zijn al verraden en Miraz komt er aan met zijn leger. Morgen, nog voor de middag, zijn jullie omsingeld.'

'Verraden!' zei Caspian. 'Door wie dan?'

'Vast ook weer zo'n overgelopen Dwerg,' zei Nikabrik. 'Door Destrier, uw paard,' zei Doctor Cornelius. 'Het arme beest is niet wijzer. Toen u eraf gevallen was, is hij natuurlijk teruggezworven naar zijn stal op het kasteel. Zo kwam het geheim van uw vlucht uit. Ik heb me maar zo weinig mogelijk laten zien, want ik had niet veel zin om er in de martelkamer van Miraz over ondervraagd te worden. In mijn kristallen bol kon ik wel zo'n beetje zien waar ik jullie zoeken moest. Maar die hele dag - eergisteren was dat - heb ik de mannen van Miraz in groepjes in het bos zien lopen zoeken naar sporen. Gister hoorde ik dat hij zijn leger opgetrommeld heeft. Ik geloof dat die... uh... volbloed Dwergen van u niet allemaal zulke goede padvindders

zijn als je zou verwachten. Jullie hebben overal sporen achtergelaten. Heel onvoorzichtig! In elk geval is Miraz op de een of andere manier gewaarschuwd dat het Oude Narnia nog niet zo dood is als hij gehoopt had, en hij komt eraan.'

'Hoera!' zei een schelle piepstem ergens bij de Doctors voeten. 'Laat ze maar komen! Het enige wat ik verlang is dat de Koning mij en mijn mannen vooraan zet.'

'Wat mag dát wel wezen?' zei Doctor Cornelius. 'Heeft Uwe Majesteit ook sprinkhanen... of muggen... in uw leger?'

Hij bukte zich en toen hij aandachtig door zijn brilleglazen had gekeken, barstte hij in lachen uit.

'Bij de Leeuw,' vloekte hij, 'het is een muis! Signor Muis, ik hoop u beter te mogen leren kennen. Het is mij een eer zo'n heldhaftig dier te ontmoeten.'

'U kunt op mijn vriendschap rekenen, geleerde Mens,' piepte Rippertjiep. 'En elke Dwerg - of Reus - in dit leger die niet beleefd tegen u is, krijgt met mijn zwaard te doen.'

'Hebben we echt tijd voor dit soort malligheid?' wilde Nikabrik weten. 'Wat zijn we van plan? Vechten of vluchten?'

'Als het moet, vechten,' zei Trompoen. 'Maar eigenlijk zijn we daar nog niet klaar voor en dit is ook niet zo'n geschikte plek om ons te verdedigen.'

'Het idee hard voor hem weg te lopen trekt me anders ook niet aan,' zei Caspian.

'Mooi gezegd! Mooi gezegd,' zeiden de Bolle Beren. 'Wat we ook doen, laten we alsjeblieft niet hard gaan lopen. En zeker niet voor het eten; en ook niet al te vlug erná.'

'Zij die het eerst weglopen zijn niet altijd degenen die ook het laatst weglopen,' zei de Centaur. 'En waarom zouden we de vijand voor ons laten uitmaken waar wij moeten vechten? Waarom zouden we niet zelf een geschikte plek uitzoeken? Laten we een plaats opzoeken waar we sterker staan.'

'Dat zijn wijze woorden, Majesteit, dat zijn wijze woorden,' zei Truffeljager.

'Maar waar moeten we dan heen gaan?' vroegen verschillende stemmen door elkaar.

‘Majesteit,’ zei Doctor Cornelius, ‘en jullie, schepselen van allerlei soort, ik vind dat we naar het oosten moeten vluchten, de rivier langs in de richting van de zee, naar de donkere bossen daar. De Telmarijnen hebben een hekel aan dat gebied. Ze zijn altijd al bang geweest voor de zee en voor wat er over zee naar ons toe zou kunnen komen. Daarom hebben ze gezorgd dat die dichte bossen daar kwamen. Als het waar is wat de oude verhalen zeggen, moet aan de monding van de rivier het eeuwenoude slot Cair Paravel liggen. Die hele streek is ons vriendelijk gezind en onze vijanden vinden het een afschuwelijk gebied. We moeten naar de Aslanberg gaan.’

‘De Aslanberg?’ zeiden verschillende stemmen. ‘Daar hebben we nog nooit van gehoord.’

‘Die ligt aan de rand van die Donkere Bossen; het is een hoge heuvel die Narnia in lang vervlogen tijden heeft opgericht over een heel bijzondere plaats, de plaats waar eens - en misschien nu nog wel - een Steen stond met een heel sterke toverkracht. Van binnen is de Heuvel helemaal uitgehold: er zijn onderaardse gangen en grotten, en in een grot precies midden in de Heuvel staat de Steen. In die heuvel is ruimte genoeg voor alle voorraden die we nodig hebben; en degenen onder ons die het slechtst tegen het leven onder de blote hemel kunnen, en zij die het meest gewend zijn aan het leven onder de grond, kunnen zolang in de grotten worden ondergebracht. De rest van ons kan zijn kamp in het bos opslaan. Als er gevaar dreigt zouden we ons met z’n allen (behalve dan deze edele Reus hier) in de Heuvel zelf terug kunnen trekken, en daar kan geen enkel kwaad bij ons komen behalve de hongerdood.’

‘Het is goed dat we een geleerde in ons midden hebben,’ zei Truffeljager; maar Trompoen mopperde binnensmonds: ‘Soep en selderij nog aan toe! Ik wou dat onze leiders hun hoofd niet zo vol hadden zitten met al die bakerpraatjes en eens wat meer over etensvoorraden en wapens nadachten.’

Maar iedereen was het met het voorstel van Cornelius eens en nog diezelfde avond, een half uur later al, waren ze op weg. Nog voor de zon opkwam waren ze bij de Aslanberg.

Doctor Cornelius had niet overdreven: het was er heel indrukwekkend. Ze zagen een ronde, groene heuvel - gebouwd bovenop een grotere heuvel, die al sinds jaar en dag was volgegroeid met bomen - met één klein, laag poortje erin waardoor je binnen in de heuvel kon komen. De tunnels binnen

vormden een complete doolhof als je er de weg niet wist; de wanden en het dak waren van gladde stenen en op die stenen zag Caspian, toen zijn ogen aan het schemerdonker begonnen te wennen, vreemde tekens en slangachtige kronkels en tekeningen waarop telkens weer de gestalte van een Leeuw voorkwam. Het zag er daarbinnen uit alsof dit allemaal hoorde bij een Narnia dat nog veel ouder was dan het Narnia waar zijn kinderjuffrouw hem over had verteld.

Toen ze goed en wel in en rondom de Berg hun kamp hadden opgeslagen, begon alles hun tegen te lopen. De verkenners van Koning Miraz ontdekten hun nieuwe legerplaats al gauw en hij bracht zijn leger tot aan de rand van het bos. En zoals zo dikwijls gebeurt bleek dat de vijand sterker was dan ze hadden verwacht. De moed zonk Caspian in de schoenen toen hij de ene legereenheid na de andere aan zag komen. En al waren de mannen van Miraz misschien wel bang om het bos in te gaan, ze waren nog banger voor Miraz zelf en onder zijn leiding vochten ze zich een weg tot diep in het bos, soms zelfs bijna tot bij de Heuvel. Caspian en de andere legeraanvoerders deden natuurlijk telkens uitvallen naar het open veld buiten het bos. Zo vochten ze bijna elke dag en soms ook 's nachts; maar het leger van Caspian had het over het geheel genomen het zwaarst te verduren.

Ten slotte kwam de avond van een dag waarop alles even slecht was gegaan. Toen het donker werd was de regen (die de hele dag in stromen uit de lucht was gevallen) alleen maar opgehouden om plaats te maken voor een bijtende kou. Caspian had voor die ochtend zijn grootste veldslag tot dusver voorbereid en daar hadden ze allemaal al hun hoop op gevestigd. Hij

had, met het grootste deel van de Dwergen, bij het eerste ochtendgloren de rechtervleugel van het leger van de Koning overvallen en daarna, toen er eenmaal zwaar gevochten werd, had Reus Wimpelweer met de Centauren en een aantal van de gevaarlijkste wilde dieren vanaf een andere plaats moeten uitbreken om te proberen de rechter legervleugel van de Koning af te snijden van de rest. Maar dat was allemaal volledig mislukt. Niemand had Caspian gewaarschuwd (omdat niemand in dit nieuwe Narnia dat meer wist) dat Reuzen niet erg snugger zijn. En die goeie Wimpelweer - al was hij zo dapper als een leeuw - was in dat opzicht een echte Reus. Hij had precies op het verkeerde moment en vanaf de verkeerde plaats een uitval gedaan en zowel zijn eigen groep als die van Caspian hadden er zelf flink van langs gekregen en ze hadden de vijand haast geen schade toegebracht. De beste van de Beren was geraakt, één van de Centauren was zwaar gewond en er waren er aan de kant van Caspian maar weinig die geen bloed verloren hadden. Het was al met al een somber gezelschap, zoals ze daar 's avonds onder de druipende bomen bij elkaar kropen om hun karige maaltijd te nuttigen.

Het somberst van iedereen was Reus Wimpelweer. Hij wist dat het allemaal zijn schuld was. Onhoorbaar zat hij te huilen - dikke tranen gleden naar de punt van zijn neus en vielen dan met een enorme plens naar beneden, midden in het kamp van de Muizen, die het juist een beetje warm begonnen te krijgen en al wat slaperig werden. Ze sprongen allemaal overeind om het water uit hun oren te schudden en hun dekentjes uit te wringen en vroegen de Reus met schrille, doordringende stemmen of hij soms dacht dat ze zónder zijn hulp nog niet nat genoeg waren. En toen werden er weer anderen wakker en die vertelden de Muizen dat ze waren aangenomen als verkenners en niet als zangkoor of zo, en vroegen waarom ze hun koppen niet dicht konden houden. En Wimpelweer sloop op zijn tenen weg om een plekje te zoeken waar hij ongestoord verdriet kon zitten hebben en trapte daarbij iemand op zijn staart en die iemand (later zeiden ze dat het een vos was geweest) beet hem weer. En zo was iedereen in een slecht humeur.

Maar in het geheime, speciale vertrek in het binnenste van de Heuvel zat Koning Caspian met Cornelius en de Das en Nikabrik en Trompoen te beraadslagen. Dikke, eeuwenoude pilaren steunden de zoldering. In het midden stond de Steen zelf - een tafel van steen, dwars doormidden gebarsten en vol met wat vroeger een soort letters geweest moesten zijn maar in vroeger tijden, toen de Stenen Tafel nog op de heuveltop stond en de extra heuvel er nog niet overheen gebouwd was, hadden wind en regen en sneeuw ze door de eeuwen heen zo verweerd dat ze bijna weggesleten waren. Ze gebruikten de Tafel niet en ze zaten er ook niet omheen: om deze zomaar voor alledaagse dingen te gebruiken was ze veel te speciaal. Ze zaten er een klein eindje vandaan op houtblokken en midden tussen hen in stond een ruw-houten tafel, waarop een eenvoudige lamp van klei stond, die hun bleke gezichten verlichtte en lange schaduwen op de muren wierp.

‘Als Uwe Majesteit ooit de Hoorn wil gebruiken,’ zei Truffeljager, ‘denk ik dat het nu tijd is geworden.’ Caspian had hun een paar dagen geleden natuurlijk verteld over zijn schat.

‘Het is waar dat we in hoge nood zitten,’ antwoordde Caspian. ‘Maar het is moeilijk met zekerheid te zeggen of de nood al op zijn hoogst is. Stel je

eens voor dat er nog ergere dingen gaan gebeuren en dat we hem dan al gebruikt hebben?’

‘Als u altijd zo blijft redeneren,’ zei Nikabrik, ‘dan zal Uwe Majesteit hem nooit gebruiken voor het te laat is.’

‘Dat vind ik ook,’ zei Doctor Cornelius.

‘En wat vind jij, Trompoen?’ vroeg Caspian.

‘Och, wat mij betreft,’ zei de Rode Dwerg, die totaal onverschillig had zitten luisteren, ‘Uwe Majesteit weet ook wel dat die hele Hoorn - en dat kapotte stuk steen daarginds - en die geweldige Koning Peter van u - en die Leeuw Aslan - volgens mij allemaal maar elfenbankjes en eendekroos zijn. Het maakt mij helemaal niets uit wanneer Uwe Majesteit op die Hoorn blaast. Het enige waar ik beslist op sta, is dat we er niets over tegen het leger zeggen. Het heeft geen enkele zin hun hoop te geven op wonderbaarlijke hulp die (als u het mij vraagt) toch niet op komt dagen.’

‘In Aslans naam dan maar,’ zei Caspian. ‘We gaan op de Hoorn van Koningin Susan blazen.’

‘Sire,’ zei Doctor Cornelius, ‘misschien is er één ding dat we eerst zouden moeten doen. We weten niet in welke vorm er hulp zal komen. Het zou kunnen dat we Aslan zelf van over zee oproepen. Maar het lijkt mij waarschijnlijker dat de Hoorn de Hoge Koning Peter en zijn machtige metgezellen terugroept uit het verre verleden. Maar in beide gevallen geloof ik niet dat we er zeker van kunnen zijn dat die hulp precies op deze plaats terecht zal komen...’

‘Daar kon u wel eens gelijk in hebben,’ zei Trompoen ongevraagd.

‘Ik denk,’ ging de geleerde verder, ‘dat ze - of hij - terugkomen naar een van de bijzondere plaatsen uit de Oudheid van Narnia. Dit hier, waar we nu bij elkaar zitten, is de alleroudste plaats, met de sterkste toverkracht van allemaal, en het lijkt mij het meest waarschijnlijk dat het antwoord hier komen zal. Maar er zijn er nog twee. De ene is het Lantarenwoud, stroomopwaarts, ten westen van Beverdam, waar de Vorstelijke Kinderen voor de eerste keer in Narnia verschenen, zoals we uit de geschiedenis weten. De andere ligt stroomafwaarts, aan de monding van de rivier, waar hun slot Cair Paravel vroeger gestaan heeft. En als Aslan zelf komt, dan zou dat meteen ook de beste plaats zijn om hém op te wachten, want in alle verhalen wordt verteld dat hij de zoon is van de machtige Keizer over de Zee, en altijd komt hij van over zee. Ik zou erg graag naar allebei die

plaatsen een boodschapper sturen, naar het Lantarenwoud en naar de monding van de rivier, om ze - of hem - of het - te ontvangen.'

'Net wat ik dacht,' mopperde Trompoen. 'Het eerste wat die malligheid ons brengt is niet dat we er hulp door krijgen, maar dat we er twee krijgers minder door hebben.'

'Wie zou u willen sturen, Doctor Cornelius?' vroeg Caspian.

'Eekhoorns zijn er het beste in om door vijandelijk gebied te reizen zonder zich te laten vangen,' zei Truffeljager.

'Alle Eekhoorns die wij hebben (en dat zijn er al niet zo veel),' zei Nikabrik, 'zijn nogal warhoofden. De enige die ik zo'n opdracht wel zou toevertrouwen is Rateltak.'

'Laat Rateltak het dan doen,' zei Koning Caspian. 'En wie wordt de andere boodschapper? Ik weet dat jij het meteen doen zou, Truffeljager, maar je bent voor zoiets niet snel genoeg. En u ook niet, Doctor Cornelius.'

'Ik in elk geval niet,' zei Nikabrik. 'Met al die Mensen en beesten die hier rondlopen moet er een Dwerg in de buurt blijven om te zorgen dat de Dwergen eerlijk behandeld worden.'

'Wel alle deksels en donderbuien!' riep Trompoen woedend. 'Hoe durf je zó tegen de Koning te spreken! Stuur mij, Sire, ik ga wel.'

'Maar ik dacht dat jij niet in de Hoorn geloofde, Trompoen,' zei Caspian.

'Dat doe ik ook niet, Majesteit. Maar wat heeft dat ermee te maken? Ik kan evengoed sterven terwijl ik op zoek ben naar luchtkastelen, als hier. U bent mijn Koning. Ik weet het verschil tussen mijn mening geven en een bevel gehoorzamen. Ik heb u mijn raad gegeven, en nu is de tijd gekomen om te gehoorzamen.'

'Dit zal ik nooit vergeten, Trompoen,' zei Caspian. 'Kan een van jullie Rateltak laten komen? En wanneer zal ik op de Hoorn blazen?'

'Ik zou wachten tot de zon opgaat, Majesteit,' zei Doctor Cornelius. 'Dat is soms een gunstig moment voor dingen waar Goede Toverkracht bij nodig is.'

Na een paar minuten kwam Rateltak binnen en werd zijn opdracht aan hem uitgelegd. Omdat hij net als veel eekhoorns barstensvol met moed en energie en onstuimige opwindning en ondeugd zat (om over verwaandheid maar te zwijgen), had hij nog niet begrepen waar het om ging of hij wilde al meteen weg. Er werd afgesproken dat hij naar het Lantarenwoud zou rennen, terwijl Trompoen de kortere reis naar de monding van de rivier zou

maken. Na een haastig gegeten maaltijd gingen ze allebei op weg met de hartelijke dank en allerbeste wensen van de Koning, de Das en Cornelius.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 8

Weg van het eiland

‘En dus,’ zei Trompoen (want zoals je wel begrijpt was hij het die dit hele verhaal aan de vier kinderen had zitten vertellen, in het gras tussen de ruïnes van de grote zaal van Cair Paravel) - ‘en dus heb ik wat brood in mijn zakken gestopt, al mijn wapens daar achtergelaten behalve mijn dolk, en ben ik in het eerste ochtendgrauw de bossen in getrokken. Ik had al urenlang voortgesjouwd toen er een geluid klonk zoals ik van mijn levensdagen nog nooit had gehoord. Foei, dat vergeet ik nooit meer. De hele lucht was er vol van, zo luid als het rollen van de donder maar dan veel langer, zo koel en lieflijk als muziek van over het water, maar hard genoeg om het bos te laten trillen op zijn grondvesten. En ik zei bij mezelf: “Ik mag een konijn wezen als dat de Hoorn niet is.” Maar meteen daarop vroeg ik me af waarom hij er eigenlijk niet eerder op geblazen had.’

‘Hoe laat was dat?’ vroeg Edmund.

‘Tussen negen en tien uur,’ zei Trompoen.

‘Precies toen wij op het station zaten!’ zeiden de kinderen allemaal en hun ogen schitterden toen ze elkaar aankeken.

‘Vertel verder, alsjeblieft,’ zei Lucy tegen de Dwerg.

‘Nou, zoals ik al zei, dat verbaasde me nogal, maar ik heb er stevig de pas in gezet en ben verder gegaan. De hele nacht ben ik doorgelopen... en toen, vanmorgen, toen het al een beetje licht begon te worden - net of ik niet meer verstand had dan een Reus - waagde ik het er op een stuk open veld over te steken, om een grote bocht in de rivier af te snijden, en toen werd ik gepakt. Niet eens door soldaten, maar door een of andere ouwe verwaande kwast die daar voor Miraz een kasteeltje bewaakt dat toevallig zijn laatste bolwerk voor de kust is. Ze konden natuurlijk geen zinnig woord uit me loskrijgen, dat snap je; maar ik ben een Dwerg en dat was al genoeg. Maar, kreeften en krentenbrood nog aan toe! Het was maar goed dat die huismeester inderdaad zo’n verwaande kwast was. Ieder ander zou me daar

dadelijk hebben neergestoken. Maar nee, voor hem was alleen een grootscheepse terechtstelling goed genoeg: hij wilde er per se een officiële plechtigheid van maken en me hiernaartoe laten brengen om me “aan de spoken uit te leveren”. En op dat moment liet deze jongedame hier’ (hij knikte met zijn hoofd naar Susan) ‘even een staaltje van haar boogschutterskunsten zien - en ik moet zeggen dat dat knap werk was - en hier zitten we dan. En zonder mijn wapenrusting, want die hebben ze me natuurlijk afgepakt.’

Hij klopte zijn pijp uit en stopte die opnieuw.

‘Grote goedheid!’ zei Peter. ‘Dus dat was de hoorn - jouw eigen hoorn, Suus - die ons gistermorgen met ons allen van dat bankje op het perron afsleurde! Ik kan het bijna niet geloven; maar zo past het allemaal precies in elkaar.’

‘Ik zou niet weten waarom je het niet zou geloven,’ zei Lucy, ‘als je tenminste in geheimzinnige krachten gelooft. Er zijn toch heel veel verhalen over mensen die door toverkracht van de ene plaats - vanuit de ene wereld - naar de andere worden gebracht? Ik bedoel, als een tovenaars in de verhalen van Duizend-en-één-Nacht een geest oproept, dan moet die komen. Dit is net zo: wij moesten gewoon komen.’

‘Ja,’ zei Peter, ‘wat het zo’n raar idee maakt, is denk ik dat het in verhalen altijd iemand uit onze eigen wereld is die iemand oproept. Je denkt er eigenlijk nooit over na waar zo’n geest dan vandaan komt.’

‘Dan weten we nu ook eens hoe het voor zo’n geest voelt,’ zei Edmund grinnikend. ‘Goeie! Wel een beetje griezelig, als je bedenkt dat wij zomaar ergens heen gefloten kunnen worden. Dat is nog erger dan wat vader zegt over de telefoon, waar je altijd maar voor klaar moet staan.’

‘Maar wij willen hier toch ook zijn,’ zei Lucy, ‘als Aslan ons hier hebben wil?’

‘Als ik jullie mag onderbreken,’ zei de Dwerg, ‘wat doen we nu? Het lijkt me dat ik maar terug moet gaan naar Koning Caspian om hem te vertellen dat die hulp niet is komen opdagen.’

‘Niet?’ zei Susan. ‘Maar de hoorn heeft juist wél gewerkt. En hier zijn we dan.’

‘Um... um, ja, natuurlijk. Dat zie ik wel,’ zei de Dwerg, wiens pijp zo te zien verstopt zat (in elk geval was hij opeens heel druk bezig hem schoon te maken). ‘Maar... nou ja... ik bedoel...’

‘Maar snap je dan nog steeds niet wie wij zijn?’ schreeuwde Lucy. ‘Wat ben jij stom, zeg!’

‘Jullie zullen wel die vier kinderen uit de oude verhalen zijn,’ zei Trompoen. ‘En ik ben natuurlijk heel blij dat ik jullie nu eens in levenden lijve gezien heb. En dat is vast en zeker erg interessant. Maar - zullen jullie niet kwaad worden?’ en hij aarzelde weer.

‘Toe, schiet nou op en zeg nou eens wat je wilt zeggen,’ zei Edmund.

‘Nou dan... ik bedoel er niks mee, hoor,’ zei Trompoen. ‘Maar zie je, de Koning en Truffeljager en Doctor Cornelius verwachtten eigenlijk... nou ja, als je begrijpt wat ik bedoel... hulp. Om het anders te zeggen, ik denk dat ze zich jullie hadden voorgesteld als geweldige krijgers. Maar zoals de zaken nu staan... we zijn hier natuurlijk dol op kinderen en zo, maar op het ogenblik, midden in zo’n oorlog... maar jullie begrijpen het vast wel.’

‘Ja. Je bedoelt dat je denkt dat jullie aan ons niets hebben,’ zei Edmund en zijn gezicht werd rood.

‘Wees nou alsjeblieft niet beledigd,’ viel de Dwerg hem in de rede. ‘Eerlijk, jongens - lieve vriendjes...’

‘Nee zeg, jij moet nodig iets over vriendjes zeggen!’ Edmund sprong op. ‘Je gelóóft zeker niet dat wij de Slag bij Beruna hebben gewonnen? Nou, over mij kun je zeggen wat je wilt, want ik weet heel goed...’

‘Laten we er nou niet ons goede humeur bij verliezen,’ zei Peter. ‘Laten we nu eerst maar eens een nieuwe wapenrusting voor hem opzoeken in de schatkamer, en voor onszelf ook een, en dan eens rustig praten.’

‘Ik zie niet in...’ begon Edmund, maar Lucy fluisterde hem in zijn oor: ‘Zouden we niet liever doen wat Peter zegt? Hij is de Hoge Koning, weet je nog. En ik heb het idee dat hij iets van plan is.’ Daarom gaf Edmund toe en bij het licht van zijn zaklantaarn gingen ze allemaal, Trompoen inclusief, de trap weer af, de koude duisternis in, naar de stoffige pracht van de schatkamer.

De ogen van de Dwerg schitterden toen hij zag wat een kostbaarheden er op de planken lagen (hoewel hij ervoor op zijn tenen moest gaan staan) en hij mompelde bij zichzelf: ‘Dat zou niks zijn om aan Nikabrik te laten zien; nooit van z’n leven.’ Het was makkelijk genoeg om een maliënkolder voor hem te vinden, en een zwaard, en een helm, een schild, een boog en een koker vol pijlen die allemaal de goede maat hadden voor een Dwerg. De helm was van koper, ingelegd met robijnen en het gevest van het zwaard

was met goud belegd; Trompoen had in zijn hele leven nog nooit zoveel rijkdommen bij elkaar gezien - laat staan aan zijn lijf gedragen. De kinderen deden ook een maliënkolder aan en zetten een helm op; voor Edmund werd er een zwaard en een schild opgezocht en voor Lucy een pijl en boog - Peter en Susan hadden natuurlijk hun eigen geschenken al bij zich. Toen ze de trap weer opliepen in hun rinkelende wapenrustingen voelden ze zich alweer veel meer Narniërs en veel minder schoolkinderen.

De beide jongens liepen achteraan en waren blijkbaar een of ander plannetje aan het uitbroeden. Lucy hoorde Edmund zeggen: 'Nee, laat mij dat maar doen. Als ik win is het voor hem een grotere afgang, en als het me niet lukt is het voor ons allemaal minder erg.'

'Okee, Ed,' zei Peter.

Toen ze weer boven het daglicht in stapten, keerde Edmund zich naar de Dwerg en zei heel beleefd: 'Ik wou je iets vragen. Kinderen zoals wij krijgen niet vaak de kans om grote krijgers als jij van dichtbij te zien. Zou je niet eens een wedstrijdje met me willen schermen? Dat zou ik ontzettend leuk vinden.'

'Maar jongen,' zei Trompoen, 'dit zijn scherpe zwaarden, hoor.'

'Dat weet ik wel,' zei Edmund. 'Maar ik zou toch nooit de kans krijgen om bij jou in de buurt te komen en jij bent vast wel zo handig dat je mij kunt ontwapenen zonder me pijn te doen.'

'Het is een gevaarlijk spelletje,' zei Trompoen. 'Maar omdat je het zo graag wilt, wil ik wel eens een stoot of wat met je wagen.'

In een oogwenk waren beide zwaarden getrokken en de andere drie sprongen van het platform af en bleven staan kijken. Het was beslist de moeite waard. Het leek niets op die belachelijke gevechten met brede zwaarden die je op de film wel eens ziet. Het leek zelfs niet op het schermen met smalle degens dat je ook wel eens ziet en dat soms echt wel veel beter wordt gedaan. Dit was een echt zwaardgevecht met brede zwaarden. De grote kunst is uit te halen naar de benen en voeten van je tegenstander want dat is de enige plaats waar hij geen wapenrusting draagt om zich te beschermen. En als hij uithaalt naar die van jou, spring je met allebei je benen tegelijk de lucht in zodat zijn slag onder je voeten doorgaat. Dat was voor de Dwerg een voordeel want Edmund, die veel groter was, moest aldoor gebukt staan.

Als Edmund vierentwintig uur eerder met Trompoen had moeten vechten, denk ik dat hij geen schijn van kans gehad zou hebben. Maar al vanaf het moment dat ze op het eiland aangekomen waren had de lucht van Narnia op hem ingewerkt en al zijn vroegere veldslagen schoten hem weer te binnen en zijn armen en vingers wisten ineens weer precies wat ze moesten doen. Hij was weer Koning Edmund. De beide vechtenden draaiden voortdurend om elkaar heen, deelden de ene slag na de andere uit en Susan (die dit soort dingen maar nooit leuk kon leren vinden) schreeuwde tegen hen: ‘Oh, wees toch alsjeblieft voorzichtig!’ En toen - zo vlug dat niemand precies kon zien hoe het gebeurde (behalve iemand die wist hoe het ging, zoals Peter), zwaaide Edmund zijn zwaard snel rond met een vreemde draai: het zwaard van de Dwerg vloog uit zijn hand en Trompoen stond over zijn lege hand te wrijven zoals je doet als je je pols verzwikt met cricket.

‘Ik heb je toch niet bezeerd hoop ik, m’n lieve vriendje?’ zei Edmund terwijl hij nog nahijgend zijn eigen zwaard weer terugstak in de schede.

‘Ik begrijp wat je bedoelt,’ zei Trompoen droog. ‘Jij kent een trucje dat ik nooit geleerd heb.’

‘Dat is wel waar,’ zei Peter. ‘Je kunt de beste zwaardvechter ter wereld zelfs ontwapenen met een truc die hij niet kent. Ik vind dat het niet meer dan billijk is, dat Trompoen nog een kans krijgt met iets anders. Wil je soms een wedstrijd boogschieten met mijn zus? Bij boogschieten heb je geen trucjes, weet je.’

‘O, jullie zijn een stelletje grapjassen,’ zei de Dwerg. ‘Ik begin het al te begrijpen. Net of ik niet weet hoe goed zij schiet, na wat er vanmorgen is gebeurd. Maar ik wil het toch best eens proberen.’ Hij praatte wat nors, maar zijn ogen begonnen te stralen, want onder zijn eigen volk was hij een beroemd boogschutter.

Ze liepen alle vijf naar het binnenplein.

‘Wat wordt jullie doel?’ vroeg Peter.

‘Die appel aan die tak die daar over de muur hangt lijkt me wel wat,’ zei Susan.

‘Dat lijkt mij ook wel geschikt, meisje,’ zei Trompoen. ‘Je bedoelt die gele, die zo’n beetje midden boven de poort hangt?’

‘Nee, die niet,’ zei Susan. ‘Die rode helemaal bovenin - boven de kantelen.’

De Dwerg keek beteuterd. ‘Hm. Lijkt meer op een kers dan op een appel,’ mompelde hij, maar hardop zei hij niets. Ze gooiden kruis of munt om uit te maken wie het eerst zou schieten (Trompoen volgde dat gebeuren met grote belangstelling, want hij had nog nooit eerder een munt zien opgooien om ergens om te loten) en Susan verloor. Ze zouden bovenaan de stenen treden van de grote zaal naar het binnenplein gaan staan om te schieten. Aan de manier waarop de Dwerg erbij ging staan en met zijn pijl en boog omging kon iedereen wel zien dat hij er verstand van had.

‘Toiiinggg...’ deed de pees. Het was een uitstekend schot. Het kleine appeltje schudde heen en weer toen de pijl erlangs suisde en er kwam een blaadje naar beneden dwarrelen.

Toen ging Susan bovenaan de stenen treden staan en spande haar boog. Ze had niet half zo veel plezier in deze wedstrijd als Edmund had gehad in de zijne; niet omdat ze ook maar een moment twijfelde of ze de appel wel zou raken, maar omdat Susan zo gevoelig was dat ze er bijna een hekel aan had om te winnen van iemand die al een keer verslagen was. De Dwerg keek gespannen toe toen ze de pijl aantrok tot naast haar oor. Een ogenblik later viel, met een zacht plofje dat op dat stille plekje voor iedereen te horen was, de appel in het gras met Susans pijl erdoorheen.

‘O, Suus, goed zo!’ riepen de anderen.

‘Het was eigenlijk niks beter dan dat schot van jou,’ zei Susan tegen de Dwerg. ‘Volgens mij was er net een klein zuchtje wind toen jij schoot.’

‘Niks hoor,’ zei Trompoen. ‘Dat maak je mij niet wijs. Ik weet wanneer ik eerlijk verloren heb. En ik wil niet eens zeggen dat het misschien komt omdat het litteken van mijn laatste wond een beetje trekt als ik mijn arm ver naar achter doe...’

‘Oh, ben je gewond?’ vroeg Lucy. ‘Laat mij eens kijken.’

‘Dat is niet zo’n leuk gezicht voor kleine meisjes,’ begon Trompoen, maar opeens onderbrak hij zichzelf. ‘Daar begin ik alweer te praten als een kip zonder kop,’ zei hij. ‘Jij zult waarschijnlijk wel een fantastische dokter blijken te zijn, net als je broer een fantastische zwaardvechter is en je zuster een fantastische boogschutter.’ Hij ging op een tree zitten, deed zijn maliënkolder uit en schoof zijn bloesje naar beneden, zodat je zijn blote arm kon zien - net zo harig en zo gespierd (naar verhouding dan) als de arm van een zeeman, maar niet veel dikker dan een kinderarm. Er zat een slordig verband om zijn schouder, dat Lucy eraf wikkeld. De snee die eronder zat zag er heel lelijk uit en zijn schouder was behoorlijk opgezwollen.

‘Och, Trompoen toch,’ zei Lucy. ‘Wat afschuwelijk.’

Toen liet ze er voorzichtig één enkele druppel van de vloeistof uit haar flesje op vallen.

‘Hè, hallo? Wat deed je daar?’ zei Trompoen. Maar hoe hij zich ook in allerlei bochten wrong en zijn ogen verdraaide en met zijn baard heen en weer zwiepte, hij kon zijn eigen schouder niet zien. Toen bevoelde hij hem zo goed en zo kwaad als het ging, met zijn armen en zijn vingers in allerlei moeilijke standen gedraaid, zoals je doet als je ergens probeert te krabben waar je net niet bij kunt. Daarna zwaaide hij zijn arm heen en weer en tilde hem op en probeerde zijn spieren, en tenslotte sprong hij overeind en riep: ‘Alle reuzen en ranonkels! Hij is weer beter! Hij is weer als nieuw.’ Daarna barstte hij in een schaterlach uit en zei: ‘Nou, nu heb ik me zo belachelijk gemaakt als nog nooit een Dwerg heeft gedaan. Jullie zijn toch niet boos, hoop ik? Ik bied Uwe Majesteiten allemaal nederig mijn diensten aan - mijn nederige diensten. En bedankt voor mijn leven, mijn genezing, mijn ontbijt... en het lesje.’

De kinderen zeiden allemaal dat het helemaal niks gaf en dat het zo prima in orde was.

‘Zo,’ zei Peter, ‘en als je dan nu heus besloten hebt in ons te geloven...’

‘Dat heb ik,’ zei de Dwerg.

‘Het is wel duidelijk wat ons nu te doen staat. We moeten zo snel mogelijk naar Koning Caspian toe.’

‘Hoe eerder hoe beter,’ zei Trompoen. ‘We hebben al bijna een uur verknoeid met dat domme gedoe van mij.’

‘Langs de weg die jij gekomen bent is het een reis van een dag of twee,’ zei Peter. ‘Voor ons, bedoel ik. Wij kunnen niet dag en nacht doorlopen, zoals jullie Dwergen.’

Toen keek hij de anderen aan. ‘Wat Trompoen de Aslan-berg noemt is blijkbaar de Stenen Tafel. Weten jullie nog, van daar af was het ongeveer een halve dag lopen, of iets minder, tot de Doorwaadbare Plaats van Beruna...’

‘De Berunabrug noemen wij dat,’ zei Trompoen.

‘In onze tijd was daar nog geen brug,’ zei Peter. ‘En van Beruna hiernaartoe was het dan nog eens een dag en nog wat. Als we kalm aan deden, waren we altijd zo’n beetje op de tweede dag met het avondeten thuis. Als we goed opschieten, kunnen we de hele ruk misschien in anderhalve dag doen.’

‘Maar je moet wel bedenken dat het nu allemaal bos is,’ zei Trompoen, ‘en er zijn vijanden die we ongezien voorbij moeten zien te komen.’

‘Luister eens,’ zei Edmund, ‘moeten we per se dezelfde weg terug nemen waarlangs ons Lieve Vriendje hier naartoe gekomen is?’

‘Wil je daar alsjeblieft mee ophouden, Majesteit, als je me echt lief vindt...’ zei de Dwerg.

‘Mij best,’ zei Edmund. ‘Is het goed als ik ons Lv-tje zeg?’

‘Hè, Edmund,’ zei Susan. ‘Schei nou eens uit met hem zo te plagen.’

‘Dat geeft niks, hoor kindje... ik bedoel Majesteit,’ zei Trompoen grinnikend. ‘Een beetje plagen doet geen pijn.’ (Daarna noemden ze hem nog vaak hun Lv-tje, totdat ze zelf bijna vergeten waren wat het ook alweer betekende.)

‘Zoals ik al zei,’ ging Edmund verder, ‘we hoeven niet beslist langs die kant te gaan. Waarom zouden we niet een eindje naar het zuiden roeien, tot we bij die lange, slingerende zee-arm - Glaswater - komen en die invaren? Zo kunnen we aan de achterkant van de Heuvel van de Stenen Tafel komen; en zolang we op zee zijn, zijn we veilig. Als we meteen weggaan, kunnen we voor het donker wordt bovenaan Glaswater zijn, daar een paar uur slapen en morgenochtend al vrij vroeg bij Caspian zijn.’

‘Wat geweldig als je de kust zo goed kent,’ zei Trompoen. ‘Bij ons weet niemand dat Glaswater bestaat.’

‘Hoe doen we het met eten?’ vroeg Susan.

‘Ach, we zullen met appels tevreden moeten zijn,’ zei Lucy. ‘Laten we nou opschieten. We hebben nog niets gedaan, en we zijn hier nu al bijna twee dagen.’

‘En bovendien, niemand krijgt mijn hoed meer om als vismandje te gebruiken,’ zei Edmund.

Ze maakten van één van de regenjassen een soort zak en deden die vol appels. Toen dronken ze allemaal nog eens uitgebreid uit de put (want tot ze bij het verste eind van Glaswater waren zouden ze geen zoet water meer tegenkomen) en liepen door het bos naar de boot. De kinderen vonden het jammer dat ze van Cair Paravel weg moesten, want al was het nu alleen nog maar een ruïne, ze begonnen zich er alweer thuis te voelen.

‘Ons Lv-tje kan het beste aan het roer gaan zitten,’ zei Peter, ‘en Ed en ik nemen ieder een roeispaan. O, wacht even. We kunnen onze maliënkolders

maar beter uittrekken: we zullen het nog heet genoeg krijgen voordat we er zijn. De meisjes kunnen het beste voorin gaan zitten en aanwijzingen schreeuwen naar ons Lv-tje, want hij weet de weg niet. Jullie moeten maar zorgen dat we goed midden op zee zitten tegen de tijd dat we het eiland voorbij zijn.’

En al gauw gleed achter hen de groen-beboste kust van het eiland weg en de baaitjes en uitstekende rotsen begonnen er steeds vlakker uit te zien, en de boot rees op en gleed neer op de kalme deining. Om hen heen begon de zee groter te worden en blauwer in de verte, maar vlak om de boot was ze groen en schuimig. Alles rook zout en er was geen enkel geluid te horen behalve het bruisen van het water en het geklots tegen de zijkanten van de boot en het spatten van de riemen en het bonken en stoten van de roeidollen. Het werd heet in de zon.

Voor Lucy en Susan in de voorplecht was het heerlijk: ze hingen over de rand en probeerden hun hand in de zee te steken, maar ze konden er steeds net niet bij. Onder zich konden ze de bodem zien: op de meeste plaatsen schoon, bleek zand, maar met hier en daar een plek paars zeewier.

‘Het is weer net als vroeger,’ zei Lucy. ‘Herinner je je die reis nog naar Terebinthia - en Galma - en de Zeven Eilanden - en de Verlaten Eilanden?’

‘Ja,’ zei Susan, ‘en ons geweldige schip, de “Kristallijnen Pracht”, met dat zwanehoofd aan de voorstev en die zwanevleugels van houtsnijwerk die bijna tot aan het middenschip terugliepen.’

‘En de zeilen van zijde, en de grote lantaarns aan de achterstev en.’

‘En die feestmaaltijden op het achterdek en de muzikanten.’

‘Weet je nog dat we eens een keer muzikanten hadden die boven in het want fluitspeelden, zodat het net leek of er muziek uit de lucht kwam?’

Na een tijdje nam Susan de roeriem van Edmund over en Edmund kwam bij Lucy voorin zitten. Ze waren het eiland nu voorbij en gingen dicht onder de dicht beboste, verlaten kust varen. Ze zouden het er heel mooi gevonden hebben, als ze niet terug hadden moeten denken aan de tijd toen het er nog open en winderig was en vol vrolijke vrienden.

‘Foei - foei! Dit is behoorlijk zwaar werk,’ zei Peter.

‘Mag ik niet eens een stukje roeien?’ zei Lucy.

‘De riemen zijn veel te zwaar voor jou,’ zei Peter kortaf, niet omdat hij boos was maar omdat hij geen adem over had om ook nog te praten.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 9

Wat Lucy zag

Toen ze om de laatste landpunt heen waren en eindelijk Glaswater zelf begonnen in te varen, waren Susan en de beide jongens doodmoe van het roeien en Lucy had hoofdpijn van de lange uren in de zon en van de schittering op het water. Zelfs Trompoen wou maar dat de reis voorbij was. Het bankje waarop hij zat om te sturen was gemaakt voor mensen, niet voor Dwergen, en hij kon niet met zijn voeten bij de planken vloer; en iedereen weet wel dat dat zelfs voor tien minuten al ontzettend ongemakkelijk zit. En omdat ze allemaal moe waren, begonnen ze alles van de sombere kant te bekijken. Tot nog toe hadden de kinderen er alleen nog maar over nagedacht hoe ze bij Caspian moesten komen. Nu begonnen ze zich af te vragen wat ze moesten doen als ze hem eenmaal gevonden hadden en hoe zo'n handjevol Dwergen en bosbewoners een heel leger van volwassen Mensen zou moeten verslaan.

De avondschemering begon te vallen terwijl ze langzaam stroomopwaarts roeiden door het deinende Glaswater - een schemering die steeds dieper werd omdat de oevers steeds dichterbij elkaar toe kwamen en de overhangende bomen elkaar boven hun hoofd nu bijna raakten. Het was heel rustig hier in de smalle zee-arm, want achter hen stierf het geluid van de zee weg; ze konden zelfs de kleine stroompjes door het bos omlaag horen sijpelen naar Glaswater.

Toen gingen ze eindelijk aan land, veel te moe om nog moeite te doen een kampvuur te maken; en zelfs een avondmaal van alleen maar appels (hoewel de meesten van hen het gevoel hadden dat ze geen appel meer konden zien) leek hun nog beter dan te proberen iets anders te vangen of te schieten. Nadat ze een poosje zwijgend hadden zitten kauwen kropen ze met z'n allen dicht bij elkaar in het mos en de dorre bladeren tussen vier hoge beukebomen in.

Behalve Lucy viel iedereen dadelijk in slaap. Lucy, die lang zo moe niet was, kon maar geen manier vinden om lekker te liggen. Ook had ze er tot op dit moment niet meer aan gedacht dat Dwerfen snurken. Een van de beste manieren om in slaap te komen, dacht ze, is ophouden om het te proberen; dus deed ze haar ogen open. Door een opening tussen de varens en de takken heen kon ze net een stukje van het water van Glaswater zien en de lucht erboven. Toen zag ze, verrukt bij de herinnering, na al die jaren weer de heldere sterren van Narnia. Die sterren had ze ooit beter gekend dan de sterren van onze eigen wereld, want als Koningin ging ze in Narnia veel later naar bed dan als kind in Engeland. En daar waren ze opeens weer - tenminste, drie van de sterrenbeelden in de zomerse nachthemel kon ze vanaf haar plekje zien: het Schip, de Hamer en de Luipaard. 'Dat goeie ouwe Luipaard,' prevelde ze gelukkig.

In plaats van slaap te krijgen werd ze steeds wakkerder - een vreemde, dromerige wakkerheid zoals je alleen 's nachts hebt. Het Glaswater werd steeds lichter. Ze wist dat de maan erop scheen, al kon ze de maan zelf niet zien. En nu voelde ze dat het hele woud net zo wakker begon te worden als zijzelf. Ze wist zelf niet goed waarom ze het deed, maar vlug stond ze op en liep een eindje bij hun slaappleaats vandaan.

'Heerlijk is het hier,' zei Lucy bij zichzelf. Het was fris en koel; overal dreven de heerlijkste geuren. Ergens vlakbij hoorde ze de eerste trillers van een nachtegaal die begon te zingen... even hield het op... toen begon het weer. Voor haar uit was het lichter. Ze liep in de richting van de lichte plek en kwam ergens waar de bomen verder uit elkaar stonden en waar grote vlekken, of plassen maanlicht waren, maar het maanlicht en de schaduwen vloeiden zo in elkaar over dat je haast niet kon uitmaken waar de dingen waren of wat ze voorstelden. Op hetzelfde ogenblik barstte de nachtegaal - die eindelijk vond dat hij goed genoeg gestemd was - uit in een jubelend lied.

Lucy's ogen begonnen aan het licht te wennen en ze kon de bomen vlakbij haar nu duidelijker onderscheiden. Er kwam een sterk verlangen in haar op naar de goede oude tijden toen de bomen in Narnia nog konden praten. Ze wist precies hoe elk van deze bomen, als ze ze maar wakker kon krijgen, praten zou en wat voor menselijke gestalte ze stuk voor stuk aan zouden nemen. Ze keek naar een zilverberk: die zou een zachte, sprankelende stem hebben en ze zou er uitzien als een slank jong meisje, met haar dat los om haar gezicht heen woei, en ze zou dol zijn op dansen. Ze keek naar de eik: dat zou een rimpelige maar fiere oude man zijn met een kroezende baard en met op zijn gezicht en zijn handen wratten waar haartjes uit groeiden. Ze keek naar de beuk waaronder ze stond. Oh! - dat zou nog de mooiste van allemaal zijn. Dat zou een bevallige godin zijn, rank en statig, de koningin van het woud.

'Oh, Bomen, Bomen, Bomen toch,' zei Lucy (hoewel ze helemaal niet van plan was geweest om iets te zeggen).

‘Oh Bomen, wordt toch wakker, wordt toch wakker, wordt toch wakker. Weten jullie het niet meer? Kennen jullie mij dan niet meer? Dryaden en Hamadryaden, kom tevoorschijn, kom.’

Hoewel er geen zuchtje wind was begonnen ze overal om haar heen te bewegen. Het ritselen van hun bladeren klonk bijna als woorden. De nachtegaal hield op met zingen alsof hij ernaar luisterde. Lucy had het gevoel dat ze nu elk ogenblik kon gaan begrijpen wat de bomen probeerden te zeggen.

Maar dat ogenblik kwam niet. Het ritselen stierf weer weg. De nachtegaal zong weer verder. Zelfs bij maanlicht zag het bos er weer veel gewoner uit. En toch had Lucy net zo'n gevoel als je soms kunt hebben wanneer je probeert op een naam te komen, of op een datum - bijna weet je het weer, maar het ontglipt je net voordat je het je goed kunt herinneren; ze had het gevoel dat er iets was wat rakelings aan haar voorbijgegaan was, dat haar nét iets ontgaan was, alsof ze een fractie van een seconde te vroeg tegen de bomen had gesproken of een fractie van een seconde te laat, of op een na alle goede woorden gebruikt had, of juist één woord dat net verkeerd was.

Opeens begon ze moe te worden. Ze liep terug naar het kamp, kroop lekker tussen Susan en Peter in en sliep binnen een paar minuten.

Toen ze de volgende ochtend wakker werden zag de wereld er kil en troosteloos uit: er hing een grijze schemering tussen de bomen (want de zon was nog niet op) en al hun spullen waren klam en vuil.

‘Hoera, appels,’ zei Trompoen met een treurige grijns. ‘Ik kan niet zeggen dat jullie je hovelingen vetmesten, jullie Koningen en Koninginnen

van vroeger!’

Ze stonden op, rekten zich uit en keken om zich heen. De bomen stonden dicht op elkaar en ze konden naar geen enkele kant verder dan een paar meter zien.

‘Ik hoop dat jullie Majesteiten de weg nog weten,’ zei de Dwerg.

‘Ikke niet,’ zei Susan. ‘Die bossen hier heb ik nog nooit van m’n leven gezien. Eigenlijk vond ik aldoor al dat we langs de rivier hadden moeten gaan.’

‘Dan vind ik dat je dat wel eens eerder had kunnen zeggen,’ zei Peter nogal vinnig - wat je hem niet kwalijk kon nemen.

‘Och, trek je van haar maar niks aan,’ zei Edmund. ‘Zij doet nou eenmaal altijd zo flauw. Jij hebt toch dat kompas in je zak, Peter, of niet? Nou dan, dan kan ons niks gebeuren. We hoeven alleen maar te zorgen dat we steeds naar het noordwesten blijven gaan... dat riviertje over, hoe heet dat ding ook weer?... de Reest...’

‘Ja, ik weet ’t alweer,’ zei Peter. ‘Die zijrivier die bij de Doorwaadbare Plaats van Beruna in de grote rivier stroomt - of bij de Berunabrug, zoals ons Lv-tje het noemt.’

‘Precies. Daar overheen en daarna meteen afslaan en de heuvel op: dan zijn we om een uur of acht, negen bij de Stenen Tafel (de Aslanberg, bedoel ik). Ik hoop dat Koning Caspian een stevig ontbijt voor ons heeft!’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt,’ zei Susan. ‘Daar kan ik me allemaal niets meer van herinneren.’

‘Dat is nou het vervelende met meisjes,’ zei Edmund tegen Peter en de Dwerg. ‘Die kunnen nooit een landkaart in hun hoofd houden.’

‘Dat komt omdat wij andere dingen in ons hoofd hebben zitten,’ zei Lucy.

Eerst leek het wel aardig goed te gaan. Ze dachten zelfs dat ze een oud pad hadden gevonden; maar als je iets van bossen afweet, weet je waarschijnlijk wel dat je in een bos voortdurend van die zogenaamde paden ontdekt. Na een minuut of vijf verdwijnen ze en dan denk je wéér dat je er een gevonden hebt (en je hoopt dat dat geen nieuw pad is maar een volgend stuk van het oude) en ook dat verdwijnt weer in het niets, en pas als je een flink eind uit de goede richting bent weggelokt, besef je dat het helemaal

geen paden waren. Maar de jongens en de Dwerg waren met bossen vertrouwd en hadden het al na een paar stappen in de gaten.

Ongeveer een half uur hadden ze voortgezwoegd (drie waren er nog behoorlijk stijf van het roeien van gisteren) toen Trompoen plotseling fluisterde: ‘Stop!’

Ze bleven allemaal staan.

‘Er komt iets achter ons aan,’ zei hij heel zachtjes. ‘Liever gezegd, er loopt iets met ons mee: daarginds, links van ons.’

Ze bleven allemaal doodstil staan en luisterden en tuurden tot hun oren en hun ogen er pijn van deden.

‘Wij kunnen maar beter allebei een pijl op onze boog klaarhouden, jij en ik,’ zei Susan tegen Trompoen. De Dwerg knikte en toen ze allebei hun boog in de aanslag hadden, liep het groepje weer door.

Ze liepen een paar honderd meter door een tamelijk open stuk bos en keken scherp om zich heen. Toen kwamen ze ergens waar het struikgewas weer veel voller werd en waar ze er dichters langs moesten lopen. Net toen ze daar voorbij kwamen hoorden ze een kwaadaardig gegrom en zagen ze iets blikkeren en uit de krakende takken tevoorschijn schieten als een bliksemschicht. Lucy werd omvergegooid en tolde tegen de grond; terwijl ze viel hoorde ze het ‘Toingggg...’ van een boogpees. Toen ze weer in staat was om te kijken wat er gebeurde zag ze een reusachtige, gevaarlijk uitziende grijze beer dood op de grond liggen, met de pijl van Trompoen in zijn zij.

‘Díé schietwedstrijd heeft ons Lv-tje van je gewonnen, Suus,’ zei Peter met een wat beverig lachje. Zelfs hij was behoorlijk geschrokken van dit avontuur.

‘Ik... ik heb te lang gewacht,’ zei Susan beschaamd. ‘Ik was zo bang dat het misschien een van ons soort beren zou zijn... je weet wel, een sprékende beer.’ Ze vond het afschuwelijk om iets dood te maken.

‘Dat is nou de narigheid,’ zei Trompoen, ‘dat de meeste dieren in vijanden veranderd zijn en niet meer kunnen praten, maar er ook nog steeds dieren van het andere soort zijn. Je weet het nooit zeker, en je durft het er niet op aan te laten komen.’

‘Arme Bruin de Beer,’ zei Susan. ‘Denk je echt niet dat dit er een van ons geweest is?’

‘Niks hoor, deze niet,’ zei de Dwerg. ‘Ik heb zijn gezicht gezien en ik heb hem horen grommen. Die wilde alleen maar een lekker Meisje bij het ontbijt eten. En over ontbijt gesproken, ik wou jullie Majesteiten daarnet niet ontmoedigen toen jullie zeiden dat je hoopte dat Koning Caspian jullie een stevig ontbijt zou voorzetten, maar er is bijna geen vlees meer in het kamp. En aan een beer zit goed vlees. Het zou jammer zijn om dat beest hier te laten liggen zonder er wat van mee te nemen, en het kost ons hooguit een half uurtje. Zeg jongens - Koningen, moet ik zeggen - jullie kunnen toch wel een beer villen?’

‘Laten wij maar een flink eind verderop gaan zitten,’ zei Susan tegen Lucy. ‘Ik weet nu al wat voor een afschuwelijke vieze troep dat zal worden.’ Lucy rilde en knikte.

Toen ze waren gaan zitten, zei ze: ‘Ik moet steeds aan zoiets akeligs denken, Suus.’

‘Wat dan?’

‘Zou het niet verschrikkelijk zijn als in onze eigen wereld, thuis, de mensen op een goeie dag ook begonnen te verwilderen van binnen, net als de dieren hier, en als ze er dan nog steeds uitzagen als mensen, zodat je nooit zeker kon weten wie nou wat was?’

‘We hebben nu in Narnia al genoeg om ons zorgen over te maken,’ zei Susan praktisch, ‘zonder ons zulke dingen in ons hoofd te halen.’

Toen ze weer bij de jongens en de Dwerg terugkwamen, hadden die al zoveel van het beste vlees afgesneden als ze dachten dat ze dragen konden. Rauw vlees is nou niet bepaald lekker om je zakken mee vol te stoppen, maar ze vouwden het goed in verse bladeren en trokken zich er verder maar zo weinig mogelijk van aan. Ze hadden allemaal genoeg meegemaakt om te weten dat ze over die vieze, blubberige pakjes heel anders zouden gaan denken als ze maar eenmaal ver genoeg gelopen hadden om flink honger te hebben.

En ze sjouwden weer verder (bij de eerste de beste beek die ze tegenkwamen stopten ze even om drie paar vuile handen schoon te wassen), totdat de zon opkwam en de vogels begonnen te zingen en de vliegen zoemden tussen de varens - veel meer vliegen dan hun lief was.

De stijfheid van het roeien van gisteren begon wat af te zakken. Ze werden allemaal weer wat vrolijker. De zon begon meer warmte te geven en ze zetten hun helmen af en droegen ze verder in hun hand.

‘We lopen toch wel goed?’ zei Edmund na een uurtje.

‘Ik zou niet weten hoe we verkeerd zouden kunnen lopen, zolang we maar niet teveel naar links gaan,’ zei Peter. ‘Als we teveel naar rechts gaan is het ergste wat er kan gebeuren dat we wat tijd verknoeien doordat we te vroeg bij de Grote Rivier uitkomen, zodat we die bocht niet afsnijden.’

En verder sjouwden ze weer, zonder een enkel geluid; behalve dan hun voetstappen op de bosgrond en het getinkel van hun maliënkolders.

‘Waar is die stomme Reest nou toch?’ zei Edmund weer een hele tijd later.

‘Ik dacht toch beslist dat we die nu zo langzamerhand wel tegen hadden moeten komen,’ zei Peter. ‘Maar we kunnen niet veel anders doen dan door blijven lopen.’ Ze merkten allebei wel dat de Dwerg ongerust naar hen keek, maar hij zei niets.

En nog steeds sjouwden ze maar door en hun maliënkolders begonnen ontzettend heet en zwaar te worden.

‘Wat zullen we nou hebben?’ zei Peter opeens.

Zonder dat ze het hadden zien aankomen, stonden ze ineens bijna aan de rand van een uitstekende rots, vanwaaraf ze naar beneden keken in een ravijn waar in de diepte een rivier doorheen stroomde. Aan de overkant rezen veel hogere rotsen steil omhoog. Niemand van hen behalve Edmund (en Trompoen misschien) was goed in rotsen beklimmen.

‘Het spijt me,’ zei Peter. ‘Het is mijn schuld dat we hierlangs zijn gegaan. We zijn verdwaald. Hier ben ik nog nooit van mijn leven geweest.’

De Dwerg floot zachtjes tussen zijn tanden.

‘Hè, laten we nou alsjeblieft teruggaan en langs de andere kant gaan,’ zei Susan. ‘Ik wist aldoor wel dat we in al die bossen hier zouden verdwalen.’

‘Susan!’ zei Lucy verwijtend, ‘zeur toch niet zo tegen Peter. Dat is zo flauw en hij doet toch zijn uiterste best?’

‘En snauw jij Susan niet zo af,’ zei Edmund. ‘Ik vind dat ze groot gelijk heeft.’

‘Schuim en schildpadsoep nog toe!’ riep Trompoen uit. ‘Als we op de weg hierheen verdwaald zijn, hoe moeten we dan ooit de weg terugvinden? En als we terug zouden gaan naar het eiland en weer helemaal opnieuw zouden beginnen - als dat tenminste al zou lukken - konden we er net zo

goed helemaal mee uitscheiden. Dan heeft Miraz al lang met Caspian afgerekend.

‘Vind jij dat we verder moeten gaan?’ zei Lucy.

‘Ik weet niet zeker of de Hoge Koning wel echt verdwaald is,’ zei Trompoen. ‘Wat zou erop tegen zijn dat deze rivier wél de Reest is?’

‘Omdat de Reest niet door een ravijn stroomt,’ zei Peter die moeite had om niet driftig uit te vallen.

‘Hoor eens, Majesteit, je zegt *stroomt*,’ wierp de Dwerg tegen, ‘maar zou je eigenlijk niet moeten zeggen *stroomde*? Jullie hebben dit land honderden - misschien al wel duizend - jaar geleden gekend. Waarom zou het niet veranderd kunnen zijn? Er kan best een aardverschuiving geweest zijn die de zijkant van die heuvel daar heeft meegesleurd zodat er alleen kale steen is overgebleven: dan heb je die hoge rotswand aan de overkant van het ravijn toch al? De Reest kan jaar in jaar uit zijn bedding verder uitgesleten hebben totdat je die lagere rotswand hier aan deze kant kreeg. Of er kan wel een aardbeving geweest zijn, of weet ik veel.’

‘Daar heb ik geen moment aan gedacht,’ zei Peter.

‘En trouwens,’ ging Trompoen verder, ‘zelfs als dit de Reest niet is, hij stroomt toch zo’n beetje naar het noorden en dus moet hij in elk geval in de Grote Rivier uitkomen. Ik geloof dat ik op weg naar de kust wel voorbij zoiets gekomen ben. Dus als we stroomafwaarts lopen, naar rechts, komen we bij de Grote Rivier uit. Misschien wel niet zo dichtbij de Aslanberg als we gehoopt hadden, maar in ieder geval zijn we dan niets slechter af dan als jullie met mij meegegaan waren langs de weg die ik op de heenweg genomen heb.’

‘Trompoen, je bent geweldig,’ zei Peter. ‘Kom op dan. Stroomafwaarts: langs deze kant van het ravijn naar beneden.’

‘Kijk! Kijk! Kijk!’ riep Lucy.

‘Waar? Wat?’ vroegen ze allemaal.

‘De Leeuw,’ zei Lucy. ‘Aslan. Zag je hem niet?’ Haar gezicht was totaal veranderd en haar ogen straalden.

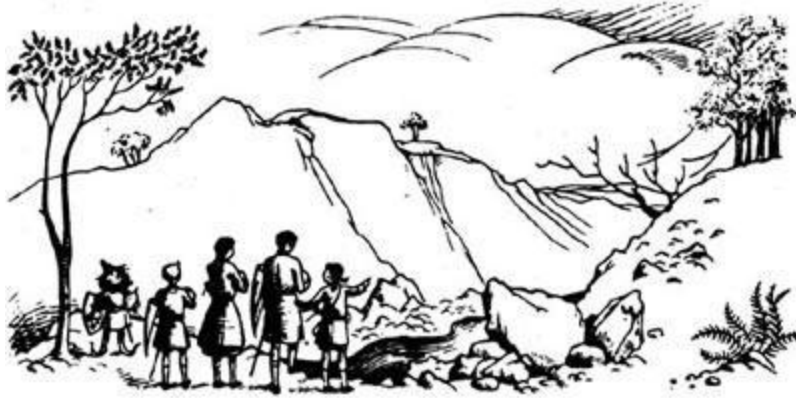
‘Bedoel je heus...?’ begon Peter.

‘Waar dacht je dat je hem zag?’ vroeg Susan.

‘Praat niet net als een groot mens tegen me,’ zei Lucy stampvoetend. ‘Ik *dacht* niet dat ik hem zag. Ik *zag* hem.’

‘Waar, Luus?’ vroeg Peter.

‘Helemaal daarboven, tussen die lijsterbessen. Nee, aan deze kant van het ravijn. En stroomopwaarts, niet stroomafwaarts. Precies de andere kant op dan waar jullie langs willen. En hij wilde dat wij daarlangs gingen, waar hij was - omhoog. Niet naar beneden.’

‘Hoe weet je dat hij dat wilde?’ vroeg Edmund.

‘Hij... ik... dat weet ik gewoon,’ zei Lucy. ‘Ik zag het aan zijn gezicht.’

De anderen keken elkaar aan en zwegen verbouwereerd.

‘Hare Majesteit kan best een leeuw hebben gezien,’ opperde Trompoen. ‘In deze bossen zijn wel leeuwen, heb ik me laten vertellen. Maar het hoeft geen vriendelijke leeuw geweest te zijn, of een pratende leeuw; net zo min als die beer een vriendelijke pratende beer was.’

‘O, doe toch niet zo stóm,’ zei Lucy. ‘Dacht je dat ik Aslan niet zou herkennen als ik hem zie?’

‘Dat moet anders zo zoetjes aan al een aardig bejaarde leeuw zijn,’ zei Trompoen, ‘als dat er een is die jullie de vorige keer dat jullie hier waren, gekend hebben! En als het al dezelfde kon zijn, wie zegt dan dat hij niet ook verwilderd is en zijn verstand is kwijtgeraakt, zoals zoveel anderen?’

Lucy liep rood aan en ik denk dat ze Trompoen aangevlogen zou zijn, als Peter zijn hand niet op haar arm had gelegd. ‘Ons Lv-tje begrijpt dat niet. Hoe zou hij dat ook moeten snappen? Je moet gewoon aannemen, Trompoen, dat wij Aslan echt heel goed kennen; iets van hem kennen, bedoel ik. En zo moet je echt niet meer over hem praten. In de eerste plaats is het niet goed; en bovendien slaat het nergens op. De vraag is alleen of dat werkelijk Aslan was.’

‘Maar ik wéét dat hij het was,’ zei Lucy en in haar ogen bibberde een traan.

‘Jawel, Luus, maar wij niet, snap je,’ zei Peter.

‘Er zit niets anders op dan erover te stemmen,’ zei Edmund.

‘Goed,’ antwoordde Peter. ‘Jij bent de oudste, Lv-tje. Waar stem jij voor? Naar boven of naar beneden?’

‘Naar beneden,’ zei de Dwerg. ‘Ik weet niets over die Aslan. Maar als we linksaf gaan, langs het ravijn omhoog, weet ik wel dat we er best een hele dag langs kunnen blijven lopen voordat we eens een plekje vinden waar we erdoorheen kunnen komen. Terwijl we, als we rechtsaf gaan en omlaag, beslist in een uur of wat bij de Grote Rivier komen. En àls hier echt leeuwen in de buurt zitten, moeten we ze uit de weg gaan en niet naar ze toe lopen.’

‘Wat zeg jij, Susan?’

‘Niet boos zijn, Luus,’ zei Susan, ‘maar ik vind echt dat we naar beneden moeten gaan. Ik ben doodop. Laten we alsjeblieft zo gauw mogelijk dit ellendige bos uit zien te komen. En behalve jij heeft niemand van ons íéts gezien.’

‘Edmund?’ zei Peter.

‘Tja,’ zei Edmund, ‘het enige is,’ - hij praatte vlug en kreeg een beetje een kleur. ‘Toen we vorig jaar Narnia voor het eerst ontdekten - of duizend jaar geleden, wat het dan ook is - was Lucy de eerste die het ontdekte en wilden wij haar geen van allen geloven. Ik weet wel dat ik zelf het ergste was van allemaal. Maar tenslotte had ze toch gelijk. Zou het niet eerlijk zijn als we haar deze keer eens wel geloofden? Ik ben ervoor om naar boven te gaan.’

‘Oh, Ed!’ zei Lucy en ze greep zijn hand.

‘En nou is het jouw beurt, Peter,’ zei Susan, ‘en ik hoop alsjeblieft maar...’

‘O, hou je toch eens even stil, hou je mond en laat een mens rustig nadenken,’ viel Peter haar in de rede. ‘Ik zou veel liever niet stemmen.’

‘Jij bent de Hoge Koning,’ zei Trompoen streng.

‘Naar beneden,’ zei Peter na een lange stilte. ‘Ik weet wel dat Lucy best gelijk kan hebben, maar ik kan er niets aan doen. We moeten toch één van tweeën doen.’

Dus gingen ze op pad, rechtsaf: langs de rand van het ravijn stroomafwaarts. Lucy liep helemaal achteraan en hilde bittere tranen.

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 10

De Leeuw

Het was nog niet zo makkelijk als het eerst leek, om langs de rand van het ravijn te blijven lopen. Toen ze nog maar een meter of wat gelopen hadden, stuitten ze meteen al op een bos van jonge dennetjes dat helemaal tot op de rand doorgroeide, en nadat ze een minuut of tien gebukt en takken opzij buigend hadden geprobeerd erdoorheen te komen, beseften ze dat ze daar tussen die dennetjes wel een uur nodig zouden hebben om één kilometer vooruit te komen. Dus gingen ze weer terug en besloten om het dennenbos heen te lopen. Daarvoor moesten ze veel verder naar rechts gaan dan ze van plan waren, zover dat ze in de verste verte de rotsen niet meer zien en de rivier niet meer horen konden, totdat ze op het laatst vreesden dat ze haar helemaal kwijt waren. Niemand wist hoe laat het was, maar het liep tegen het heetst van de dag.

Toen ze eindelijk weer terug konden naar de rand van het ravijn (iets meer dan een kilometer stroomafwaarts vanaf het punt waar ze begonnen waren) zagen ze dat de rotsen aan hun kant van het ravijn nu veel lager en meer afgebrokkeld waren. Al gauw vonden ze een plek waar ze naar beneden konden, het ravijn in, en ze trokken verder langs de oever van de rivier. Maar eerst rustten ze even uit en dronken ze een flinke slok water. Niemand praatte meer over een ontbijt - of zelfs middageten - bij Caspian.

Het was misschien wel verstandig van hen dat ze vlak langs de Reest bleven lopen in plaats van bovenlangs te gaan. Zo wisten ze tenminste zeker welke kant ze op moesten en na dat dennenbos waren ze allemaal steeds maar bang dat ze gedwongen zouden worden om teveel van hun koers af te wijken en dat ze in de bossen zouden verdwalen. Het was een groot, oud bos zonder paden en je kon er absoluut niet in een rechte lijn doorheen lopen. Telkens stuitte je er op een hopeloze wirwar van braamstruiken, op omgevallen bomen, drassige plekken en dicht struikgewas. Maar het dal van de Reest was ook niet zo'n leuke route. Dat wil zeggen, niet voor

iemand die haast had. Voor een lange middagwandeling met een picknick tot besluit zou het fantastisch geweest zijn. Het had alles wat je je bij zoiets maar kon wensen - bruisende watervallen, zilveren stroomversnellinkjes, diepe barnsteenkleurige poelen, met mos overdekte rotsen en op de oevers dikke kussens van mos waarin je tot je enkels kon wegzakken; alle mogelijke soorten varens, libelles die schitterden als edelstenen, soms een havik hoog boven je hoofd en één keer dachten Peter en Trompoen allebei dat ze een arend zagen. Maar het enige wat de kinderen en de Dwerg wilden was natuurlijk: zo snel mogelijk de Grote Rivier aan hun voeten te zien liggen, en Beruna en de weg naar de Aslanberg.

Naarmate ze verder kwamen begon de Reest steeds steiler en met steeds hogere watervallen naar beneden te stromen. Het werd steeds meer een klimpartij en steeds minder een wandeling voor hen - op sommige plaatsen moesten ze zelfs heel gevaarlijk over glibberige stukken steen heen klauteren met naast hen steile rotswanden en in de diepte donkere kloven waarin op de bodem woest de rivier bulderde.

Je kunt gerust geloven dat ze de rotsen aan de overkant angstvallig in het oog hielden om te zien of ze soms ergens minder hoog waren, of ze er misschien ergens tegenop zouden kunnen klimmen; maar de rotsen aan die kant bleven onverbiddelijk. Het was om razend van te worden, want ze wisten allemaal dat er, als ze maar eenmaal aan die kant het ravijn uit konden komen, vóór hen alleen nog maar een mooi glooiende helling zou

liggen en dat het dan nog maar een klein eindje lopen was naar het hoofdkwartier van Caspian.

De jongens en de Dwerg wilden nu een vuur aansteken om hun berevlees te roosteren. Susan was daar tegen: het enige wat zij wilde, zei ze, was ‘opschieten en zien dat we dit zo snel mogelijk achter de rug hebben en die walgelijke bossen uit zijn.’

Lucy was veel te moe en te verdrietig om een mening te hebben over wat dan ook. Maar omdat er nergens droog hout te vinden was, maakte het ook al bijzonder weinig uit wat iedereen vond. De jongens begonnen zich af te vragen of rauw vlees echt zo vies zou zijn als ze altijd gehoord hadden. Trompoen verzekerde hun dat dat zo was.

Natuurlijk, als de kinderen een paar dagen geleden in Engeland aan zo’n tocht waren begonnen, hadden ze nu op apegapen gelegen. Ik heb geloof ik al eerder uitgelegd hoe ze door Narnia veranderd werden. Zelfs Lucy was nu om zo te zeggen nog maar voor één-derde het kleine meisje dat voor de eerste keer naar kostschool zou gaan en voor twee-derde was ze Koningin Lucy van Narnia.

‘Eindelijk!’ zei Susan.

‘O hoera!’ zei Peter.

Het rivierdal had zojuist een bocht gemaakt en voor hun voeten spreidde zich een heel vergezicht uit. Tot aan de horizon zagen ze open veld voor zich liggen en tussen hen en dat wijdsse land het brede zilveren lint van de Grote Rivier. Ze konden de extra brede, ondiepe plek zien waar vroeger de Doorwaadbare Plaats van Beruna was, maar waar nu een lange brug met een hele rij bogen de oevers met elkaar verbond. Aan de overkant van de brug lag een klein stadje.

‘Grote goden,’ zei Edmund. ‘Dat stadje ligt precies waar wij de Slag bij Beruna nog gevochten hebben!’

Dat vrolijkte de jongens nog het meest van alles op. Je kunt er niets aan doen, maar je voelt je sterker worden als je kijkt naar een plaats waar je honderden jaren geleden een glorieuze overwinning behaald hebt, om van het koningschap nog maar te zwijgen. Al gauw liepen Peter en Edmund zo druk over die veldslag te praten dat ze helemaal niet meer aan hun zere voeten en aan de zware druk van de wapenrokken op hun schouders dachten. Ook de Dwerg luisterde met belangstelling.

Ze liepen nu allemaal weer vlotter door. Het liep hier ook makkelijker. Hoewel er aan hun linkerhand nog steeds een loodrechte rotswand oprees, begon rechts de grond vlakker te worden. Al gauw was er helemaal geen ravijn meer, alleen nog maar een dal. Er waren geen watervallen meer en na een tijdje liepen ze weer in een tamelijk dicht bos.

Toen - volkomen onverwacht - hoorden ze ‘Zoefff’, en een geluid dat wel wat deed denken aan de klopp van een specht. De kinderen stonden zich nog af te vragen waar ze (eeuwen geleden) datzelfde geluid meer hadden gehoord en waarom ze er zo’n hekel aan hadden, toen Trompoen schreeuwde: ‘Liggen!’ en tegelijkertijd Lucy (die toevallig het dichtst bij hem stond) plat op de grond tussen de varens duwde. Peter, die omhoog had lopen kijken of hij ook ergens eekhoorns zag, had gezien wat het was - een lange, wrede pijl had zich vlak boven zijn hoofd in een boomstam geboord. Terwijl hij zich liet vallen en Susan mee omlaag trok, kwam de tweede over zijn schouder geschampt en sloeg naast hem in de grond.

‘Vlug! Vlug! Achteruit! Kruipen!’ hijgde Trompoen. Ze draaiden zich om en schoven op hun ellebogen tussen de varens door tegen de heuvel op: hele wolken vliegen zoemden om hun hoofd. Aan alle kanten suisden pijlen langs hen heen. Eén sloeg er met een fel ‘Ting’ tegen Susans helm en stuitte af.

Vlugger kropen ze. Het zweet stroomde van hun gezichten af. Toen begonnen ze, bijna dubbel gebogen, te rennen. De jongens hielden hun zwaard in hun hand, bang om erover te struikelen. Het was om te huilen - helemaal weer terug tegen de heuvel op, het hele stuk dat ze al gelopen hadden weer terug. Toen ze echt niet meer hard konden lopen, zelfs niet al zou het hun hun leven moeten kosten, lieten ze zich met z'n allen naast een waterval in het vochtige mos achter een groot rotsblok vallen, en bleven daar naar adem liggen snakken. Ze waren verbaasd toen ze zagen hoe hoog ze alweer waren.

Ze bleven gespannen zitten luisteren, maar ze hoorden geen geluid dat erop duidde dat ze achtervolgd werden.

‘Dat is tenminste íets,’ zei Trompoen en hij haalde diep adem. ‘Ze gaan het bos niet doorzoeken. Het waren maar wachtposten, denk ik. Maar dat betekent wel dat Miraz daarbeneden nog een uitkijkpost heeft. Maar alle flessen en fluitketels! Dat had niet veel gescheeld!’

‘Een pak rammel moest ik hebben! Ik had jullie nooit deze kant op moeten brengen,’ zei Peter.

‘Juist niet, Majesteit,’ zei de Dwerg. ‘In de eerste plaats was jij het niet, maar je koninklijke broer, Koning Edmund, die op het idee kwam om via Glaswater te gaan.’

‘Ik ben bang dat ons Lv-tje daar gelijk in heeft,’ zei Edmund, die daar eerlijk gezegd sinds alles mis begon te gaan helemaal niet meer aan gedacht had.

‘En verder,’ ging Trompoen verder, ‘als we gegaan waren zoals ik wilde, waren we hoogstwaarschijnlijk die nieuwe wachtposten recht in de armen

gelopen; of in elk geval was het dan net zo moeilijk geweest om ze te omzeilen als nu. Ik geloof dat deze route over Glaswater toch nog de beste is.'

'Nog een geluk bij een ongeluk,' zei Susan.

'Wel meer ongeluk dan geluk, tot nog toe!' zei Edmund.

'Nu zullen we zeker wel weer helemaal terug moeten door dat ravijn,' zei Lucy.

'Luus, je bent fantastisch,' zei Peter. 'Je hebt vandaag niet één keer gezegd "Zie je nou wel" en dit is de eerste keer dat je iets zegt wat er in de verte op lijkt. Kom, dan gaan we weer.'

'En zodra we weer boven zijn, een goed eindje het bos in,' zei Trompoen, 'ga ik een vuur aansteken en ons avondeten klaarmaken, iedereen kan zeggen wat-ie wil. Maar eerst moeten we een flink stuk hier vandaan zijn.'

Het is niet nodig om uitvoerig te vertellen hoe ze weer helemaal door het ravijn terug naar boven zwoegden. Het was behoorlijk zwaar werk, maar vreemd genoeg was iedereen nu vrolijker geworden. Ze waren weer wat op adem gekomen; en alleen het woord 'avondeten' al had wonderen gedaan.

Toen ze weer terug waren in het dennenbos dat hun zoveel moeilijkheden had gegeven, was het nog licht, en ze maakten hun kamp in een grote kuil net aan de rand van het bos, iets hoger op de helling. Het was vervelend werk om nu nog brandhout te moeten zoeken; maar het was geweldig toen het vuur eenmaal hoog oplaaide en ze de vochtige, kleverige pakjes berevlees tevoorschijn haalden, die er voor iemand die de hele dag thuis had gezeten, hoogst onsmakelijk zouden hebben uitgezien.

De Dwerg had heel goede ideeën over kokkerellen. Iedere appel (ze hadden er nog steeds een paar) werd in een lapje berevlees gerold - alsof het een appelflap moest worden, maar dan met vlees in plaats van beslag, en veel dikker - aan een puntige stok geprikt en daarna geroosterd. Zo trok het sap van de appel helemaal door het vlees heen, net als wanneer je varkensvlees-met-appel eet. Een beer die teveel vlees van andere dieren heeft gegeten smaakt niet erg lekker, maar een beer die honing en fruit in overvloed heeft gehad smaakt heerlijk, en dit bleek een beer van de laatste soort te zijn. Het was echt een verrukkelijk maal. En geen afwas, natuurlijk - ze hoefden alleen maar lekker lui achterover te gaan liggen en naar de rook uit Trompoens pijp te kijken en hun vermoeide benen te laten rusten en gezellig te kletsen. Ze hadden nu allemaal goede hoop dat ze morgen

Koning Caspian zouden vinden en Miraz in een paar dagen verslagen zouden hebben. Misschien was het wel niet zo verstandig van hen om alle gevaren zo gemakkelijk te vergeten, maar zo was het nu eenmaal.

Eén voor één vielen ze allemaal al heel gauw in slaap.

Lucy werd wakker uit een ongelofelijk diepe slaap, met het gevoel dat de stem waar ze het allermeest op de hele wereld van hield, haar bij haar naam had geroepen. Eerst dacht ze dat het de stem van haar vader was, maar dat was het toch niet helemaal. Toen dacht ze dat het Peters stem was geweest, maar dat klopte ook niet. Ze had geen zin om op te staan; niet omdat ze nog steeds moe was - juist niet; ze voelde zich wonderbaarlijk goed uitgerust en ze was al haar spierpijn kwijt - maar omdat ze zich zo door en door tevreden en gelukkig voelde. Ze lag recht naar boven te kijken, naar de maan van Narnia, die groter is dan de onze, en naar de sterrenhemel, want op de plaats waar ze overnachtten stonden maar weinig bomen.

‘Lucy,’ riep iemand weer, en het was niet de stem van haar vader en ook niet die van Peter. Trillend van opwinding, maar volstrekt niet bang, ging ze rechtop zitten. De maan scheen zo helder dat het boslandschap om haar heen bijna net zo duidelijk te zien was als op klaarlichte dag, hoewel het er wilder uitzag. Achter haar was het dennenbos; verder weg aan de rechterkant de hakkelige bovenrand van de steile rotsen aan de overkant van het ravijn; recht vooruit was open grasland tot aan een groep bomen die op een steenworp afstand stonden. Naar die bomen zat Lucy heel strak te kijken.

‘Nee, ik geloof warempel dat ze bewegen,’ zei ze bij zichzelf. ‘Ze lopen heen en weer.’

Ze stond op - haar hart klopte wild - en liep erheen. Het was vreemd rumoerig tussen de bomen, een onrustig geluid zoals bomen maken bij een straffe wind; alleen woei het vannacht niet. En toch was het ook weer niet helemaal een gewoon ruisen van bomen. Lucy voelde dat er een melodie in zat, maar ze kon die wijs al net zo min te pakken krijgen als ze de vorige nacht hun woorden had kunnen verstaan, toen het maar zo weinig gescheeld had of de bomen waren tegen haar gaan praten. Maar in elk geval zat er een zeker ritme in; toen ze dichterbij kwam, voelde ze dat haar eigen voeten erop wilden gaan dansen. En nu was er geen twijfel meer mogelijk: de bomen kwamen echt van hun plaats - ze bewogen in een kring naar elkaar

toe en van elkaar af en tussen elkaar door, als in een ingewikkelde volksdans. (En, dacht Lucy, als bomen dansen, dan past een volksdans ook het beste bij hen.) Ze stond nu bijna midden tussen hen in.

De eerste boom waar ze naar keek zag er op het eerste gezicht helemaal niet als een boom uit, maar leek op een heel lange man met een verwarde baard en wilde plukken haar. Ze schrok er niet van: ze had zulke dingen wel meer gezien. Maar toen ze weer keek was het een gewone boom, hoewel hij nog steeds bewoog. Je kon natuurlijk niet zien of hij voeten had of wortels, want als bomen van de ene plaats naar de andere bewegen, lopen ze niet bovenop de aarde: ze waden erdoorheen, zoals wij pootjebaden in het water. Bij elke boom waarnaar ze keek had ze hetzelfde. Het ene moment leken ze op mooie, vertrouwde gestalten van reuzen en reuzinnen, die het bomenvolkje kan aannemen als ze door goede toverkracht volop tot leven worden geroepen; het volgende moment zagen ze er allemaal weer als bomen uit. Maar als ze eruit zagen als bomen, dan waren het wonderlijk menselijke bomen, en als ze op mensen leken, dan leken ze op vreemde, houtherige, bladerige mensen - en steeds maar maakten ze dat eigenaardige koele, ritmische, uitgelaten ritselende geluid.

‘Ze zijn bijna wakker, nog net niet helemaal,’ zei Lucy. Ze wist dat ze zelf klaarwakker was, wakkerder dan je normaal gesproken kunt zijn.

Ze stapte onbevangen tussen de bomen, zelf meedansend terwijl ze nu eens hierheen en dan weer daarheen sprong om niet tegen die reusachtige dansers op te botsen. Maar haar gedachten waren er niet helemaal bij. Ze wilde langs hen heen naar iets anders toe: achter de bomen, daar kwam die dierbare stem vandaan die haar had geroepen. Ze was er al gauw tussendoor (ze vroeg zich vaag af of ze haar armen nu had gebruikt om takken opzij te buigen, of om deel uit te maken van de grote keten, hand in hand met reusachtige dansers die zich moesten bukken om bij haar te kunnen) want het was eigenlijk een kring van bomen, die om een open plek heen stonden. Ze stapte uit hun schuifelende warreldans van licht en schaduw tevoorschijn.

Een rond veldje gras, zo glad als een gazon, lag voor haar, en donkere bomen dansten er rondomheen. En toen maakte haar hart een sprong van vreugde! Want daar was *hij*: de geweldige Leeuw, wit oplichtend in het licht van de maan, zijn reusachtige zwarte schaduw onder hem.

Als zijn staart niet had bewogen had het best een stenen leeuw kunnen zijn, maar daar dacht Lucy geen moment aan. Ze dacht er totaal niet over na of het wel een vriendelijke leeuw was of niet. Ze holde naar hem toe. Ze had het gevoel dat haar hart zou barsten als ze ook maar één seconde zou wachten. En het volgende moment stond ze hem te kussen en ze sloeg haar armen om zijn nek heen zover ze kon en begroef haar gezicht in de prachtige, weelderige zijdezachtheid van zijn manen.

‘Aslan. Aslan. Lieve Aslan,’ snikte Lucy. ‘Eindelijk.’

Het grote dier liet zich op zijn zij rollen zodat Lucy omviel - half zittend, half liggend tussen zijn voorpoten. Hij boog zijn kop voorover en raakte heel even haar neus aan met zijn tong. Zijn warme adem omhulde haar. Ze keek met wijdopen ogen op in zijn grote, wijze gezicht.

‘Welkom, mijn kind,’ zei hij.

‘Aslan,’ zei Lucy, ‘je bent groter geworden.’

‘Dat komt omdat jij ouder geworden bent, kleintje,’ antwoordde hij.

‘Niet omdat jijzelf ouder bent?’

‘Ik ben niet ouder. Maar elk jaar dat jij groeit, zul je merken dat ik groter word.’

Een tijd lang was ze zo gelukkig dat ze geen behoefte had om te praten. Maar Aslan sprak.

‘Lucy,’ zei hij. ‘We moeten hier niet te lang blijven liggen. Er is werk te doen voor jullie, en er is vandaag al veel tijd verloren gegaan.’

‘Ja, jammer was dat, hè?’ zei Lucy. ‘Ik had je wel gezien. Maar ze geloofden me niet. Zij zijn allemaal zo...’ Ergens heel diep uit Aslans lichaam kwam een vaag gegrom.

‘Sorry,’ zei Lucy, die zijn stemmingen soms goed begreep. ‘Ik wou niet over de anderen gaan roddelen. Maar het was niet mijn schuld, hè?’

De Leeuw keek haar diep in haar ogen.

‘Oh, Aslan,’ zei Lucy. ‘Je bedoelt toch niet dat het wèl mijn schuld was? Hoe kon ik nou - ik kon toch niet zomaar bij de anderen weglopen en alléén naar je toekomen; hoe kon dat nou? Kijk me toch niet zo aan... och, nou ja, het had ook best gekund, denk ik. Ja, en ik zou ook niet alleen geweest zijn, dat weet ik wel, niet als jij bij me was. Maar wat zouden we daarmee opgeschoten zijn?’

Aslan zei niets.

‘Je bedoelt,’ zei Lucy zwakjes, ‘dat het wel goed gekomen zou zijn... op de een of andere manier? Maar hoe dan? Alsjeblieft, Aslan. Mag ik dat niet weten?’

‘Weten wat er had kunnen gebeuren, mijn kind?’ zei Aslan. ‘Nee. Dat krijgt niemand ooit te horen.’

‘Lieve help,’ zei Lucy.

‘Maar iedereen kan ontdekken wat er gáát gebeuren,’ zei Aslan. ‘Als je nu meteen teruggaat naar de anderen en hen wakker maakt; en als je vertelt dat je me wéér hebt gezien; en dat jullie allemaal op moeten staan en mij moeten volgen - wat zou er dan gaan gebeuren? Er is maar één manier om dat te weten te komen.’

‘Bedoel je dat je wilt dat ik dat doe?’ vroeg Lucy verbluft.

‘Ja, kleintje,’ zei Aslan.

‘Kunnen de anderen jou dan ook zien?’ vroeg Lucy.

‘In het begin in ieder geval niet,’ zei Aslan. ‘Later misschien, dat hangt ervan af.’

‘Maar dan zullen ze me nooit geloven!’ zei Lucy.

‘Dat hindert niet,’ zei Aslan.

‘Och, lieve help,’ zei Lucy. ‘En ik was nog wel zo blij dat ik je teruggevonden had. En ik had gedacht dat ik bij je zou mogen blijven. En ik had gedacht dat je brullend op de vijanden in zou stormen en ze allemaal op de vlucht zou jagen - net als de vorige keer. En nu wordt het allemaal verschrikkelijk naar.’

‘Het is ook niet makkelijk voor je, kleintje,’ zei Aslan. ‘Maar dingen gebeuren nooit twee keer op dezelfde manier. Wij in Narnia hebben het allemaal wel eens vaker moeilijk gehad.’

Lucy begroef haar gezicht in zijn manen om zich voor zijn ogen te verstoppen. Maar er moet wel toverkracht in zijn manen gezeten hebben. Ze voelde hoe er leeuwecracht in haar naar binnen stroomde. Opeens ging ze overeind zitten.

‘Het spijt me, Aslan,’ zei ze. ‘Nu ben ik er klaar voor.’

‘Nu ben je een leeuwin,’ zei Aslan. ‘En nu zal heel Narnia vernieuwd worden. Maar kom. We hebben geen tijd meer te verliezen.’

Hij stond op en liep met statige, geruisloze passen terug naar de ring van dansende bomen waar ze daarnet doorheen gekomen was: en Lucy ging met hem mee en legde een beetje beverig haar hand op zijn manen. De bomen weken uiteen om hen door te laten en één seconde lang kregen ze hun menselijke gedaante helemaal. Lucy zag een glimp van lange, prachtige bosgoden en bosgodinnen die allemaal voor de Leeuw bogen; het volgende ogenblik waren het weer bomen, maar buigen deden ze nog steeds, met zo’n sierlijke zwaai van tak en stam dat hun buiging wel een soort dans leek.

‘Zo, mijn kind,’ zei Aslan, toen ze de bomen achter zich gelaten hadden, ‘ik wacht hier op je. Ga de anderen maar wakker maken en zeg dat ze me moeten volgen. Als ze niet mee willen, dan moet jij in elk geval alleen achter me aankomen.’

Het is vreselijk om vier mensen wakker te moeten maken, die allemaal ouder zijn dan jij en bovendien erg moe, alleen om ze iets te vertellen wat ze waarschijnlijk toch niet zullen geloven, en ze iets te laten doen wat ze vast en zeker niet leuk zullen vinden. Ik moet er niet bij nadenken, ik moet het gewoon doen, dacht Lucy.

Eerst ging ze naar Peter toe en begon aan hem te schudden. ‘Peter,’ fluisterde ze bij zijn oor, ‘wakker worden. Gauw. Aslan is er. Hij zegt dat we nu dadelijk met hem mee moeten gaan.’

‘Ja, natuurlijk Luus. Als je dat graag wilt,’ zei Peter tegen al haar verwachtingen in. Dat klonk hoopgevend, maar aangezien Peter zich meteen weer omdraaide en verder sliep, haalde het niet veel uit.

Toen probeerde ze het bij Susan. Susan werd wel wakker, maar enkel om op haar allervervelendste grote-mensentoontje te zeggen: ‘Je hebt gedroomd, Lucy. Ga maar weer lekker slapen.’

Daarna nam ze Edmund. Het viel niet mee om die wakker te krijgen, maar toen het haar tenslotte lukte, was hij klaarwakker en ging rechtop zitten.

‘Hè?’ zei hij humeurig. ‘Waar heb je het over?’

Ze vertelde alles nog eens van voren af aan. Dat was een van de ergste dingen van wat ze doen moest, want elke keer dat ze het vertelde, klonk het minder geloofwaardig.

‘Aslan!’ zei Edmund en hij sprong op. ‘Hoera! Waar?’

Lucy draaide zich om naar de plaats waar ze de Leeuw kon zien staan wachten, zijn geduldige ogen vast op haar gericht.

‘Daar,’ zei ze en ze wees.

‘Waar?’ vroeg Edmund weer.

‘Daar. Daar. Zie je hem niet? Vlak voor die bomen.’

Edmund zat even scherp te turen en zei toen: ‘Nee. Dat is niets. Het komt door het maanlicht, dat heeft je verblind en in de war gemaakt. Dat heb je met maanlicht, hè. Ik dacht zelf ook eerst even dat ik wat zag. Het is maar gezichtsbedrog.’

‘Ik zie hem de hele tijd,’ zei Lucy. ‘Hij staat recht naar ons te kijken.’

‘En waarom kan ik hem dan niet zien?’

‘Hij zei al, dat jullie dat misschien wel niet zouden kunnen.’

‘Waarom?’

‘Ik weet het niet. Maar dat zei hij.’

‘Hè, verdikkie,’ zei Edmund. ‘Ik wou echt dat jij eens ophield met van alles te zien. Maar er zal wel niets anders op zitten dan dat we de anderen maar wakker maken.’

Hoofdstuk 11

Aslan brult

Toen ze eindelijk allemaal wakker waren moest Lucy haar verhaal voor de vierde keer vertellen. De diepe stilte die er op volgde was niet erg bemoedigend.

‘Ik zie niks,’ zei Peter nadat hij had staan turen tot zijn ogen er pijn van deden. ‘Jij Susan?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ snauwde Susan. ‘Want er is niks te zien. Ze heeft gewoon gedroomd. Ga alsjeblieft liggen en ga weer slapen, Lucy.’

‘En ik hoop maar,’ zei Lucy met een onvaste stem, ‘dat jullie allemaal mee willen komen. Want... want ik moet met hem meegaan, of er verder nog iemand meegaat of niet.’

‘Lucy, praat niet zo’n onzin,’ zei Susan. ‘Natuurlijk kun je niet zomaar in je eentje op stap gaan. Peter, zeg jij nou eens dat dat niet mag. Ze is gewoon lastig.’

‘Ik ga met haar mee, als ze vindt dat ze per se moet gaan,’ zei Edmund. ‘Het zou niet de eerste keer zijn dat ze gelijk heeft.’

‘Dat weet ik,’ zei Peter. ‘En ze kan vanmorgen ook best gelijk hebben gehad. Die weg omlaag door het ravijn heeft ons in elk geval ook alleen maar narigheid gebracht. Maar toch... zo midden in de nacht. En waarom zouden wij Aslan niet kunnen zien? Dat was toch vroeger ook nooit zo? Dat is niets voor hem. Wat vindt ons Lv-tje ervan?’

‘Ik? Ik vind helemaal niks,’ antwoordde de Dwerg. ‘Als jullie allemaal gaan, ga ik mee; en als jullie uit elkaar gaan, ga ik met de Hoge Koning mee. Dat is mijn plicht jegens hem en Koning Caspian. Maar als jullie mijn eerlijke mening willen weten, ik ben maar een eenvoudige dwerg, die er niet in gelooft dat je ’s nachts veel kans hebt om een weg te vinden als je hem overdag niet kon vinden. En wat heb ik aan wonderbaarlijke leeuwen die kunnen praten en niks zeggen, of aan vriendelijke leeuwen die ons geen

steek verder helpen, of aan joekels van leeuwen die niemand zien kan. Voor zover ik het kan bekijken is het allemaal maar erwtensoep met ezelsoren.'

'Hij stampet met zijn poot op de grond dat we op moeten schieten,' zei Lucy. 'We moeten nu meteen gaan. Ik tenminste.'

'Dat is niet eerlijk van je: je probeert ons gewoon te dwingen om jouw zin te doen. Het is vier tegen één en jij bent de jongste,' zei Susan.

'Ach, schiet nou maar op,' bromde Edmund. 'We moeten wel. Zolang we niet meegaan krijgen we toch geen rust.' Het was echt zijn bedoeling om het voor Lucy op te nemen, maar hij was in een slecht humeur omdat hij midden in de nacht uit zijn slaap gehaald was en dat probeerde hij weer goed te maken door alles zoveel mogelijk met een kwaad gezicht te doen.

'Voorwaarts mars dan maar,' zei Peter. Hij stak vermoeid zijn arm door de riem van zijn schild en zette zijn helm op. Op ieder ander moment zou hij vast wel iets aardigs tegen Lucy gezegd hebben, want zij was zijn lievelingszusje en hij wist hoe ongelukkig ze zich moest voelen; en hij wist dat het niet haar schuld was - wat er ook aan de hand mocht zijn. Maar ondanks dat kon hij er niets aan doen: op dit moment vond hij haar nogal vervelend.

Susan was nog het ergste. 'Stel je eens voor dat ik begon te doen zoals Lucy doet,' zei ze. 'Ik zou ook best kunnen dreigen dat ik hier bleef, of jullie nou verder gingen of niet. Ik geloof dat ik dat maar ga doen ook.'

'Gehoorzaam de Hoge Koning, Majesteit,' zei Trompoen, 'en laten we nou maar gaan. Als ik toch niet mag slapen, ben ik net zo lief op mars als hier te blijven staan praten.'

En zo gingen ze dan tenslotte toch op weg. Lucy ging voorop en liep op haar tong te bijten om niet tegen Susan te zeggen wat ze in gedachten allemaal tegen haar zou willen zeggen. Maar toen ze naar Aslan keek, was ze dat meteen weer vergeten. Hij draaide zich om en begon langzaam te lopen, ongeveer dertig meter voor hen uit. De anderen konden alleen maar afgaan op wat Lucy zei, want Aslan was voor hen niet alleen onzichtbaar, maar horen konden ze hem ook niet. In het gras maakten zijn grote, katachtige poten geen enkel geluid.

Hij bracht hen aan de rechterkant langs de dansende bomen - of ze nog steeds aan het dansen waren wist niemand, want Lucy hield haar ogen strak op de Leeuw gericht en de rest keek naar Lucy - en dichterbij langs de rand van het ravijn. Alle bekkens en bolderkeien! dacht Trompoen. Ik hoop niet

dat dit grapje uitloopt op een klimpartij in de maneschijn en eindigt met een gebroken nek.

Een heel eind bleef Aslan langs de rand van de afgrond lopen. Toen kwamen ze bij een plek waar helemaal op het randje wat boompjes groeiden. Hij sloeg af en was tussen de boompjes verdwenen. Lucy hield haar adem in, want het zag er uit alsof hij over de rand van de afgrond heen gevallen was; maar ze had het zo druk met hem niet uit het oog te verliezen dat ze geen tijd had om stil te blijven staan of erover na te denken. Ze verhaastte haar pas en al gauw liep ze ook tussen de bomen. Ze keek omlaag en kon een smal, steil paadje schuin tussen de rotsen door naar beneden zien lopen, het ravijn in, en ze zag Aslan het paadje aflopen. Hij keek om en keek haar met zijn blijde ogen aan.

Lucy klapte in haar handen en begon voetje voor voetje achter hem aan naar beneden te schuifelen. Achter zich hoorde ze de stemmen van de anderen roepen: 'Hé! Lucy! Pas in vredesnaam op. Je staat pal aan de rand van de afgrond. Kom terug...' en toen, eventjes later, de stem van Edmund die zei: 'Nee, ze heeft gelijk. Hier loopt een paadje het ravijn in.'

Halverwege het pad naar beneden haalde Edmund haar in.

'Kijk!' zei hij ineens opgewonden. 'Moet je zien! Wat is dat voor schaduw die daar voor ons naar beneden kruipt?'

'Dat is zijn schaduw,' zei Lucy.

'Ik geloof dat je gelijk hebt, Luus,' zei Edmund. 'Ik kan me niet voorstellen dat ik hem niet eerder heb gezien. Maar waar is hij zelf dan?'

'Waar zijn schaduw is, natuurlijk. Zie je hem niet?'

'Nou, ik dacht even dat ik hem zag... bijna. Het licht is hier zo vreemd.'

'Doorlopen, Koning Edmund, doorlopen,' klonk de stem van Trompoen van boven en achter hen; en daarna, nog verder naar achteren en bijna nog boven aan het pad, de stem van Peter die zei: 'Toe, Susan. Kop op. Geef me maar een hand. Gunst zeg, zelfs een kleuter kan hier naar beneden. En schei eens uit met klagen.'

In een paar minuten stonden ze onderin het ravijn en hun oren tuitten van het gebulder van het water. Voorzichtig, als een kat zijn voeten neerzettend, stapte Aslan van de ene steen op de andere de rivier over. In het midden bleef hij staan, boog zich voorover om te drinken, en toen hij zijn ruige kop optilde, druipend van het water, draaide hij zich weer om en keek naar hen. Dit keer kon Edmund hem zien.

‘Oh, Aslan!’ riep hij en hij schoot op hem af. Maar de Leeuw keerde zich snel en soepel om en begon geruisloos tegen de helling aan de overkant van de Reest op te lopen. ‘Peter, Peter,’ riep Edmund. ‘Zag je het?’

‘Ik zag wel iets,’ zei Peter. ‘Maar alles ziet er zo bedrieglijk uit in dat maanlicht. Maar vooruit, we gaan weer verder, en een hoeraatje voor Lucy. Ik voel me nu ook niet half zo moe meer.’

Zonder aarzelen ging Aslan hen voor naar links, verder omhoog door het ravijn. De hele tocht was vreemd en leek wel een droom... die bulderende rivier, het natte grijze gras, de schemerige rotswand waar ze op af liepen, en voor hen aldoor dat vorstelijke, geruisloos voortstappende Dier.

Behalve Susan en de Dwerg konden ze hem nu allemaal zien. Na een poosje kwamen ze een ander steil pad tegen, dat tegen de steile wand van de rotsen aan de andere kant van de rivier omhoog liep. Deze rotsen waren veel hoger dan die waarlangs ze daarnet naar beneden gekomen waren, en het was een lange, vermoeiende tocht vol slingers en haarspeldbochten om boven te komen. Gelukkig scheen de maan recht in het ravijn, zodat geen van beide hellingen in de schaduw lag.

Lucy was bijna uitgeput toen de staart en de achterpoten van Aslan over de bovenrand verdwenen; maar met inspanning van haar laatste krachten klauterde ze achter hem aan en kwam, met trillende benen en buiten adem, boven - op de heuvel die ze nu al probeerden te bereiken sinds ze bij Glaswater aan land waren gegaan. Voor hen strekte de lange, zachtglooiende helling (hei en gras en een paar heel grote rotsblokken die wit oplichtten in het maanlicht) zich uit naar boven tot waar ze hem vaag tussen de bomen zag verdwijnen, een paar honderd meter verder. Ze herkende deze plek. Dit was de heuvel van de Stenen Tafel.

Met een zacht getinkel van hun maliënkolders kwamen de anderen achter haar naar boven geklommen. Voor hen uit gleed Aslan weer verder en ze liepen hem achterna.

‘Lucy,’ zei Susan kleintjes.

‘Ja?’ zei Lucy.

‘Nu zie ik hem ook. Het spijt me.’

‘Dat geeft niet, hoor.’

‘Maar ik ben veel gemener geweest dan jij weet. Eigenlijk geloofde ik gisteren best dat het hem was - hij, bedoel ik. Toen hij ons waarschuwde dat

we niet naar beneden moesten gaan, naar dat dennenbos. En eigenlijk geloofde ik vannacht heus wel dat hij het was, toen je ons wakker kwam maken. Ik bedoel, diep in mijn hart wel. Tenminste, als ik het voor mezelf had willen toegeven. Maar het enige wat ik wou was weg zien te komen uit die bossen en... en... oh, ik weet niet. En wat moet ik nou straks in vredesnaam tegen hem zeggen?’

‘Misschien hoef je niet zoveel te zeggen,’ opperde Lucy.

Al gauw waren ze bij de bomen en daar tussendoor konden de kinderen de Grote Heuvel zien, de Aslanberg, die na hun tijd over de Stenen Tafel heen was opgericht.

‘Die van ons houden niet erg goed de wacht,’ mompelde Trompoen. ‘We hadden allang door iemand tegengehouden moeten worden...’

‘Ssst!’ zeiden de andere vier, want nu was Aslan blijven staan; hij had zich omgedraaid en stond met zijn gezicht naar hen toe, zo koninklijk dat ze het geluk door zich heen voelden stromen.

Ze voelden zich zo gelukkig als je maar zijn kunt wanneer je tegelijk bang bent, en zo bang als je maar kunt zijn wanneer je gelukkig bent. De jongens stapten naar voren; Lucy ging opzij om hen door te laten; Susan en de Dwerg deden ongemerkt een stapje achteruit.

‘Oh, Aslan,’ zei Koning Peter, terwijl hij zich voor hem op één knie liet zakken, de zware poot van de Leeuw beetpakte en naar zijn gezicht bracht, ‘ik ben zo blij. En het spijt me zo. Ik heb ze de hele tijd de verkeerde kant op laten gaan, al sinds we op weg gingen, en gistermorgen vooral.’

‘M’n lieve zoon,’ zei Aslan.

Toen keerde hij zich naar Edmund en verwelkomde hem. ‘Goed gedaan,’ waren zijn woorden.

Toen, na een vreselijke stilte, zei de diepe stem: ‘Susan.’ Susan gaf geen antwoord maar de anderen dachten dat ze haar hoorden huilen. ‘Je hebt naar je angsten geluisterd, mijn kind,’ zei Aslan. ‘Kom, laat me mijn adem over je heen blazen. Vergeet ze. Ben je nu weer dapper?’

‘Een beetje, Aslan,’ zei Susan.

‘Zo!’ zei Aslan, een stuk harder nu, en de klank in zijn stem deed heel in de verte denken aan brullen. Zijn staart zwiepte tegen zijn flanken. ‘Zo, waar is nu dat Dwergje, die beroemde zwaardvechter en boogschutter, die niet in leeuwen gelooft? Kom hier, zoon van de Aarde, HIER!’ - en dat

laatste woord deed niet meer aan brullen denken, maar het wás bijna brullen.

‘Alle schimmen en scheepsrampen,’ hijgde Trompoen en zijn stem begaf het bijna. De kinderen, die Aslan goed genoeg kenden om te zien dat hij de Dwerg heel graag mocht, waren geen moment ongerust; maar voor Trompoen, die nog nooit een leeuw had gezien, laat staan deze Leeuw, was het wel even iets anders. Hij deed het enige verstandige wat hij kon doen: in plaats van ervandoor te gaan liep hij struikelend naar Aslan.

Aslan sprong op hem af. Heb je wel eens gezien hoe een moederpoes een heel jong poesje in haar bek draagt? Zo was het nu ook. De Dwerg hing als een klein, ongelukkig hoopje uit Aslans bek. De Leeuw schudde hem heel even heen en weer en zijn hele wapenrusting rammelde als een zak met spijkers, en toen - hoepla - daar vloog de Dwerg de lucht in. Hij was net zo veilig als in zijn eigen bed, al voelde hij zich niet zo. Toen hij neerkwam vingen de grote, fluwelen poten hem heel voorzichtig op, als de armen van een moeder, en zetten hem weer netjes met zijn beide benen op de grond.

‘Zoon van de Aarde, zullen we vrienden zijn?’ vroeg Aslan.

‘J... j... ja... ha,’ hijgde de Dwerg, want hij was nog buiten adem.

‘Zo,’ zei Aslan. ‘De maan gaat al bijna onder. Kijk eens achter jullie: daar begint het alweer een beetje licht te worden aan de lucht. We hebben geen tijd te verliezen. Jullie drieën, de zonen van Adam en de zoon van de Aarde, gaan jullie eens snel de Heuvel binnen en reken af met wat je daar zult vinden.’

De Dwerg was nog steeds sprakeloos en de jongens durfden geen van beiden te vragen of Aslan zelf ook mee zou gaan. Ze trokken alle drie hun zwaard en presenteerden het; daarna draaiden ze zich om en liepen rinkelend de ochtendschemer in. Het viel Lucy op dat er geen spoor van vermoeidheid op hun gezicht was te zien: de Hoge Koning en Koning Edmund zagen er meer uit als mannen dan als jongens.

De meisjes stonden dicht naast Aslan en keken hen na tot ze uit het gezicht verdwenen waren. Het begon al een klein beetje licht te worden. In het oosten stond heel laag de morgenster van Narnia, Aravir, te stralen als een klein maantje. Aslan, die nu groter leek dan ooit, tilde zijn kop op, schudde met zijn manen en brulde.

Eerst klonk het geluid diep en golvend als een orgel dat inzet op een lage toon; toen werd het hoger en het zwol aan, en toen werd het nog veel harder, totdat de grond en de lucht ervan dreunden. Het steeg van de heuvel op en dreef over heel Narnia heen. Beneden in het kamp van Miraz schrokken de mannen wakker, staarden bleek in elkaars gezicht en grepen naar hun wapens. Nog lager, in de Grote Rivier, waar het op deze tijd van de dag het koudst was, rezen de hoofden en schouders van nymfen op uit het water, en het grote hoofd van de riviergod zelf, met zijn wierige baard. Verder weg, in elk veld en ieder bos, kwamen de opmerkelijke oren van konijnen uit hun holen steken, keken de slaperige kopjes van vogels onder hun vleugels vandaan, oehoe-den uilen, keften vossen, knorden egels en begonnen de bomen zich te verroeren. In steden en dorpen drukten moeders hun baby's dicht tegen zich aan en staarden verwilderd in de verte; honden jankten en mannen sprongen overeind en zochten op de tast naar hun lamp. Heel in de verte, aan de noordgrens, gluurden de bergreuzen door de donkere poorten van hun kastelen naar buiten.

Het enige wat Lucy en Susan zagen was iets donkers dat van alle kanten over de heuvels naar hen toe kwam. Eerst zag het er uit als een zwarte nevel

die over de grond voortkroop, toen als de wilde golven van een zwarte zee die hoger en hoger steeg naarmate hij aan kwam rollen en toen, tenslotte, konden ze zien wat het was: de oprukkende bossen. Het leek of alle bomen van de wereld zich haastten om bij Aslan te komen. Maar hoe dichterbij ze kwamen, hoe minder ze nog op bomen leken; en toen de hele menigte, buigend en groetend en zwaaiend naar Aslan met hun lange dunne armen, om Lucy heen stond, zag ze dat het een menigte menselijke gedaanten was. Bleke berkemeisjes stonden met hun hoofden heen en weer te schudden; wilgevrouwen duwden het haar uit hun peinzende gezicht naar achteren om Aslan aan te staren; de beuken, als koninginnen, bleven stil staan en aanbaden hem; ruige eikemannen, slanke melancholieke iepen, hulststruiken met hun dichte haardossen (zijzelf donker, maar hun vrouwen opgevrolijkt door honderden besjes) en fleurige lijsterbessen - ze bogen allemaal en gingen weer rechtop staan en riepen: 'Aslan! Aslan!' met hun hese en krakende en ruisende stemmen.

De menigte en het dansen rondom Aslan (want opnieuw was het een dans geworden) werd zo dicht en zo snel dat het Lucy duizelde. Er kwamen steeds weer anderen bij, die al gauw met de bomen meewervelden, maar ze kon niet zien waar die vandaan kwamen. Eén ervan was nog een jongen, die alleen een hertevel omhad, met een krans van wijnranken om zijn krullen gevlochten. Zijn gezicht zou bijna té knap zijn geweest voor een jongen, als hij niet zo ontzettend wild had gekeken. Je had het gevoel, zoals Edmund een paar dagen later zei toen hij hem zag: 'Dat is een vent die tot alles in staat is - tot absoluut alles.' Hij scheen allerlei namen te hebben - Bromios, Bassareus en de Ram waren er drie. Er waren een heleboel meisjes bij hem, die net zo wild waren als hij. Onverwachts was er zelfs iemand op een ezeltje. En iedereen lachte; en iedereen riep hard: 'Hoea, hoea, hoi-hoi-hoi-hoi.'

‘Gaan we plezier maken, Aslan?’ riep de jongen. En blijkbaar gingen ze dat. Maar het leek wel of iedereen andere ideeën had over wat ze aan het spelen waren. Het had wel tikkertje kunnen zijn, maar Lucy kon er nooit achter komen wie hem was. Het leek wel wat op blindemannetje, alleen gedroeg iederéén zich alsof hij geblinddoekt was. Het had wel iets van zakdoekje leggen; maar de zakdoek werd nooit gevonden. Wat alles nog ingewikkelder maakte was dat de man op de ezel, die al oud was en ongelofelijk dik, ineens luidkeels begon te roepen: ‘Versnaperingen! Tijd voor een kleine versnapering,’ waarbij hij telkens van zijn ezeltje viel en er dan door de anderen weer bovenop gehesen werd, terwijl de ezel in de waan verkeerde dat het hele gedoe een circusvoorstelling was en probeerde te laten zien dat hij op zijn achterpoten kon lopen. En er kwamen overal voortdurend nieuwe wijnbladeren bij. Al gauw waren het niet meer alleen de bladeren, maar hele wijnranken. Ze groeiden overal tegenop. Ze slingerden zich omhoog langs de benen van de boomwezens en wikkelden zich om hun hals. Lucy deed haar handen omhoog om haar haar uit haar gezicht te strijken en merkte ineens dat ze wijnranken opzij stond te veggen. De ezel zat er onder. Zijn staart zat er helemaal in verward en er bungelde iets donkers tussen zijn oren. Lucy keek nog eens goed en zag dat het een tros druiven was. Daarna waren er overal druiven - boven hun hoofden en op de grond en overal in het rond.

‘Versnaperingen! Versnaperingen!’ brulde de oude man. Iedereen begon te eten, en wat ze bij jou thuis ook voor geweldige broeikassen mogen hebben, zulke druiven heb je nog nooit geproefd. Echte goede druiven, vast en stevig aan de buitenkant, maar die in zoete koelte uiteen barsten, dat was iets waar de meisjes nog nooit genoeg van hadden kunnen krijgen. En hier waren er meer dan iemand ooit van zijn leven op zou kunnen en je hoefde absoluut niet netjes te eten. Overal zag je kleverige vingers vol rode vlekken, en hoewel de monden aldoor vol waren, was het gelach niet van de lucht en klonk voortdurend de jodelende roep ‘Hoea, hoea, hoi - hoi - hoi - hoi,’ - totdat op een gegeven moment opeens iedereen tegelijk voelde dat nu de tijd voor spelen (wat het dan ook voor spel was) en voor feestvieren voorbij was, en iedereen zich buiten adem languit op de grond liet vallen en zijn gezicht naar Aslan toe keerde om te horen wat hij zou gaan zeggen.

Op dat moment kwam juist de zon op en er schoot Lucy iets te binnen. Ze fluisterde tegen Susan:

‘Zeg, Suus, ik weet wie dat zijn.’

‘Wie dan?’

‘Die jongen met dat wilde gezicht, dat is Bacchus en die ouwe op dat ezeltje is Silenus. Weet je niet meer dat meneer Tumnus ons wel eens over hen verteld heeft, heel lang geleden?’

‘O ja, natuurlijk. Maar zeg, Luus...’

‘Wat is er?’

‘Als Aslan er niet bij was geweest zou ik me niet erg veilig gevoeld hebben bij die Bacchus en al die wilde meisjes van hem.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Lucy. ‘Stel je voor!’

OceanofPDF.com

Hoofdstuk 12

Hekserij en hulp in nood

Intussen kwamen Trompoen en de beide jongens bij het donkere stenen poortje dat de Heuvel in leidde en twee Dassen die daar de wacht hielden (de witte vlekken opzij van hun kop waren het enige wat Edmund van hen kon zien) sprongen met ontblote tanden op en vroegen met een dreigend gegrom: ‘Wie is daar?’

‘Trompoen,’ zei de Dwerg. ‘Met de Hoge Koning van Narnia uit het verre verleden.’

De Dassen snuffelden aan de handen van de jongens. ‘Eindelijk,’ zeiden ze. ‘Eindelijk.’

‘Geef ons eens licht, vrienden,’ zei Trompoen.

De Dassen zochten een fakkel op en vonden er een, net binnen de stenen boog van de ingang. Peter stak hem aan en gaf hem aan Trompoen. ‘Ons Lv-tje kan het beste voorop gaan,’ zei hij. ‘Wij weten hier de weg niet.’

Trompoen nam de fakkel aan en ging voorop de donkere tunnel in. Het was er koud en klam en pikdonker, met af en toe een fladderende vleermuis in het licht van de fakkel en vol spinnewebben. De jongens, die sinds die ochtend op het station het grootste deel van hun tijd in de buitenlucht hadden doorgebracht, kregen een gevoel alsof ze naar binnen liepen in een val of in een gevangenis.

‘Hé, Peter,’ fluisterde Edmund. ‘Moet je eens naar die tekens op de muren kijken. Wat zien die er oud uit, hè? En toch zijn wij nog ouder. De laatste keer dat we hier waren, waren die tekens daar nog niet eens in uitgehakt.’

‘Ja,’ zei Peter. ‘Wel iets waar je eens rustig over na zou willen denken.’

Voor hen liep de Dwerg verder en sloeg toen rechtsaf, daarna weer linksaf, ging toen een trapje af en toen weer linksaf. En toen zagen ze eindelijk licht voor zich uit - licht dat onder een deur vandaan kwam. En nu hoorden ze voor het eerst ook stemmen, want ze waren bij de deur van het vertrek in het midden van de Heuvel aangekomen. De stemmen die ze daar binnen hoorden, klonken boos. Er was iemand zo hard aan het praten dat ze daar binnen de jongens en de Dwerg niet hadden horen aankomen.

‘Dat klinkt niet best,’ fluisterde Trompoen tegen Peter. ‘Laten we eerst maar eens even luisteren.’ Ze bleven alle drie doodstil voor de deur staan.

‘Je weet best,’ zei een stem (‘Dat is de Koning,’ fluisterde Trompoen), ‘waarom we die ochtend niet meteen bij zonsopgang op de Hoorn geblazen hebben. Of weet je soms niet meer dat Miraz toen, nog bijna voordat Trompoen weg was, een overval op ons kwam doen en dat we drie uur of nog langer hebben moeten vechten voor ons leven? Ik heb geblazen zodra ik maar even tijd kreeg om adem te halen.’

‘Dat zal ik vast niet gauw vergeten,’ kwam de boze stem weer, ‘want mijn Dwergen moesten de zwaarste klappen opvangen bij die aanval en één op de vijf Dwergen is toen gevallen.’ (‘Dat is Nikabrik,’ fluisterde Trompoen.)

‘Foei, Dwerg, schaam je,’ klonk een trage stem (‘Truffeljager,’ zei Trompoen). ‘Wij hebben net zoveel gedaan als de Dwergen en niemand heeft meer gedaan dan de Koning.’

‘Dat verhaal kan iedereen net vertellen zoals hij zelf wil, wat mij betreft,’ antwoordde Nikabrik. ‘Maar of het nu komt doordat er te laat op de Hoorn geblazen is, of doordat er geen toverkracht in dat ding zit, hulp is er niet komen opdagen. Hé, jij daar, geweldige schoolmeester, jij fantastische

tovenaar, jij betweter, wil jij nou nog steeds dat we blijven hopen op Aslan en Koning Peter en de hele kliek?’

‘Ik moet toegeven - dat kan ik niet ontkennen - dat ik diep teleurgesteld ben in het resultaat van deze hele operatie,’ klonk het antwoord. (‘Dat zal Doctor Cornelius zijn,’ zei Trompoen).

‘Om het maar ronduit te zeggen,’ zei Nikabrik, ‘jouw weitas is leeg, je eieren zijn bebroed, je vis zwemt nog ongevangen rond, je hebt je beloften gebroken. Dus ga eens opzij en laat een ander het proberen. En daarom heb ik nou...’

‘Die hulp komt wel,’ zei Truffeljager. ‘Ik blijf Aslan trouw. Je moet geduld hebben, net als wij dieren. Die hulp komt wel. Het kan zelfs best zijn dat die op ditzelfde moment al voor de deur staat.’

‘Puh!’ snoof Nikabrik. ‘Jullie dassen zouden ons rustig laten wachten tot de hemel naar beneden valt en we allemaal een blauwe muts op hebben. Ik zeg: we kunnen niet langer wachten. We hebben niet genoeg eten meer; bij elke veldslag verliezen we meer dieren en dwergen dan we missen kunnen; onze volgelingen beginnen er al stiekem vandoor te gaan.’

‘En waarom?’ vroeg Truffeljager. ‘Zal ik je eens vertellen waarom? Omdat er geruchten de ronde doen dat wij ons hebben beroepen op de Koningen van weleer en dat die Koningen van weleer geen antwoord hebben gegeven. Voordat Trompoen wegging (en hoogstwaarschijnlijk zijn eigen dood tegemoet ging) waren zijn laatste woorden: “Als jullie per se op de Hoorn willen blazen, zeg dan niet tegen het leger waarom je er op blaast of wat je ervan verwacht.” Maar nog diezelfde avond leek het wel alsof iedereen het al wist.’

‘Je kon beter die grauwe snuit van je in een wespennest steken, Das, dan mij ervan te beschuldigen dat ik mijn mond voorbijgepraat heb,’ zei Nikabrik. ‘Neem dat terug, of...’

‘Oh, schei toch eens uit, jullie tweeën,’ zei Koning Caspian. ‘Ik wil weten wat het is waar Nikabrik nu de hele tijd omheen draait - wat bedoelt hij dan dat we moeten doen?’

Maar eerst wil ik wel eens weten wie die twee vreemdelingen zijn die hij heeft meegebracht naar onze vergadering hier, en die daar aldoor al met hun oren open en hun mond dicht staan.’

‘Dat zijn vrienden van mij,’ zei Nikabrik. ‘En heb jij zelf soms meer recht om erbij te zijn, behalve dan omdat je toevallig een vriend bent van

Trompoen en van de Das? En wat heeft die ouwe sok in die zwarte mantel voor recht om erbij te zijn, behalve dan dat hij een vriend van jou is? Waarom zou ik de enige zijn die zijn vrienden niet mag meebrengen?’

‘Zijne Majesteit is de Koning, aan wie je trouw hebt gezworen,’ zei Truffeljager streng.

‘Ach, dat is allemaal maar paleispraat, allemaal paleispraat,’ smaalde Nikabrik. ‘Maar hier in dit hol kunnen we best ronduit praten. Jij weet best - en dat weet hijzelf ook best - dat die Telmarijnenjongen binnen de week koning van niemand en nergens wordt, als wij hem niet uit de narigheid helpen waar hij in zit.’

‘Misschien,’ zei Cornelius, ‘willen je nieuwe vrienden zelf wel iets zeggen? U daar, wie en wat bent u?’

‘Edelachtbare Heer Doctor,’ klonk een ijle, huilerige stem. ‘Ik ben maar een zielig oud vrouwtje, als u het goedvindt, en ik ben Uw Edelachtbaar Dwergspersoon heel erkentelijk voor de vriendschap, eerlijk waar. Zijne Majesteit - de hemel zegene zijn knappe gezicht - hoeft echt niet bang te zijn voor een oud vrouwtje dat bijna dubbelgevouwen loopt van de reumatiek, en dat nog geen twee kachelhoutjes bij elkaar weet te leggen om onder haar kookpot te branden. Ik kan een miezerig klein beetje toveren - natuurlijk lang niet zo goed als u, Heer Doctor - en ik ken wat spreuken die ik met alle plezier tegen onze vijanden wil gebruiken, als alle aanwezigen het daarmee eens zijn. Want ik haat ze. O ja. Niemand kan beter haten dan ik.’

‘Dat is allemaal hoogst interessant en... eh... duidelijk,’ zei Doctor Cornelius. ‘Ik geloof dat ik nu wel weet wat u bent, Mevrouw. Nikabrik, misschien zou je andere vriend iets over zichzelf willen vertellen?’

Een sombere, grauwe stem waar Peter kippevel van kreeg antwoordde: ‘Ik ben de honger. Ik ben de dorst. Als ik bijt houd ik vast tot ik sterf, en zelfs als ik dood ben moeten ze de hap die ik tussen mijn tanden heb nog uit het lijf van mijn vijand lossnijden en met mij begraven. Ik kan honderd jaar zonder eten en toch niet doodgaan. Ik kan honderd nachten op het ijs liggen en niet bevroren. Ik kan sloten bloed drinken zonder te barsten. Laat me je vijanden maar eens zien.’

‘En waar die twee bij zijn wil jij ons je plan voorleggen?’ zei Caspian.

‘Ja,’ zei Nikabrik. ‘En met hun hulp ben ik van plan het uit te voeren.’

Een minuut of wat hoorden Trompoen en de jongens hoe Caspian en zijn twee vrienden zachtjes met elkaar praatten, maar ze konden niet verstaan wat ze tegen elkaar zeiden. Toen sprak Caspian weer hardop.

‘Nou, Nikabrik,’ zei hij, ‘laat ons je plan maar horen.’

Eerst viel er zo’n lange stilte dat de jongens zich begonnen af te vragen of Nikabrik ooit nog wel zou beginnen; en toen hij begon, praatte hij veel zachter, alsof hij zich schaamde voor wat hij te zeggen had.

‘Na alles wat er gebeurd is,’ mompelde hij, ‘weten we nog steeds geen van allen wat nou precies de waarheid is over de oude tijden van Narnia. Trompoen geloofde niet in die oude verhalen. Ik was bereid om het ermee te proberen. Eerst hebben we de Hoorn geprobeerd en dat is mislukt. Als er ooit een Hoge Koning Peter en Koningin Susan en een Koning Edmund en Koningin Lucy mochten hebben bestaan, dan hebben ze ons niet gehoord, óf ze kunnen niet komen, óf ze zijn onze vijanden of...’

‘Of ze zijn onderweg,’ voegde Truffeljager eraan toe.

‘Dat kun je wel net zolang blijven zeggen totdat Miraz ons allemaal aan zijn honden heeft gevoerd. Zoals ik dus al zei, we hebben nu één schakeltje in de ketting van oude legenden uitgeprobeerd, en dat heeft niets opgeleverd. Nou ja. Maar als je zwaard breekt, dan trek je je dolk. De verhalen vertellen nog over andere machten dan de Koningen en Koninginnen van weleer. Als we díé nou eens opriepen?’

Als je Aslan bedoelt,’ zei Truffeljager, ‘dat is hetzelfde, of je hem oproept of de Koningen. Zij waren zijn dienaren. Als hij hen niet wil sturen (maar ik twijfel er niet aan dat hij dat doen zal), denk je dan dat hij zelf wel zou komen?’

‘Nee. Daar heb je gelijk in,’ zei Nikabrik. ‘Aslan en de Koningen horen bij elkaar. Of Aslan is dood, of hij staat niet aan onze kant. Of anders is er iets anders, sterker dan hijzelf, wat hem tegenhoudt. En als hij toch mocht komen... hoe weten we dan of hij als vriend komt? Volgens de verhalen is hij voor Dwergen niet altijd zo’n goede vriend geweest. Zelfs niet voor alle dieren. Vraag maar aan de Wolven. En trouwens, voorzover ik weet is hij maar één keer in Narnia geweest, en dan nog niet eens lang. Met Aslan hoef je geen rekening te houden. Ik dacht eigenlijk aan iemand anders.’

Er kwam geen antwoord en een paar minuten was het zo stil dat Edmund de hijgende en snuffelende ademhaling van de Das kon horen. ‘Wat bedoel

je?’ zei Caspian tenslotte.

‘Ik bedoel een kracht die zoveel sterker is dan die van Aslan, dat Narnia er jaren- en jarenlang door onder een betovering gehouden is, als de verhalen waar zijn.’

‘De Witte Tovenares!’ riepen drie stemmen tegelijk, en aan het geluid te horen kreeg Peter het idee dat er drie mensen waren opgesprongen.

‘Ja,’ zei Nikabrik heel langzaam en duidelijk, ‘ik bedoel de Tovenares. Ga maar gerust weer zitten. Jullie moeten niet meteen allemaal als een stel kleine kinderen in paniek raken bij zo’n naam. We hebben macht nodig; en we hebben een macht nodig die aan onze kant staat. En wat die macht betreft: de verhalen vertellen toch zelf dat de Tovenares Aslan verslagen heeft, en vastgebonden en dat ze hem heeft gedood op die steen, die daar vlak buiten de lichtkring staat?’

‘Maar ze zeggen ook dat hij weer levend geworden is,’ zei de Das scherp.

‘Dat zèggen ze, ja,’ antwoordde Nikabrik. ‘Maar het zal je misschien wel opgevallen zijn dat we er verdacht weinig over te horen krijgen of hij daarna nog dingen heeft gedaan. Hij is zomaar onopvallend uit het verhaal verdwenen. Hoe verklaar je dat dan, als hij echt weer levend is geworden? Het is toch veel waarschijnlijker dat dat niet gebeurd is, en dat er in de verhalen niets meer over hem wordt verteld omdat er niets meer van te vertellen viel.’

‘Hij heeft de Koningen en Koninginnen gekroond,’ zei Caspian.

‘Een Koning die net een geweldige veldslag heeft gewonnen is meestal wel in staat zichzelf Koning te laten maken, ook wel zonder de hulp van een circusleeuw,’ zei Nikabrik.

Er klonk een woedend gegrom, van Truffeljager waarschijnlijk.

‘En bovendien,’ ging Nikabrik verder, ‘wat is er van die Koningen en hun regering terechtgekomen? Die zijn ook zomaar verdwenen. Maar met de Tovenares is het iets heel anders. Ze zeggen dat zij honderd jaar lang geregeerd heeft: een winter die honderd jaar duurde. Dat is pas macht! Daar heb je nog eens wat aan.’

‘Maar hemel en aarde nog aan toe,’ zei de Koning. ‘Er is ons toch altijd verteld dat zij de ergste vijand was van allemaal? Zij was een tiran die tien keer zo erg was als Miraz!’

‘Misschien,’ zei Nikabrik met een koude klank in zijn stem. ‘Misschien wás ze dat voor jullie, mensen, wel - als er tenminste in die tijd al mensen

waren. Misschien was ze dat voor sommige dieren wel. De Bevers heeft ze totaal uitgeroeid, kan ik wel zeggen; op dit moment zijn er in Narnia tenminste geen meer. Maar met ons Dwergen kon ze best opschieten. Ik ben een Dwerf en ik blijf mijn eigen volk trouw. Wij zijn niet bang voor de Tovenares.'

'Maar jullie hebben je bij ons aangesloten,' zei Truffeljager.

'Ja, en daar hebben we ook nogal wat aan gehad tot dusver,' snauwde Nikabrik. 'Wie moeten er alle gevaarlijke uitvallen doen? De Dwergen natuurlijk. Wie krijgen er minder te eten als de voorraden opraken? De Dwergen. Wie...?'

'Dat lieg je,' zei de Das. 'Dat is van het begin tot het eind gelogen.'

'En daarom,' zei Nikabrik nu bijna schreeuwend, 'als jullie niets voor mijn volk kunnen doen, dan ga ik wel naar iemand die wél iets kan doen.'

'Is dit openlijk verraad, Dwerf?' vroeg de Koning.

'Doe dat zwaard terug in je schede, Caspian,' zei Nikabrik. 'Moorden tijdens een vergadering, hè? Gaat dat zó bij jullie! Haal het niet in je hoofd om het te proberen. Of denk je soms dat ik bang voor je ben? Wij zijn met ons drieën, hoor, net als jullie.'

'Kom maar op dan,' grauwe Truffeljager, maar meteen werd hij in de rede gevallen.

'Ho, ho, ho!' zei Doctor Cornelius. 'Jullie gaan veel te vlug. De Tovenares is dood. Daar zijn alle verhalen het over eens. Wat bedoelt Nikabrik dan als hij een beroep wil doen op de Tovenares?'

Die gruwelijke, grauwe stem die nog maar één keer eerder had gesproken, zei: 'Nee, maar, de Tovenares dood - is het heus?'

En toen begon de schrille, huilerige stem: 'Och, foei toch, daar hoeft Zijne lieve kleine Majesteit zich niks van aan te trekken, hoor, wat ze daar zeggen over de Witte Koningin - zo noemen wij haar - en dat die dood is. De Eerwaarde Doctor zegt dat alleen maar om de draak te steken met een arm, oud vrouwtje als ik. Allerliefste Heer Doctor, zeer geleerde Heer Doctor, wie heeft er nou ooit gehoord van een tovenares of een heks die echt doodging? Je kunt ze altijd wel weer terugkrijgen.'

'Roep haar op,' zei de grauwe stem. 'We zijn er allemaal klaar voor. Trek de cirkel. Maak het blauwe vuur.'

Boven het steeds harder wordende grommen van de Das en boven Cornelius' scherpe 'Wàt?!' uit klonk als een donderslag de stem van

Koning Caspian.

‘Dus dat ben je van plan, Nikabrik! Zwarte toverkunst en de geest van een vervloekte oproepen. En ik begrijp ook wel wie die kameraden van je zijn - een Heks en een Weerwolf!’ De ogenblikken die volgden waren erg verward. Er klonk een dierlijk gebrul en gekletter van staal; de jongens en Trompoen stormden naar binnen. Peter ving een glimp op van een afschuwelijke, magere, grijze gestalte, half mens en half wolf, precies op het moment dat die zich bovenop een jongen van zijn eigen leeftijd stortte, en Edmund zag een Das en een Dwerg over de grond rollen, vechtend als twee katten. Trompoen stond ineens oog in oog met de Heks. Haar neus en haar kin staken als een nijptang vooruit, haar vuile grijze haren fladderden om haar gezicht en ze greep juist Doctor Cornelius bij zijn keel. Met één slag van Trompoens zwaard rolde haar hoofd over de vloer. Toen viel de kaars om en een volle minuut lang waren er overal alleen maar zwaarden, tanden, klauwen, vuisten en laarzen. Toen werd het stil.

‘Ben je daar nog, Ed?’

‘Ik... ik geloof het wel,’ hijgde Edmund. ‘Ik heb hier die valse Nikabrik, maar hij leeft nog!’

‘Alle messen en makrelen!’ zei een verontwaardigde stem. ‘Dat ben ik, man, waar je op zit. Ga van me af. Je lijkt wel een jonge olifant.’

‘Sorry, Lv-tje,’ zei Edmund. ‘Zo beter?’

‘Oef! Nee!’ loeide Trompoen. ‘Je zit met je laars in mijn mond. Hoepel op.’

‘Is Koning Caspian daar ergens?’ vroeg Peter.

‘Hier ben ik,’ zei een stem zwakjes. ‘Ik ben door ’t een of ander gebeten.’

Ze hoorden iemand een lucifer afstrijken. Het was Edmund. In het licht van het vlammetje konden ze zijn gezicht zien, bleek en vuil. Hij stommelde wat rond, vond de kaars (de lamp gebruikten ze niet meer, want ze hadden geen olie meer), zette deze op tafel en stak haar aan. Toen de vlam opkwam en helder ging branden, krabbelden er verschillende mensen overeind. Zes paar ogen keken elkaar bij het kaarslicht knipperend aan.

‘Het lijkt me dat we geen vijanden meer over hebben,’ zei Peter. ‘Daar heb je de Heks, dood.’ (Hij keek vlug de andere kant op.) ‘En Nikabrik, ook al dood. En dit ding hier zal wel een Weerwolf zijn, zeker. Het is al zo lang geleden dat ik er voor het laatst een gezien heb. Wolvekop en mensenlichaam. Dat betekent dat hij juist bezig was om van een mens in een wolf te veranderen toen hij gedood werd. En jij bent zeker Koning Caspian?’

‘Ja,’ zei de andere jongen. ‘Maar ik heb geen flauw idee wie jij bent.’

‘Dit is de Hoge Koning, Koning Peter,’ zei Trompoen. ‘Hartelijk welkom, Majesteit,’ zei Caspian.

‘Van hetzelfde, Majesteit,’ zei Peter. ‘Ik ben niet gekomen om jouw plaats in te nemen hoor, maar om jou te helpen je plaats te veroveren.’

‘Majesteit,’ zei een andere stem bij Peters elleboog. Hij keek opzij en stond oog in oog met de Das. Peter boog zich voorover, sloeg zijn armen om het dier heen en kustte het op zijn harige kop; dat kon hij best doen, want hij was de Hoge Koning. ‘Allerbeste Das,’ zei hij. ‘Jij hebt al die tijd niet één keer aan ons getwijfeld.’

‘Dat is niets bijzonders, Majesteit,’ zei Truffeljager. ‘Ik ben een dier. Wij veranderen niet. En wat nog meer is, een Das ben ik. Wij zijn volhouders.’

‘Ik vind het jammer van Nikabrik,’ zei Caspian, ‘al haatte hij me al vanaf het moment dat hij me zag. Hij was van binnen verbitterd geworden door alles wat hij heeft moeten verduren en door al zijn haat. Als we het sneller gewonnen hadden, had hij in vreedstijd nog best een goede Dwerg kunnen worden. Ik weet niet wie van ons hem heeft gedood. Daar ben ik blij om.’

‘Je bloedt,’ zei Peter.

‘Ja, ik ben gebeten,’ zei Caspian. ‘Dat was die... dat wolvedinges.’ Het kostte veel tijd om de wond schoon te maken en te verbinden, en toen dat klaar was zei Trompoen: ‘Zo. Vóór alle andere dingen moeten we zien dat we ontbijten.’

‘Maar niet hier,’ zei Peter.

‘Nee,’ zei Caspian en hij huiverde. ‘En we moeten iemand laten komen om die lichamen weg te halen.’

‘Laat het gespuis maar in een diep gat gooien,’ zei Peter. ‘Maar de Dwerg geven we terug aan zijn eigen volk, zodat ze hem op hun eigen manier kunnen begraven.’

Ze aten hun ontbijt (eindelijk) in een van de andere donkere kelderruimten van de Aslanberg. Het was wel niet het ontbijt dat ze zelf zouden hebben uitgekozen, want Caspian en Cornelius zaten aan wildpasteitjes te denken, en Peter en Edmund aan een zachtgekookt eitje en hete koffie, maar alles wat iedereen kreeg was een klein stukje koud berevlees (uit de jaszakken van de jongens), een brok harde kaas, een ui en een beker water. Maar gezien de manier waarop ze erop aanvielen zou je vast en zeker denken dat het verrukkelijk was.

Hoofdstuk 13

Onder leiding van de Hoge Koning

‘Zo,’ zei Peter toen ze hun ontbijt op hadden, ‘Aslan en de meisjes (ik bedoel Koningin Susan en Koningin Lucy, Caspian) zijn hier ergens vlakbij. We weten niet wanneer hij gaat ingrijpen. Op zijn tijd, dat spreekt vanzelf - niet op de onze. In de tussentijd moeten wij zelf doen wat we kunnen: zo wil hij het altijd. Caspian, jij zegt dat we niet sterk genoeg zijn om Miraz in een georganiseerde veldslag aan te pakken?’

‘Ik ben bang van niet, Hoge Koning,’ zei Caspian. Hij vond Peter erg aardig, maar hij wist van verlegenheid niet goed wat hij moest zeggen. Het was voor hem veel vreemder om de grote Koningen uit de oude verhalen tegen te komen dan het voor hen was om hem tegen te komen.

‘Uitstekend,’ zei Peter, ‘dan zal ik hem een uitdaging sturen voor een duel.’ Daar had tot nog toe niemand aan gedacht.

‘Zou ik dat zelf niet kunnen doen,’ zei Caspian, ‘alsjeblieft? Ik wil mijn vader wreken.’

‘Jij bent gewond,’ zei Peter. ‘En bovendien, hij zou er alleen maar om lachen als hij van jou een uitdaging kreeg, dacht je niet? Ik bedoel, wij hebben gezien dat je een koning en een krijgsman bent, maar hij beschouwt je nog als een kind.’

‘Maar, Sire,’ zei de Das, die heel dicht naast Peter zat en geen moment zijn ogen van hem af kon houden. ‘Zou hij een uitdaging van u wél aannemen? Hij weet dat zijn leger sterker is.’

‘Je hebt best kans dat hij niet wil,’ zei Peter, ‘maar we kunnen het altijd proberen. En zelfs als hij niet wil, zullen we toch het grootste deel van de dag bezig zijn met het heen en weer sturen van boodschappers en al dat soort dingen. Tegen die tijd heeft Aslan misschien al wel iets gedaan. En in ieder geval heb ik dan de tijd om troepen te inspecteren en onze positie te versterken. Laat mij die uitdaging maar sturen. Weet je wat, ik zal hem meteen schrijven. Hebt u pen en inkt, Heer Doctor?’

‘Een geleerde gaat nooit ergens naar toe zonder pen en inkt, Majesteit,’ antwoordde Doctor Cornelius.

‘Heel goed, dan zal ik dicteren,’ zei Peter. En terwijl de Doctor een stuk perkament uitspreidde, zijn inkhorn openmaakte en zijn pen bijsleep, leunde Peter met halfgesloten ogen achterover en zocht in zijn herinnering naar de taal waarin hij lang geleden, in de Gouden Eeuw van Narnia, zulke dingen had geschreven.

‘Okee,’ zei hij tenslotte. ‘Nou dan, Doctor, bent u zover?’ Doctor Cornelius doopte zijn pen in en wachtte. Peter dicteerde als volgt:

‘Peter, bij de gratie van Aslan, bij verkiezing, aanspraak en door verovering Hoge Koning met gezag over alle Koningen van Narnia, Keizer van de Verlaten Eilanden en Heer van Cair Paravel, Ridder in de Zeer Verheven Orde van de Leeuw, aan Miraz, Zoon van Caspian de Achtste, ooit Regent over Narnia en nu zich noemende Koning van Narnia, gegroet.

‘Hebt u dat?’

‘Narnia, komma, gegroet,’ mompelde de Doctor. ‘Ja, Sire.’

‘Dan een nieuwe alinea,’ zei Peter.

‘Om onnodig bloedvergieten te voorkomen en om al het andere ongerief te vermijden dat naar alle waarschijnlijkheid nog zou voortvloeien uit de krijgshandelingen die in ons rijk Narnia een aanvang hebben genomen, heeft het ons behaagd in een beslissend tweegevecht ons koninklijke leven op het spel te zetten uit naam van onze trouwe en zeer geliefde Caspian, teneinde Uedele aan den lijve te bewijzen dat voornoemde Caspian te Narnia de wettige Koning is onder ons gezag, zowel bij onze gratie als volgens de wetten der Telmarijnen, en dat Uedele dubbel schuldig is aan verraad, zowel door het Rijk van Narnia aan gezegde Caspian te onthouden, alsook door de hoogst onmenselijke

met de nadruk op mens, Doctor

bloedige en onnatuurlijke moord op uw geliefd vorst en broeder Koning Caspian, de Negende van die naam. Derhalve willen wij Uedele van ganser harte oproepen, uitdagen ende tarten tot genoemd duel en tweegevecht, en doen u dit schrijven toekomen door bemiddeling van onze innig geliefde en koninklijke broeder Edmund, eertijds onder ons gezag Koning van Narnia, Hertog van Lantarenwoud en Graaf van het Westelijk Moeras, Ridder in de Verheven Orde van de Tafel, aan wie wij

volmacht verlenen om met Uedele alle voorwaarden voor genoemd gevecht vast te stellen.

Getekend in onze verblijfplaats in de Aslanberg, heden, de XIIe dag van de maand Groenloof in het eerste jaar van Caspian de Tiende van Narnia.'

‘Dat moet wel goed zijn zo,’ zei Peter en hij haalde diep adem. ‘En dan moeten we nog twee anderen met Koning Edmund meesturen. Ik vind dat de Reus er daar één van moet zijn.’

‘Die is... die is niet erg slim, hoor,’ zei Caspian. ‘Natuurlijk niet,’ zei Peter. ‘Maar elke reus ziet er indrukwekkend uit zolang hij zijn mond maar dicht houdt. En het zal hem opvrolijken. Maar wie moet er nog meer mee?’

‘Op mijn woord,’ zei Trompoen, ‘als je iemand zoekt die een dodelijke blik heeft, dan zou je het best Rippertjiep kunnen nemen.’

‘Inderdaad, dat geloof ik ook, uit alles wat ik zo over hem hoor,’ zei Peter en hij lachte. ‘Als hij maar niet zo klein was. Ze zouden niet eens zien dat hij erbij was totdat hij vlak voor hun neus stond!’

‘Stuur dan Glenstrom, Sire,’ zei Truffeljager. ‘Er heeft nog nooit iemand een Centaur uitgelachen.’

Een uur later liepen twee hoge heren uit het leger van Miraz, Heer Glozelle en Heer Sopespian, rustig heen en weer te dreutelen langs hun linies en de resten van hun ontbijt tussen hun tanden uit te peuteren, en toen ze opkeken zagen ze uit het bos op de heuvel de Centaur en Reus Wimpelweer op zich afkomen (die hadden ze tijdens gevechten ook al meerdere malen gezien) met tussen hen in iemand die ze niet herkenden. En zelfs de andere jongens bij Edmund op school zouden hem niet herkend hebben als ze hem op dit moment hadden kunnen zien. Want toen hij bij Aslan was geweest, had Aslan op hem geademd en hij straalde iets verhevens uit.

‘Wat nu?’ sprak Heer Glozelle. ‘Is dit een aanval?’

‘Onderhandelaars eerder,’ sprak Sopespian. ‘Zie maar, ze dragen groene takken. Hoogstwaarschijnlijk komen ze zich overgeven.’

‘Hij die tussen de Centaur en de Reus inloopt, heeft anders niet de uitdrukking van iemand die zich wil overgeven op zijn gezicht,’ zei Glozelle. ‘Wie mag dat wel zijn? Het is niet de jonge Caspian.’

‘Zeer zeker niet,’ sprak Sopespian. ‘Dit is een krijger uit de bergen, dat garandeer ik je, waar die rebellen hem dan ook gevonden mogen hebben. Hij is (dit is natuurlijk uitsluitend voor uw edele oren bestemd) een heel wat vorstelijker man dan Miraz ooit geweest is. En wat een prachtige maliënkolder heeft hij aan! Zo kan bij ons geen enkele smid ze maken.’

‘Ik verwed er mijn appelschimmel onder dat hij een uitdaging komt aanbieden en geen overgave,’ sprak Glozelle.

‘Hoe nu?’ sprak Sopespian. ‘We hebben de vijand op het ogenblik in onze greep. Miraz zal vast niet zo’n leeghoofd zijn dat hij zijn voordeel gaat verspelen in een duel.’

‘Misschien zou men hem wel zo gek kunnen krijgen,’ sprak Glozelle, veel zachter nu.

‘Zachtjes,’ zei Sopespian. ‘Kom hier een beetje naar de kant staan, opdat die wachtposten ons niet horen. Nu dan. Begrijp ik uw bedoeling goed, mijn waarde?’

‘Als de Koning zou deelnemen aan een beslissend tweegevecht,’ fluisterde Glozelle, ‘wel, dan zou hij de ander doden, of hij zou zelf gedood worden.’

Sopespian knikte. ‘En?’ sprak hij.

‘En als hij het is die doodt, dan hebben wij deze oorlog gewonnen.’

‘Zeker. En als hij het niet is?’

‘Wel, in dat geval kunnen wij die oorlog evengoed zonder Zijne Majesteit de Koning winnen. Want ik hoef Uedele niet te vertellen dat Miraz geen geweldig veldheer is. En dan zouden we daarna niet alleen overwinnaar zijn, maar bovendien geen Koning meer hebben.’

‘En ge bedoelt, mijn Heer, dat u en ik dit land zonder Koning even prettig zouden kunnen besturen als met?’

Het gezicht van Glozelle werd lelijk. ‘Laten we niet vergeten,’ sprak hij, ‘dat wij het zijn die hem destijds op de troon geholpen hebben. En wat voor vruchten hebben wij daarvan geplukt in al die jaren dat hij daar al van profiteert? Heeft hij ons ooit enige dankbaarheid getoond?’

‘Zwijg maar, meer hoeft ge niet te zeggen,’ antwoordde Sopespian. ‘Maar kijk - daar komt iemand ons halen om naar de tent van de Koning te gaan.’

Toen ze bij de tent van Miraz aankwamen, zagen ze Edmund en zijn beide metgezellen buiten zitten, ze werden onthaald op cake en wijn, want ze hadden de uitdaging al afgegeven en ze hadden zich zolang teruggetrokken terwijl de Koning er over nadacht. Toen ze hen van zo dichtbij zagen vonden de beide Telmarijnse edelen hen er alledrie bijzonder angstaanjagend uitzien.

Binnen vonden ze Miraz, ongewapend en bezig zijn ontbijt op te eten. Zijn gezicht was rood aangelopen en zijn wenkbrauwen waren dreigend gefronst.

‘Hier!’ snauwde hij en hij smeed het stuk perkament over de tafel naar hen toe. ‘Kijk eens wat een fabeltjes die apekop van een neef ons gestuurd heeft.’

‘Met uw goedvinden, Sire,’ zei Glozelle. ‘Als de jonge krijger die we zojuist buiten de tent zagen zitten die Koning Edmund is die in dit schrijven wordt genoemd, dan zou ik hem geen fabeltje willen noemen, maar meer een heel gevaarlijk ridder.’

‘Koning Edmund, schei toch uit!’ zei Miraz. ‘Geloof Uedele in die ouwewijvenpraatjes over Peter en Edmund en de rest?’

‘Ik geloof mijn ogen, Majesteit,’ zei Glozelle.

‘Nu ja, dit heeft geen enkele zin,’ zei Miraz, ‘maar wat die uitdaging betreft, ik neem aan dat we daar allemaal dezelfde mening over hebben?’

‘Dat neem ik zonder meer aan, Sire,’ zei Glozelle.

‘En dat is...?’ vroeg de Koning.

‘Weigeren, zonder er verder ook maar één ogenblik over na te denken,’ zei Glozelle. ‘Want al ben ik nooit voor een lafaard versleten, ik moet eerlijk bekennen dat een duel met die jongeman meer moed vraagt dan ik zou kunnen opbrengen. En als (zoals te verwachten is) zijn broer, de Hoge Koning, nog gevaarlijker is dan hij... nou, mijn Heer de Koning, bij alles wat u lief is, blijft u dan liever uit zijn buurt.’

‘Krijg de pest, jij!’ schreeuwde Miraz. ‘Om dát soort raadgevingen heb ik niet gevraagd. Denk je dat ik jou ga vragen of ik soms bang moet zijn om met die Peter te vechten (als hij tenminste bestaat) ? Denk je soms dat ik bang voor hem ben?’

Ik wilde van jullie horen hoe we deze zaak politiek gezien het beste kunnen aanpakken: of wij nu, terwijl we in het voordeel zijn, het risico moeten nemen de strijd door een duel te laten beslissen.’

‘Daarop kan ik alleen maar antwoorden, Majesteit,’ zei Glozelle, ‘dat die uitdaging (om alle redenen die er te bedenken zijn) absoluut geweigerd moet worden. Ik zie de dood in de ogen van die vreemde ridder loeren.’

‘Daar begin je weer!’ zei Miraz, die nu pas goed kwaad begon te worden. ‘Probeer je mij soms een even grote lafaard te laten lijken als je zelf bent, mijn waarde?’

‘Uwe Majesteit kan zeggen wat u wilt,’ zei Glozelle mokkend.

‘Je praat als een oud wijf, Glozelle,’ zei de Koning.

‘Wat dunkt u, mijn edele Heer Sopespian?’

‘Laat u er niet toe verleiden, Sire,’ was het antwoord. ‘En wat Uwe Majesteit zojuist zei over de manier waarop we dit moeten aanpakken, dat komt heel mooi van pas. Zo heeft Uwe Majesteit een uitstekende aanleiding

om te weigeren, zonder dat de vijand enige reden heeft om aan de eer of de moed van Uwe Majesteit te twifelen.’

‘Goeie hemel!’ riep Miraz uit en hij sprong overeind. ‘Ben jij vandaag ook al behekst? Denken jullie dat ik expres een reden zoek om te kunnen weigeren? Jullie kunnen me net zo goed meteen ronduit een lafaard noemen.’

Het gesprek verliep precies zoals de beide heren graag wilden, dus zeiden ze niets.

‘Ik weet wel wat het is,’ zei Miraz, nadat hij ze een tijdlang zo strak had zitten aankijken dat het leek of zijn ogen uit zijn hoofd puilden, ‘zelf zijn jullie een stel lafhartige bangbroeken en jullie hebben de brutaliteit om te denken dat ik net zo’n hazehart heb als jullie! Redenen om te kunnen weigeren nog wel! Excuses om niet te hoeven vechten! Zijn jullie nou soldaten? Zijn jullie nou Telmarijnen? Zijn jullie nou kerels? En als ik echt zou weigeren (wat tactisch gezien verreweg het verstandigste zou zijn, als je het als krijgsman en als bevelhebber bekijkt) denken jullie zeker - en laten jullie anderen denken - dat ik niet durfde. Of niet soms?’

‘Geen enkel verstandig soldaat,’ zei Glozelle, ‘zal iemand van Uwe Majesteits leeftijd ooit een lafaard noemen omdat hij weigert te vechten met een groot krijger in de bloei van zijn jeugd.’

‘Dus nu ben ik niet alleen meer een lafaard, maar ook nog een ouwe sok die al met één been in zijn graf staat,’ bulderde Miraz. ‘Ik zal jullie eens iets vertellen, mijne Heren. Met jullie verwijfde raadgevingen (die altijd maar om het belangrijkste punt heen blijven draaien, want het belangrijkste is de politieke kant van de zaak) hebben jullie precies het tegenovergestelde bereikt van wat jullie bedoeling was. Ik was van plan om te weigeren. Maar nu neem ik het aan. Horen jullie me, ik ga het aannemen! Ik ga mezelf niet voor schut laten zetten omdat jullie bloed in je aderen is gestold door weet ik wat voor hekserij of verraad.’

‘We smeken Uwe Majesteit...’ zei Glozelle, maar Miraz was de tent al uitgestormd en ze hoorden hem tegen Edmund brullen dat hij de uitdaging aannam.

De beide edelen keken elkaar aan en lachten in hun vuistje.

‘Ik wist wel dat hij het doen zou als we hem maar genoeg sarden,’ zei Glozelle, ‘Maar dat hij mij een lafaard heeft genoemd, dat vergeet ik niet.’

Dat zal ik hem nog wel betaald zetten.'

Bij de Aslanberg ontstond een grote bedrijvigheid toen ze het nieuws mee terugbrachten en toen al de verschillende wezens het gehoord hadden. Edmund had, samen met één van de aanvoerders van Miraz, het strijdperk voor het duel al afgebakend met palen en touwen. Bij twee hoeken moest een Telmarijn staan, en een bij het midden van de ene zijkant, als secondanten, om op te letten of alles eerlijk verliep; voor de andere twee hoeken en de andere zijkant moest de Hoge Koning secondanten aanwijzen. Peter stond juist aan Caspian uit te leggen dat hij geen secondant kon zijn, omdat het hele gevecht juist ging om zijn rechten op de troon, toen opeens een dikke, slaperige stem zei: 'Alstublieft, Majesteit.'

Peter keek om, en daar stond de oudste van de Bolle Beren.

'Alstublieft, Majesteit,' zei hij, 'ik ben een Beer, al zeg ik het zelf.'

'Inderdaad, dat ben je zeker, en een goede Beer zelfs, daar twijfel ik geen moment aan,' zei Peter.

'Ja,' zei de Beer. 'Maar het is altijd een recht van de Beren geweest om één van de secondanten te leveren.'

'Niet doen,' fluisterde Trompoen tegen Peter. 'Het is een best beest, maar hij gaat ons straks allemaal voor schut zetten. Hij valt vast in slaap en ik weet zeker dat hij op zijn voorpoot gaat staan sabbelen. Waar de vijand bij is nog wel.'

'Dat kan ik ook niet helpen,' zei Peter. 'Want hij heeft groot gelijk. Dat is altijd een voorrecht van de Beren geweest. Ik begrijp niet hoe de herinnering daaraan al die jaren bewaard gebleven kan zijn, terwijl er toch zoveel andere dingen vergeten geraakt zijn.'

Alstublieft, Majesteit,' zei de Beer.

'Het is je goed recht,' zei Peter. 'En jij zult mijn secondant zijn. Maar je moet er echt om denken dat je niet op je poten gaat staan sabbelen.'

'Natuurlijk niet,' zei de Beer met verontwaardiging in zijn stem.

'Nou moe, je bent er nota bene nu, op dit ogenblik, mee bezig!' barstte Trompoen uit.

Snel trok de Beer zijn poot uit zijn mond en deed net alsof hij niets gehoord had.

‘Sire!’ klonk een schrill stemmetje ergens vlakbij de grond.

‘Ha... Rippertjiep!’ zei Peter nadat hij eerst naar boven en naar beneden en om zich heen had gekeken - zoals iedereen meestal deed als de Muis het woord tot hem richtte.

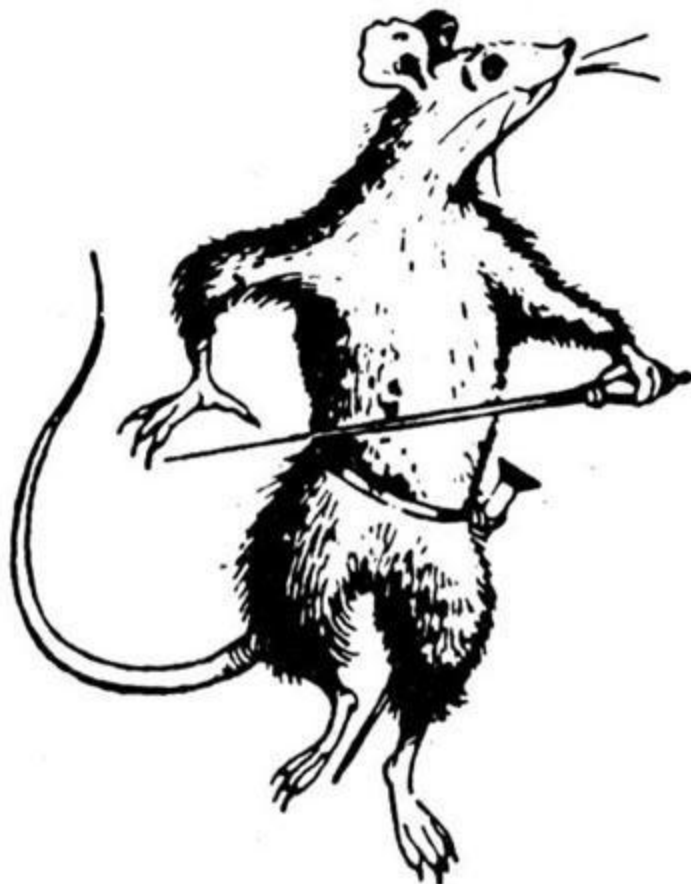
‘Sire,’ zei Rippertjiep. ‘Mijn leven staat altijd tot uw beschikking, maar mijn eer is van mezelf. Sire, ik heb onder mijn manschappen de enige heraut die Uwe Majesteit in zijn leger heeft. Ik had verwacht dat wij misschien wel gestuurd zouden worden om de uitdaging over te brengen. Sire, mijn mannen zijn teleurgesteld. Misschien zouden ze tevredengesteld worden als het u zou behagen mij als secondant te benoemen.’ Ergens boven hun hoofd brak op dat moment een geluid los dat wel iets weg had van het rollen van de donder, omdat Reus Wimpelweer in een van die niet al te snuggere lachbuien uitbarstte, waar de Reuzen van het aardige soort nogal eens last van hebben. Hij herstelde zich onmiddellijk en tegen de tijd dat Rippertjiep ontdekt had waar het geluid vandaan kwam, keek hij alweer zo ernstig als het graf.

‘Ik ben bang dat dat niet zal gaan,’ zei Peter heel serieus. ‘Sommige mensen zijn bang voor muizen...’

‘Dat had ik al gemerkt, Sire,’ zei Rippertjiep.

‘En dat zou niet helemaal eerlijk zijn tegenover Miraz,’ ging Peter verder, ‘als er iets bij hem in de buurt stond waardoor zijn dapperheid ondermijnd zou worden.’

‘Uwe Majesteit is een toonbeeld van eerbaarheid,’ zei de Muis met een van zijn bewonderenswaardige buigingen. ‘En in deze kwestie zijn u en ik het volkomen eens... ik dacht even dat ik daarnet iemand hoorde lachen. Als er hier iemand is die mij tot het voorwerp van zijn geestigheid wenst te maken, sta ik geheel tot zijn dienst - mét mijn zwaard - wanneer het hem maar schikt.’

Op die opmerking volgde een indrukwekkende stilte, die verbroken werd toen Peter zei: ‘Reus Wimpelweer en de Beer en Glenstorm de Centaur zullen onze secondanten zijn. Het tweegevecht zal gehouden worden om twee uur na het middaguur. We eten om twaalf uur precies.’

‘Zeg,’ zei Edmund terwijl ze wegliepen, ‘het is toch echt wel in orde? Ik bedoel, je kunt hem toch wel aan?’

‘Ik ga juist met hem vechten om dat te weten te komen,’ zei Peter.

Hoofdstuk 14

Een drukte van belang

Even voor tweeën kwamen Trompoen en de Das bij de andere dieren aan de bosrand zitten, tegenover de glinsterende lijn van het leger van Miraz, dat ongeveer twee pijlschoten verderop lag. Daar tussenin was een vierkant stuk vlak grasland afgebakend voor het duel. Op de twee verste hoeken stonden Glozelle en Sopespian met getrokken zwaarden. Op de dichtstbij gelegen hoeken stonden Reus Wimpelweer en de Bolle Beer, die ondanks alle waarschuwingen toch op zijn poten stond te sabbelen en er, om je de waarheid te vertellen, buitengewoon onnozel uitzag. Om het weer goed te maken zag Glenstorm, rechts van het strijdperk - roerloos, behalve als hij zo nu en dan met de hoof van zijn achterpoot op de grond stampte - er veel indrukwekkender uit dan de Telmarijnse baron die tegenover hem aan de linkerkant stond. Peter had juist Edmund en de Doctor de hand gedrukt en liep nu van de heuvel af naar het strijdperk toe. Het was net als op het moment vlak voordat het startschot voor een belangrijke wedstrijd klinkt, maar dit was alleen veel erger.

‘Ik wou maar dat Aslan was komen opdagen voordat het zover gekomen was,’ zei Trompoen.

‘Ik ook,’ zei Truffeljager. ‘Maar moet je eens achterom kijken.’

‘Kraaien en kraakporselein nog toe,’ mompelde de Dwerg zodra hij dat gedaan had. ‘Wat zijn dat? Reusachtige mensen - prachtige mensen - goden en godinnen en reuzen lijken het wel. Honderden, duizenden, die allemaal achter ons komen staan. Wat zijn het?’

‘Dat zijn Dryaden en Hamadryaden en Silvanen,’ zei Truffeljager. ‘Aslan heeft hen wakker gemaakt.’

‘O,’ zei de Dwerg. ‘Nou ja, dat kan nog heel handig zijn als de vijand soms iets gemeens van plan is. Maar de Hoge Koning zal er niet veel aan hebben als Miraz handiger blijkt te zijn met het zwaard.’

De Das zei niets, want nu kwamen Peter en Miraz ieder aan een kant het strijdperk op lopen, allebei in wapenrok, met een helm en een schild. Ze liepen door tot ze vlak bij elkaar waren. Ze bogen allebei en zeiden zo te zien iets tegen elkaar, maar het was onmogelijk om te verstaan wat ze zeiden. Het volgende ogenblik flikkerden de beide zwaarden in het zonlicht. Heel even kon je het gekletter horen, maar dat geluid ging meteen daarop onder in het geschreeuw, want de twee legers leken wel toeschouwers bij een voetbalwedstrijd.

‘Goed zo, Peter, ja, goed zo!’ schreeuwde Edmund toen hij Miraz wel anderhalve pas achteruit zag wankelen. ‘Meteen doorgaan, vlug!’ Dat deed Peter, en een paar tellen lang leek het alsof hij het zou kunnen winnen. Maar toen vermande Miraz zich - hij begon nu goed gebruik te maken van zijn lengte en van zijn gewicht. ‘Miraz! Miraz! De Koning! De Koning!’ klonk het gebrul van de Telmarijnen. Caspian en Edmund trokken wit weg en voelden zich misselijk van de spanning.

‘Peter krijgt zo nu en dan verschrikkelijke klappen,’ zei Edmund.

‘Hé!’ zei Caspian. ‘Wat gebeurt er nu?’

‘Ze gaan allebei achteruit,’ zei Edmund. ‘Een beetje buiten adem, denk ik. Let maar op. Aha, ze beginnen weer, deze keer wat wetenschappelijker. Ze blijven om elkaar heen draaien, om elkaars verdediging af te tasten.’

‘Ik ben bang dat Miraz heel goed weet wat hij doet,’ mompelde de Doctor. Maar nog maar nauwelijks had hij het gezegd of er steeg onder de Oud-Narniërs ineens zo’n geklap en geblaf op - en er werden hoeden in de lucht gegooid - dat het een oorverdovend kabaal was.

‘Wat is er? Wat is er?’ vroeg de Doctor. ‘Mijn oude ogen konden het niet goed zien.’

‘De Hoge Koning stak hem in zijn oksel,’ zei Caspian, die nog steeds zat te klappen. ‘Precies waar de punt van zijn zwaard door het armsgat van zijn maliënkolder kon. De eerste wond.’

‘Maar nu ziet het er alweer lelijk uit,’ zei Edmund.

‘Peter gebruikt zijn schild niet goed. Hij moet geraakt zijn aan zijn linkerarm.’

Dat was maar al te waar. Iedereen kon dadelijk zien dat Peters schild er als een lamme vleugel bijhing. Het geschreeuw van de Telmarijnen zwol aan.

‘Jij hebt al meer veldslagen gezien dan ik,’ zei Caspian.

‘Heeft hij nu nog een kans?’

‘Nog maar heel weinig,’ zei Edmund. ‘Misschien lukt het hem nog nét. Als hij een beetje geluk heeft.’

‘O, waarom hebben we het ook ooit zo ver laten komen?’ zei Caspian.

Plotseling stierf al het geschreeuw aan beide kanten weg. Edmund begreep eerst niet wat er aan de hand was. Toen zei hij: ‘O, ik snap het al. Ze hebben afgesproken dat ze allebei even mogen rusten. Kom mee, Doctor. Misschien kunnen u en ik iets voor de Hoge Koning doen.’ Ze renden de heuvel af naar het strijdperk en Peter kwam hen buiten de touwen tegemoet, zijn gezicht rood en bezweet, zwaar hijgend.

‘Ben je aan je linkerarm gewond?’ vroeg Edmund.

‘Het is eigenlijk niet zozeer een wond,’ zei Peter. ‘Hij liet zich met het volle gewicht van zijn schouder tegen mijn schild aan vallen - net een vracht bakstenen - en de rand van mijn schild werd in mijn pols gedrukt. Ik geloof niet dat hij gebroken is, maar hij kon wel eens verstuikt zijn. Als

jullie er een goed strak verband om zouden kunnen doen, dan kan ik hem denk ik wel weer gebruiken.'

Terwijl ze daarmee bezig waren, vroeg Edmund bezorgd: 'Wat vind je van hem, Peter?'

'Het is geen gemakkelijke,' zei Peter. 'Beslist niet. Ik heb nog wel een kansje, als ik hem maar druk bezig kan houden totdat hij last krijgt van zijn eigen gewicht en kortademig wordt - vooral met deze hitte en die felle zon. Om eerlijk te zijn, anders heb ik ook niet veel kans. Doe je de groeten aan... aan iedereen thuis, Ed, als hij me eronder krijgt. Daar komt hij het strijdperk weer in. Tot ziens, jongen. Vaarwel, Doctor. En zeg, Ed, zeg maar iets heel aardigs van me tegen Trompoen. Hij is geweldig.'

Edmund kon niets zeggen. Hij liep samen met de Doctor terug naar hun eigen leger, met een misselijk gevoel in zijn maagstreek.

Maar de nieuwe aanval verliep goed. Peter leek nu wat meer gebruik te kunnen maken van zijn schild en hij maakte in elk geval uitstekend gebruik van zijn voeten. Hij speelde nu bijna krijgertje met Miraz: hij bleef buiten zijn bereik, veranderde steeds van plaats, liet de vijand zich flink uitsloven.

'Lafaard! Boeh!' riepen de Telmarijnen. 'Waarom verdedig je je niet tegen hem? Je vindt het zeker niet leuk, hè? We dachten dat je gekomen was om te vechten, niet om te dansen. Moet je hem zien!'

'Oh, ik hoop maar dat hij niet naar ze luistert,' zei Caspian.

'Hij ? Niks hoor,' zei Edmund. 'Dan ken je hem nog niet. Oei!' - want eindelijk had Miraz kans gezien Peter een slag toe te dienen op zijn helm. Peter wankelde, gleed opzij en viel op zijn ene knie. Het gebrul van de Telmarijnen zwol aan als het bulderen van de branding. 'Nu, Miraz,' gilden ze. 'Nu. Vlug! Vlug! Maak hem af.' Maar het was echt niet nodig om die uitbouter op te hitsen. Hij zat meteen bovenop Peter. Edmund beet op zijn lip tot het bloed eruit sprong toen Miraz zijn zwaard op Peter liet neerkomen. Het leek alsof het zijn hoofd er in één keer af zou hakken. De hemel zij dank! Het gleed af over zijn rechterschouder. De door Dwergen gesmede maliënkolder was sterk en ging niet kapot onder de klap.

'Grote goedheid!' riep Edmund. 'Hij staat alweer rechtop. Peter! Toe maar, Peter!'

'Ik kon niet zien wat er gebeurde,' zei de Doctor. 'Hoe kreeg hij dat nou voor elkaar?'

‘Greep de arm van Miraz beet toen die naar beneden kwam,’ zei Trompoen, die stond te dansen van vreugde. ‘Dat is nog eens een kerel! De arm van zijn vijand gebruikt hij om zich op te trekken. De Hoge Koning! De Hoge Koning! Hup, Oud-Narnia!’

‘Kijk,’ zei Truffeljager. ‘Miraz is kwaad. Dat is een goed teken. Dan gaat het goed.’

Ze gingen elkaar nu echt uit alle macht te lijf: het was zo’n regen van zwaardslagen dat het haast onmogelijk leek dat ze het één van beiden overleven zouden. Naarmate de spanning steeg, stierf het geschreeuw bijna helemaal weg. De toeschouwers hielden hun adem in. Het was aller afschuwelijkst, maar schitterend om te zien.

Er steeg een geweldig gejuich op onder de Oud-Narniërs. Miraz lag op de grond - hij was niet door Peter neergeslagen, maar hij was voorover gevallen, gestruikeld over een graspol. Peter stapte achteruit en wachtte tot hij weer rechtop zou staan.

‘Hè, bah, bah, bah!’ zei Edmund bij zichzelf. ‘Moet hij nou beslist zó ridderlijk zijn? Het zal wel, zeker. Dat heb je nou als je Ridder bent en bovendien ook nog eens Hoge Koning. Aslan zal het wel graag zo willen. Maar die valserik staat zo weer overeind en dan...’

Maar ‘die valserik’ zou nooit meer opstaan. De Heren Glozelle en Sopespian hadden zo hun eigen plannetje klaar. Zodra ze hun Koning op de grond zagen liggen sprongen ze het strijdperk in en schreeuwden: ‘Verraad! Verraad! Die Narniase verrader heeft hem in zijn rug gestoken toen hij op de grond lag en niets terug kon doen. Te wapen! Te wapen! Voor Telmar!’

Peter begreep nauwelijks wat er gebeurde. Hij zag twee grote mannen met getrokken zwaarden op zich af komen rennen. Toen sprong aan zijn linkerkant de derde Telmarijn over de touwen heen.

‘Te wapen, Narnia! Verraad!’ riep Peter. Als ze zich alledrie tegelijk op hem gestort hadden, zouden dat zijn laatste woorden zijn geweest. Maar Glozelle bleef staan om zijn eigen Koning dood te steken zoals hij daar lag: ‘Dat is nog voor die belediging van vanmorgen,’ fluisterde hij terwijl hij met het scherpe zwaard toestak. Peter draaide zich razendsnel om naar Sopespian, maaide zijn benen onder hem vandaan en sloeg hem met de terugzwaai van dezelfde slag zijn hoofd af. Daar stond Edmund al naast hem en schreeuwde: ‘Voor Narnia! Voor Narnia! Voor de Leeuw!’ Het hele

Telmarijnse leger kwam op hen af rennen. Maar nu kwam de Reus er ook aanstampen. Hij boog zich diep voorover en zwaaide met zijn knots. De Centauren stormden erop los. ‘Toingg, toingg,’ klonk het achter hen en ‘sssst, sssst’ over hun hoofden kwamen de pijlen van de Dwergen. Trompoen vocht aan zijn linkerhand. Iedereen vocht mee.

‘Kom terug, Rippertjiep, klein uilskuiken!’ riep Peter. ‘Ze zullen je alleen maar doodmaken. Dit is geen plek voor muizen.’ Maar de lachwekkende kleine beestjes dansten heen en weer tussen de voeten van beide legers en staken in het rond met hun zwaardjes. Menig Telmarijns krijger voelde die dag hoe plotseling zijn voet doorboord werd als door tien of meer spiezen, sprong dan vloekend van pijn op één been rond en verloor dikwijls zijn evenwicht. Als hij viel, maakten de muizen hem af; als hij overeind bleef staan deed iemand anders het wel.

Maar nog bijna voordat de Oud-Narniërs op dreef begonnen te komen merkten ze dat de vijand terugdeinsde. Stoere krijgers trokken wit weg, staarden verstijfd van angst niet naar de Oud-Narniërs, maar naar iets wat achter hen moest zijn, en gooiden hun wapens neer, krijsend: ‘Het Bos! Het Bos! Het einde van de wereld!’

Maar al gauw waren hun kreten niet meer te horen en ook het wapengekletter niet meer, want dat alles verdronk in het oceaangebulder van de Ontwaakte Bomen die door de gelederen van Peters leger heen naar voren waadden, en daarna almaar verder, achter de Telmarijnen aan.

Heb je wel eens op een herfstavond op een hoge heuvel aan de rand van een groot bos gestaan, als een wilde zuidwestenwind er in volle vaart over aan kwam stormen? Dat geluid moet je je voorstellen. En dan moet je je voorstellen dat dat bos niet op één vaste plaats blijft staan, maar op je af komt stormen; en dat het niet meer uit bomen bestaat, maar uit reusachtige mensengedaanten die nog steeds lijken op bomen omdat hun lange armen heen en weer wuiven als takken en hun hoofden heen en weer schudden en omdat om hen heen de bladeren naar beneden dwarrelen.

Zo was het ook voor de Telmarijnen. Zelfs voor de Narniërs was het een beetje beangstigend. Binnen een paar minuten renden alle volgelingen van Miraz de heuvel af naar de Grote Rivier, in de hoop dat ze de brug nog over zouden kunnen komen en dat ze zich in het stadje Beruna achter de stadswallen en de gesloten poorten zouden kunnen verschansen.

Ze kwamen bij de rivier, maar daar was geen brug. Die was vandaag ineens verdwenen. Toen raakten ze totaal in paniek en werden doodsbang en gaven zich allemaal over.

Maar wat was er dan met de brug gebeurd?

Die ochtend, toen ze nog maar een paar uur hadden geslapen, waren de meisjes in alle vroegte wakker geworden en ze zagen Aslan over zich heen gebogen staan en hoorden zijn stem zeggen: ‘We maken er vandaag een feestdag van.’ Ze wreven hun ogen uit en keken om zich heen. De bomen waren allemaal weg maar ze konden nog zien hoe ze zich als een donkere massa in de richting van de Aslanberg bewogen. Bacchus en de Maenaden - zijn wilde, doldwaze meisjes - en Silenus waren nog steeds bij hen. Lucy voelde zich helemaal uitgerust en sprong overeind.

Iedereen was al op; ze waren allemaal aan het lachen, er werd fluit gespeeld, er rinkelden cymbalen. Dieren - geen Spreekende Dieren - kwamen van alle kanten in drommen naar hen toe.

‘Wat is er, Aslan?’ zei Lucy met dansende ogen en voeten die mee wilden dansen.

‘Kom, kinderen,’ zei hij. ‘Jullie mogen vandaag weer meerijden op mijn rug.’

‘Oh, heerlijk!’ riep Lucy en de beide meisjes klommen op die warme, gouden rug zoals ze toen gedaan hadden - wie weet hoeveel jaren geleden wel. Toen ging de hele groep op weg - Aslan voorop, Bacchus en zijn Maenaden hollend, springend en buitlend, de dieren dartelend om hen heen, en Silenus op zijn ezeltje helemaal achteraan.

Ze bogen een beetje af naar rechts, renden een steile heuvel af, en daar lag de lange brug van Beruna voor hen. Maar voordat ze de brug op gingen rees uit het water een groot, druipend, baardig hoofd op, groter dan een mensenhoofd, gekroond met rietstengels. Het keek Aslan aan en uit zijn mond klonk een diepe stem.

‘Heil, Heer,’ zei die. ‘Maak mijn kettingen los.’

‘Wie is dát nou?’ fluisterde Susan.

‘Ik denk de riviergod; maar stil,’ zei Lucy.

‘Bacchus,’ zei Aslan. ‘Bevrijd hem van zijn boeien.’

Dat zal wel betekenen: de brug, dacht Lucy. En zo was het ook. Bacchus en zijn metgezellen ploeterden het ondiepe water in en even later begonnen er de eigenaardigste dingen te gebeuren. Grote, sterke klimopraken slingerden zich omhoog langs al de pijlers van de brug; ze groeiden even snel als een brand om zich heen grijpt, kronkelden zich om de stenen, spleten ze, braken ze, duwden ze uit elkaar. De leuning van de brug veranderden even in vrolijke heggen van meidoorn en verdwenen toen doordat de hele zaak met een gerommel en een geratel instortte en in het kolkende water viel. Met een boel gespetter, gelach en geschreeuw waadden, zwommen of dansten de pretmakers naar de overkant van de rivier langs de doorwaadbare plaats (‘Hoera! Nu is het weer de Doorwaadbare Plaats van Beruna geworden!’ riepen de meisjes), de andere oever op en het stadje in.

In de straten van het stadje sloeg iedereen voor hen op de vlucht. Het eerste huis waar ze langs kwamen was een school: een meisjesschool waar een klas Narniase meisjes, met keurig netjes gekamde haren, lelijke strakke kraagjes om hun hals en dikke kriebelkousen aan hun benen, les kreeg in geschiedenis. Het soort geschiedenis dat in Narnia gegeven werd tijdens de regering van Miraz was nog saaier dan de meest waar gebeurde verhalen die je ooit gelezen hebt, en er was nog minder van waar dan van het spannendste avonturenverhaal.

‘Gwendolien, als je niet oplet,’ zei de juffrouw, ‘en als je niet ophoudt met uit het raam te kijken, zal ik voor straf je naam op het bord moeten schrijven.’

‘Maar, Juffrouw Priezel...’ begon Gwendolien beleefd.

‘Heb je gehoord wat ik zei, Gwendolien?’ vroeg Juffrouw Priezel.

‘Maar, Juffrouw Priezel,’ zei Gwendolien beleefd, ‘daar loopt een LEEUW!’

‘Dat zijn dan twee kruisjes achter je naam, voor straf, omdat je onzin praat,’ zei Juffrouw Priezel. ‘Zo, dan gaan we nu...’ Ze werd onderbroken door een gebrul. Door de ramen kwamen klimopraken het lokaal binnengekropen. De muren werden een dichte groen-glanzende massa en takken vol groene bladeren hingen in sierlijke bogen boven hun hoofd, waar eerst het plafond was geweest. Juffrouw Priezel ontdekte ineens dat ze in het gras stond op een open plek in het bos. Ze klampte zich vast aan haar bureau om zich in evenwicht te houden en ontdekte dat haar bureau in een rozestruik was veranderd. Allerlei wilde meisjes, zo wild als ze zich in haar ergste nachtmerries nog niet had voorgesteld, dromden om haar heen. Toen zag ze de Leeuw, slaakte een gil en sloeg op de vlucht - en haar klas

vluchtte achter haar aan: het waren bijna allemaal kleine, stijve, mollige meisjes met korte dikke beentjes. Gwendolien weifelde.

‘Blijf jij bij ons, liefje?’ zei Aslan.

‘Oh, mág dat? Dank u wel, dank u wel,’ zei Gwendolien. Meteen gaf ze twee Maenaden ieder een hand; de Maenaden wervelden met haar in het rond in een uitgelaten dans en hielpen haar wat van haar overbodige en lastige kleren uit te trekken.

Overall waar ze in het kleine stadje Beruna kwamen gebeurde hetzelfde. De meeste mensen sloegen op de vlucht, sommigen gingen met hen mee. Toen ze de stad weer uitgingen was hun groep groter en uitgelatener dan toen ze kwamen.

Ze zwermden uit over de vlakke velden op de noordelijke oever, of linkeroever, van de rivier. Bij elke boerderij kwamen er dieren naar buiten die met hen megingen. Treurige oude ezeltjes die nog nooit geweten hadden wat het is om je gelukkig te voelen, werden plotseling weer jong; kettinghonden braken los uit hun ketting: paarden traptten hun wagens aan splinters en draafden hinnikend achter hen aan, klip-klop-klip-klop, zodat de kluiten in het rond vlogen.

Bij de put op een boerenerf vonden ze een man die een jongen stond af te ranselen. De stok die de man in zijn hand hield begon ineens te bloeien. Hij probeerde hem te laten vallen, maar de stok bleef vastzitten aan zijn hand. Zijn arm veranderde in een tak, zijn lichaam in een boomstam, zijn voeten schoten wortel. De jongen, die even tevoren nog had gehuild, barstte in lachen uit en ging met hen mee.

In een klein stadje halverwege de weg naar Beverdam, waar twee rivieren bij elkaar kwamen, kwamen ze opnieuw langs een school, waar een meisje met een moe gezicht wiskunde stond te geven aan een groep jongens die nogal op varkens leken. Ze keek uit het raam en zag de goddelijke feestvierders zingend voorbij trekken door de straat, en ze voelde een schok van geluk in haar hart. Aslan bleef recht onder haar raam staan en keek omhoog naar haar.

‘Oh, niet doen, niet doen,’ zei ze. ‘Ik zou zo dolgraag willen. Maar ik kan niet. Ik moet bij mijn werk blijven. En de kinderen zouden zich wild schrikken als ze je zagen.’

‘Schrikken?’ zei de jongen die het meest van allemaal op een varken leek. ‘Tegen wie staat ze daar nou door het raam te praten? We zullen wel eens aan de inspecteur gaan vertellen dat ze door het raam met mensen staat te praten als ze ons les moet geven.’

‘Kom, we gaan kijken wie dat is,’ zei een andere jongen en ze kwamen allemaal naar het raam gedromd. Maar zodra hun lelijke valse gezichten voor het raam verschenen, begon Bacchus heel hard te roepen: ‘Hoea, hoea, hoi-hoi-hoi-hoi,’ en de jongens begonnen allemaal te jammeren van angst en liepen elkaar onder de voet om bij de deur te komen en uit de ramen te klimmen. En later werd er verteld (of het nu waar is of niet) dat niemand die jongetjes ooit meer heeft gezien, maar dat er in dat deel van het land ineens een heleboel prachtige varkentjes rondliepen die daar voor die tijd nooit geweest waren.

‘Zo, lieve schat,’ zei Aslan tegen de juffrouw; en ze sprong uit het raam en ging met hen mee.

Bij Beverdam gingen ze weer terug naar de andere kant van de rivier en liepen langs de zuidelijke oever terug naar het oosten. Ze kwamen bij een huisje waar een kind in de deuropening stond te huilen.

‘Waarom huil je, liefje?’ vroeg Aslan.

Het kind, dat zelfs nog nooit een plaatje van een leeuw had gezien, was helemaal niet bang voor hem.

‘Mijn tante is heel erg ziek,’ zei ze. ‘Ze gaat dood.’

Toen liep Aslan naar de deur van het huisje, maar die was te klein voor hem. Dus toen hij er zijn kop door gestoken had, duwde hij met zijn schouders (Lucy en Susan vielen van zijn rug af toen hij dat deed) en tilde het hele huis op; het viel in stukken uit elkaar. En daar, nog steeds in bed -

al stond haar bed nu buiten onder de blote hemel - lag een klein oud dametje, dat er uitzag alsof ze Dwergenbloed in haar aderen had. Ze stond voor de deur van de dood, maar toen ze haar ogen opendeed en de stralende, harige kop van de Leeuw zag, die recht in haar ogen keek, begon ze niet te gillen en ze viel niet flauw. Ze zei: 'Oh, Aslan. Ik heb altijd geweten dat het waar was. Hier heb ik mijn hele leven op gewacht. Kom je me halen?'

'Ja, mijn schat,' zei Aslan. 'Maar nog niet voor die verre reis.'

En terwijl hij sprak kwam, net als de roze gloed die bij zonsopgang voorzichtig langs de onderkant van een wolk omhoog komt kruipen, de kleur weer terug op haar witte wangen en haar ogen begonnen te stralen en ze ging rechtop zitten en zei: 'Nou, nou, ik moet zeggen dat ik me stukken beter voel. Ik geloof dat ik vanmorgen best een ontbijtje zou lusten.'

'Alstublieft, moedertje,' zei Bacchus die een kruik in de put van het huisje doopte en hem vol aan haar gaf. Maar er zat nu geen water in, maar de heerlijkste wijn - zo rood als aalbessen, zo glad als olie, zo krachtig als bouillon, zo verwarmend als thee, zo koel als de ochtenddauw.

'Hé, je hebt iets met onze put gedaan,' zei de oude vrouw. 'Dat is ook wel eens leuk, voor de verandering.' En ze sprong haar bed uit.

'Ga maar op mijn rug zitten,' zei Aslan, en tegen Susan en Lucy zei hij nog: 'Jullie tweetjes zullen nu mee moeten hollen, koninginnetjes.'

'Maar dat vinden we ook best leuk,' zei Susan. En daar gingen ze weer.

En zo kwamen ze ten slotte met veel springen en dansen en zingen, met muziek en gelach en gebrul en geblaf en gehinnik, allemaal aan op de plek waar de soldaten van het leger van Miraz juist hun zwaarden op de grond gooiden en hun handen omhoog staken en het leger van Peter, nog steeds gewapend en buiten adem, met ernstige maar blijde gezichten om hen heen stond. En het eerste wat er gebeurde was dat de oude vrouw zich van Aslans rug af liet glijden en naar Caspian toe rende en ze vielen elkaar in de armen: want zij was zijn oude kinderjuffrouw.

Hoofdstuk 15

Een deur in de lucht

Toen ze Aslan zagen, kregen de gezichten van de Telmarijnse soldaten de kleur van koude jus; hun knieën knikten, en veel van hen vielen voorover op de grond. Ze hadden nooit in Leeuwen geloofd en dat maakte hun angst nog groter. Zelfs de Rode Dwergen, die wisten dat hij hun vriend was, stonden met open mond en konden geen woord uitbrengen. Sommige Zwarte Dwergen uit de groep van Nikabrik begonnen onopvallend achteruit te schuifelen om weg te komen. Maar de Sprekende Dieren verdrongen zich allemaal om de Leeuw heen en ze sponnen en knorden en piepten en hinnikten van blijdschap, kwispelden naar hem met hun staarten, gaven hem kopjes, raakten hem eerbiedig aan met hun neus en liepen onder zijn buik en zijn poten door heen en weer. Als je ooit een jong poesje hebt gezien dat veel houdt van een grote hond die het kent en vertrouwt, dan heb je een aardig idee hoe ze zich gedroegen. Toen baande Peter zich een weg door het gedrang van al die dieren heen; hij bracht Caspian mee.

‘Dit is Caspian, Heer,’ zei hij. En Caspian knielde neer en kuste de poot van de Leeuw.

‘Welkom, Prins,’ zei Aslan. ‘Voel je je sterk genoeg om het Koningschap van Narnia op je te nemen?’

‘Ik... ik geloof het niet, Heer,’ zei Caspian. ‘Ik ben nog maar een jongen.’

‘Mooi zo,’ zei Aslan. ‘Als je jezelf wel sterk genoeg had gevonden, dan was dat een bewijs geweest dat je er nog niet aan toe was. Daarom zul je, onder ons gezag en dat van de Hoge Koning, Koning van Narnia zijn, Heer van Cair Paravel, en Keizer van de Verlaten Eilanden. Jij en je erfgenamen, zolang je geslacht bestaat. En je kroningsfeest... maar wat hebben we daar?’ Want op dat moment kwam er een wonderlijke kleine optocht aan - elf Muizen, waarvan er zes iets op «en draagbaar van takken tussen zich in droegen; maar de draagbaar was niet groter dan een flinke atlas.

Niemand heeft ooit muizen in diepere smart gedompeld gezien dan deze waren. Ze zaten onder de modder - sommige ook onder het bloed, hun oren hingen slap en hun snorharen hingen naar beneden, hun staarten sleepten door het gras en de Muis die voorop liep, floot een droevige wijs op zijn ranke fluit.

Op de draagbaar lag iets wat nog het meeste weg had van een nat hoopje bont: alles wat er nog over was van Rippertjiep. Hij ademde nog, maar hij was meer dood dan levend; overal had hij gapende wonden, een van zijn poten was verbrijzeld en waar zijn staart gezeten had, zat alleen nog een stompje met verband eromheen.

‘Nou, Lucy,’ zei Aslan.

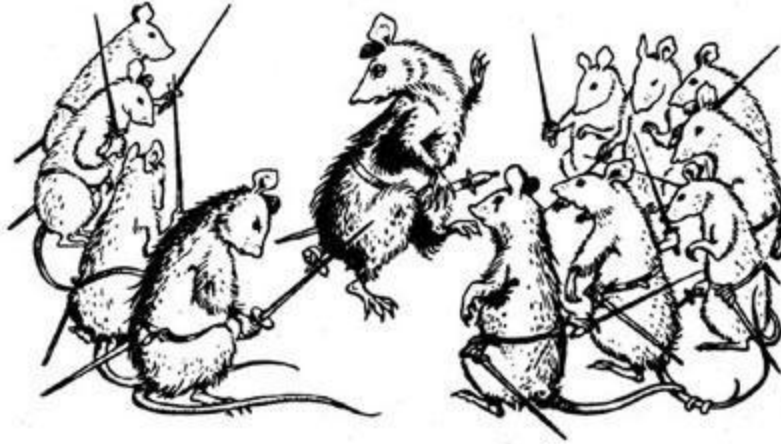
In een oogwenk had Lucy haar diamanten flesje tevoorschijn gehaald. Hoewel er voor iedere wond van Rippertjiep maar één druppel nodig was, had hij zoveel wonden, dat er een lange en angstige stilte heerste totdat ze klaar was en de Muizenleider van de draagbaar afsprong. Zijn hand ging meteen naar het gevest van zijn zwaard; met de andere krulde hij zijn snorharen omhoog. Hij boog.

‘Heil, Aslan!’ klonk zijn schrille stemmetje. ‘Ik heb de eer...’

Maar toen stopte hij opeens.

Het probleem was dat hij nog steeds geen staart had - of Lucy die nu vergeten was, of dat haar drankje wel wonden kon genezen maar geen nieuwe dingen kon laten aangroeien, wist niemand.

Bij het maken van zijn buiging ontdekte Rippertjiep het gemis: misschien veranderde het iets in zijn evenwicht. Hij keek over zijn rechterschouder. Omdat hij geen staart zag, draaide hij zijn nek nog verder om, totdat ook zijn schouders mee moesten draaien en zijn hele lichaam kwam er achteraan. Maar tegen die tijd was ook zijn achterste mee omgedraaid en uit het gezicht verdwenen. Toen rekte hij zijn hals om nog eens over zijn schouder te kijken, weer met hetzelfde resultaat. Pas nadat hij voor de derde keer helemaal rondgedraaid was, drong de afschuwelijke waarheid tot hem door.

‘Ik schaam me diep,’ zei Rippertjiep tegen Aslan. ‘Ik ben totaal in de war. Ik moet u verzoeken mij te vergeven dat ik hier op deze ongepaste wijze voor u verschijn.’

‘Het staat je anders heel goed, kleine,’ zei Aslan.

‘Maar toch,’ antwoordde Rippertjiep, ‘als er misschien iets aan te doen zou zijn... Hare Majesteit misschien?’ en hij boog naar Lucy.

‘Maar waarvoor heb je een staart nodig?’ vroeg Aslan.

‘Heer,’ zei de Muis. ‘Zonder staart kan ik eten en slapen en sterven voor mijn Koning. Maar een Muis z’n staart is zijn eer en zijn trots.’

‘Ik heb me wel eens afgevraagd, vriend,’ zei Aslan, ‘of jij niet wat te veel aan je eer denkt.’

‘Hoogste van alle Hoge Koningen,’ zei Rippertjiep, ‘sta mij toe dat ik u eraan herinner dat ons Muizen maar een heel klein formaat geschonken is, en als wij niet over onze waardigheid waakten, zouden sommigen (die waarde meten in centimeters) zich heel ongepaste aardigheden veroorloven ten koste van ons. Vandaar dat ik mij nogal ingespannen heb om bekend te maken dat iedereen die dit zwaard liever niet zo dicht bij zijn hart voelen wil als ik erbij kan komen, in mijn bijzijn niet over Muizevallen of Gesmolten Kaas of Kaarsvet moet praten - nee, meneer - zelfs de grootste dwaas in Narnia niet!’ Hierbij keek hij met een felle blik omhoog naar Wimpelweer maar de Reus, die altijd wat achterliep bij de rest, was er nog niet achter waar ze het daarbeneden aan zijn voeten over hadden, en begreep daarom ook niet waar het om ging.

‘Waarom hebben al je volgelingen óók hun zwaard getrokken, als ik vragen mag?’ zei Aslan.

‘Met Uw Allerhoogste Majesteits toestemming,’ zei de tweede Muis, die Piepeltrip heette, ‘we staan allemaal klaar om onze staart ook af te hakken als onze leider het verder zonder staart moet doen. We zouden het een schande vinden als wij een ereteken droegen dat de Hoogste Muis niet is vergund.’

‘Olala!’ brulde Aslan. ‘Ik geef me gewonnen. Jullie hebben een groot hart. Niet vanwege je waardigheid, Rippertjiep, maar om de liefde tussen jou en je volk, en nog meer om de liefde die je volk mij vroeger heeft bewezen toen jullie de touwen doorknaagden waarmee ik op de Stenen Tafel lag vastgebonden (en al weten jullie dat al lang niet meer, dat is het moment dat jullie Muizen Sprekende Dieren geworden zijn), daarom krijg jij je staart terug.’

Nog voordat Aslan uitgesproken was zat de nieuwe staart al op zijn plaats. Toen sloeg Peter, op bevel van Aslan, Caspian tot Ridder in de Orde van de Leeuw, en zodra Caspian geridderd was deed hij hetzelfde bij Truffeljager en Trompoen en Rippertjiep, en hij benoemde Doctor Cornelius tot zijn Kanselier en bevestigde de Bolle Beer officieel in het erfelijk ambt van Secondant bij Tweegevechten. En er werd hard geapplaudisseerd.

Daarna werden de Telmarijnse soldaten streng maar zonder scheldwoorden of slaag door de doorwaadbare plaats naar de overkant van de rivier gebracht en allemaal achter slot en grendel gestopt in het stadje Beruna en ze kregen biefstuk en bier. Ze maakten een boel kouwe drukte omdat ze door de rivier moesten, want ze waren allemaal al net zo bang voor stromend water als voor bossen en voor dieren. Maar tenslotte was het vervelende gedeelte achter de rug: en toen begon het fijnste van die lange dag.

Lucy, die dicht tegen Aslan aan zat en zich heerlijk op haar gemak voelde, vroeg zich af wat de Bomen toch aan het doen waren. Eerst dacht ze dat ze alleen maar aan het dansen waren; in ieder geval hadden ze twee kringen gevormd en gingen ze langzaam in het rond, de ene kring van links naar rechts en de andere van rechts naar links.

Toen zag ze dat ze telkens dingen op de grond gooiden in het midden van allebei de kringen. Soms dacht ze dat ze lange slierten haar van hun hoofd aftrokken; op een ander moment leek het weer alsof ze stukken van hun vingers afbraken - maar, als dat zo was, hadden ze er nog meer dan genoeg

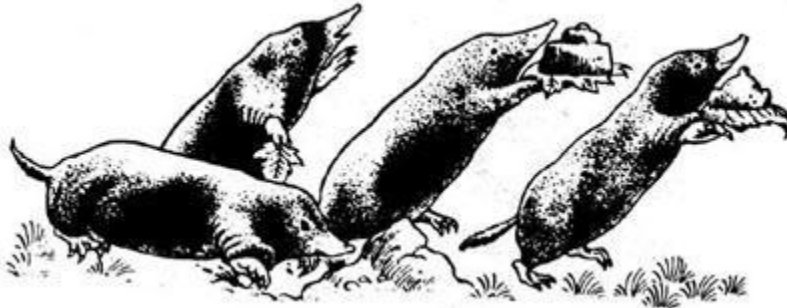
over en deed het hun geen pijn. Maar wat het ook mocht zijn wat ze steeds op de grond gooiden, als het neerviel veranderde het in brandhout en dorre takken. Toen stapten er drie of vier Rode Dwergen naar voren met hun tondeldozen en die staken de stapels aan, zodat het eerst begon te knetteren en toen hoog oplaaide en tenslotte loeide zoals dat hoort bij een kampvuur in het bos op midzomeravond. En ze gingen er allemaal in een grote kring omheen zitten.

Toen begonnen Bacchus en Silenus en de Maenaden aan een dans, die veel wilder was dan de dans van de Bomen; niet zomaar een dans voor hun plezier of voor het mooi (al was het dat óók), maar een toverdans van overvloed, en overal waar hun handen iets aanraakten of waar ze hun voeten neerzetten, kwam uit het niets een feestmaal tevoorschijn - stukken gebraden vlees, die het bos vulden met de heerlijkste geuren, tarwekoeken en haverkoeken, honing en gekleurde suikertjes en room zo dik als pap en zo glad als stilstaand water, perziken, nectarines, granaatappels, peren, druiven, aardbeien, frambozen - pyramiden, watervallen van fruit. Toen kwam de wijn, in geweldige houten kelken en kommen en bokalen, met kransen van klimop eromheen: dikke, donkere wijn die er uitzag als stroop of moerbeisap, en helderrode wijn die op vloeibare rode gelei leek en gele wijn en groene wijn en geel-groene wijn en groen-gele.

Maar de Boomwezens kregen ander voedsel. Toen Lucy Sam Smallegange en zijn mollen op verschillende plaatsen de bosgrond los zag woelen en begreep dat de Bomen grónd gingen eten huiverde ze eerst even van afschuw. Maar toen ze zag wat voor soorten aarde ze kregen, dacht ze er al heel anders over. Ze begonnen met vette bruine leem, die er bijna precies zo uitzag als chocola; het leek zelfs zo sprekend op chocola dat

Edmund er een stukje van proefde, maar hij vond het vies. Toen ze hun eerste honger gestild hadden met de rijke leem, gingen de Bomen verder met een soort aarde zoals je die bij hen in Engeland ook had, in de provincie Somerset: bijna roze van kleur. Ze zeiden dat die lichter was en zoeter smaakte. Toen de anderen aan de kaas toe waren, aten zij kalkachtige stukken zand en daarna gingen ze verder met verukkelijk snoepgoed van zorgvuldig uitgezochte kiezelsteentjes, bestrooid met heerlijk zilverig zand.

Ze dronken maar heel weinig wijn, en de Hulstbomen werden er erg spraakzaam van; ze lesten hun dorst voornamelijk met diepe teugen dauw, vermengd met regenwater, op smaak gebracht met wilde bloemen uit het bos en de luchtige smaak van heel dunne wolken.

Zo trakteerde Aslan de Narniërs op een feestmaal tot lang nadat de zonsondergang uitgeblust was en de sterren tevoorschijn waren gekomen; en het enorme vuur, dat nu meer warmte gaf en minder lawaai maakte, scheen in de donkere bossen als een lichtbaken en de geschrokken Telmarijnen konden het vanuit de verte zien en vroegen zich af wat dat wel kon zijn. Het allerfijnste van dit feest was wel dat niemand afscheid hoefde te nemen of weg hoefde te gaan, maar er werd alleen steeds zachter en minder gepraat en de een na de ander dommelde in en viel tenslotte in slaap met zijn voeten naar het vuur en met goede vrienden aan weerszijden naast zich, totdat op het laatst de hele kring stil was en het kabbelen van het water over de stenen van de Doorwaadbare Plaats van Beruna opnieuw hoorbaar werd.

Maar Aslan en de Maan starden de hele nacht naar elkaar met stille ogen vol blijdschap.

De volgende dag werden er door het hele land boodschappers uitgestuurd - de meeste waren Eekhoorns en Vogels - met een bekendmaking aan de her

en der verspreide Telmarijnen; ook aan de gevangenen in Beruna natuurlijk.

Ze kregen te horen dat Caspian nu Koning was en dat Narnia voortaan net zo goed van de Sprekende Dieren zou zijn - en van de Dwergen en de Dryaden en de Faunen en de andere wezens - als van de mensen. Ieder die onder die nieuwe voorwaarden wilde blijven, mocht blijven; maar aan degenen wie dat idee niet aanstond zou Aslan een nieuw thuis geven. Iedereen die daar liever heen wilde, moest op het midden van de vijfde dag bij Aslan en de Koningen komen, bij de Doorwaadbare Plaats van Beruna.

Je kunt je voorstellen dat heel wat Telmarijnen zich over die keuze eerst eens flink achter het oor moesten krabben. Sommigen, vooral de jongeren, hadden, net als Caspian, wel verhalen over de oude tijden gehoord en vonden het geweldig dat ze weer teruggekomen waren. Die waren al bezig vrienden te worden met de Oud-Narniërs. Die besloten dan ook allemaal in Narnia te blijven. Maar de meeste oudere mannen, vooral degenen die iets belangrijks waren geweest onder Miraz, keken zuur en waren niet van plan in een land te blijven wonen waar zij zelf de lakens niet konden uitdelen.

‘Hier blijven wonen tussen zo’n stelletje circusdieren! Geen sprake van,’ zeiden die. ‘En spoken, ook nog,’ zeiden sommigen griezelen. ‘Want die Dryaden, dat zijn eigenlijk gewoon spoken. Het is niet gezond.’ Ze waren bovendien nog achterdochtig ook. ‘Ik vertrouw die lui voor geen cent,’ zeiden ze. ‘Vooral die vreselijke Leeuw niet. Die kan vast niet lang met zijn klauwen van ons afblijven, let maar eens op.’ Maar aan de andere kant vertrouwden ze zijn aanbod hun een nieuw thuis te geven al evenmin. ‘Ons meesleuren naar zijn hol en ons dan een voor een opeten, zeker,’ mopperden ze. En hoe meer ze met elkaar praatten, hoe nukkiger en achterdochtiger ze werden. Maar op de afgesproken dag kwam meer dan de helft van hen toch opdagen.

Aan het ene einde van de open plek had Aslan twee houten palen rechtop laten zetten, hoger dan het hoofd van een man en ongeveer een meter uit elkaar. Een derde, lichter stuk hout was er van boven dwars overheen gebonden, zodat het geheel op een deurpost leek, de deur van nergens naar nergens. Aslan zelf stond ervoor, met Peter rechts en Caspian links van hem. Rondom hen heen stonden Susan en Lucy, Trompoen en Truffeljager, Heer Cornelius, Glenstorm, Rippertjiep en anderen.

De kinderen en de Dwergeren hadden goed gebruik gemaakt van de koninklijke kleerkasten op wat vroeger het kasteel van Miraz was en nu Caspian's kasteel, en met al die zijde en dat goudbrokaat, met sneeuwwit linnen dat door opengewerkte mouwen heen kwam piepen, met zilveren maliënkolders en zwaardgevesten bezet met edelstenen, met al die vergulde helmen en baretten met pluimen erop, zagen ze er oogverblindend uit. Zelfs de dieren hadden kostbare kettingen om hun hals. Toch lette niemand meteen op hen of op de kinderen. Het levende, aazachte goud van Aslan's manen zag er stralender uit dan zij met z'n allen bij elkaar. De rest van de Oud-Narniërs stond langs de zijanten van de open plek. Helemaal aan het eind stonden de Telmarijnen. De zon scheen vrolijk en wimpels wapperden in het zachte briesje.

‘Mannen van Telmar,’ zei Aslan, ‘jullie die een nieuw land zoeken, luister naar mij. Ik ga jullie allen terugsturen naar jullie eigen land, dat ik ken maar jullie niet.’

‘We kunnen ons niets van Telmar herinneren. Wij weten niet waar het ligt. We weten niet hoe het daar is,’ klaagden de Telmarijnen.

‘Jullie zijn vanuit Telmar naar Narnia gekomen,’ zei Aslan. ‘Maar naar Telmar zijn jullie vanaf weer een andere plaats gekomen. Jullie horen helemaal niet in deze wereld thuis. Jullie zijn een aantal generaties geleden hierheen gekomen vanuit dezelfde wereld waar ook Peter, de Hoge Koning, thuishoort.’

Toen ze dat hoorden, begon de helft van de Telmarijnen te jengelen: ‘Zie je nu wel. Zeiden we het niet? Hij gaat ons allemaal vermoorden, hij gaat ons naar de andere wereld helpen.’

En de andere helft stak zijn borst vooruit en klopte elkaar op de schouders en fluisterde: ‘Zie je nou wel. Ik had 't altijd wel gedacht dat wij

niet in dit land thuishoren, met al die rare, akelige, onnatuurlijke schepsels. Wij zijn van koninklijken bloede, let maar eens op.'

En zelfs Caspian en Cornelius en de kinderen keken Aslan met verbaasde ogen aan.

'Stilte,' zei Aslan met die zachte stem die het meest leek op zijn grommen. Het leek alsof de aarde even trilde en alles wat leefde in het bos bleef ineens doodstil staan.

'Jij, Heer Caspian,' zei Aslan, 'had kunnen weten dat je nooit de ware Koning van Narnia kon zijn tenzij je, net als de Koningen van weleer, een zoon van Adam was en uit de wereld van Adams zonen afkomstig was. En zo is het ook. Heel veel jaren geleden werd er in die wereld, in een diepe zee op die wereld die de Stille Zuidzee wordt genoemd, een schip vol zeerovers door de storm op een eiland gesmeten. En daar gedroegen ze zich zoals je van zeerovers kunt verwachten: ze vermoordden de bewoners en trouwden met de vrouwen van het eiland, en ze maakten palmwijn en dronken ervan en werden dronken; ze lagen in de schaduw van de palmbomen en ze werden wakker en maakten ruzie, en soms sloegen ze elkaar dood. Bij een van die vechtpartijen werden er zes door de rest weggejaagd, en ze vluchtten met hun vrouwen naar het midden van het eiland, een berg op, en liepen - dat dachten ze tenminste - een grot binnen om zich te verstoppen. Maar het bleek een van de betoverde plekjes op die wereld te zijn, een van de spleten of doorgangen tussen die wereld en deze hier.

Vroeger waren er veel van die spleten of doorgangen tussen de werelden, maar die zijn zeldzamer geworden. Dit was een van de laatste; ik wil niet zeggen dat het de allerlaatste was. En zo vielen ze, of stegen ze, of struikelden ze, of glipten ze daar doorheen en waren ineens in deze wereld, in het land Telmar, dat toen onbewoond was.

Waarom het onbewoond was, dat is een lang verhaal: dat ga ik nu niet vertellen. Hun afstammelingen bleven in Telmar wonen en werden een woest en trots volk; en na vele geslachten kwam er een hongersnood in Telmar en ze vielen Narnia binnen, waar op dat moment wat ongeregelheden waren (maar dat zou ook een heel verhaal worden), en veroverden het en heersten er. Heb je dat allemaal goed gehoord, Koning Caspian?'

‘Ik heb het heel goed gehoord, Heer,’ zei Caspian. ‘Ik zou wel willen dat ik van een wat edeler afkomst was.’

‘Je bent afkomstig van het geslacht van Heer Adam en Vrouwe Eva,’ zei Aslan. ‘En dat is aan de ene kant eervol genoeg voor de armste schooier om met opgeheven hoofd te lopen, en aan de andere kant genoeg schande voor de hoogste keizer om met gebogen schouders te lopen. Wees er tevreden mee.’

Caspian boog.

‘En nu,’ zei Aslan, ‘mannen en vrouwen van Telmar, willen jullie nu terug naar dat eiland in de wereld der mensen, waar jullie voorouders waren aangespoeld? Het is geen slecht plekje om te wonen. Het ras van die zeerovers die het hebben ontdekt is uitgestorven en er wonen geen mensen. Er zijn goede bronnen met zoet water, en vruchtbare grond en hout om mee te bouwen en vis in de kustmeren; en de andere mensen van die wereld hebben het nog niet ontdekt. De spleet is open, jullie kunnen erdoor terug; maar ik moet jullie waarschuwen dat de spleet, als je er eenmaal doorheen bent, voor altijd achter je dicht zal gaan. Er zal door die deur geen verkeer tussen de werelden meer mogelijk zijn.’

Het was even stil.

Toen drong een stevige, aardig uitziende jonge man zich tussen de Telmarijnse soldaten door naar voren en zei:

‘Goed, ik neem het aanbod aan.’

‘Dat is een goede keus,’ zei Aslan. ‘En omdat jij de eerste bent die wat zegt, rust er op jou sterke toverkracht. Jij zult in die wereld een goede toekomst tegemoet gaan. Kom maar naar voren.’

De man, een beetje bleek nu, stapte naar voren. Aslan en zijn hofhouding weken opzij en lieten de toegang tot de lege deuropening tussen de stokken voor hem vrij.

‘Loop er maar doorheen, mijn zoon,’ zei Aslan en hij boog zich naar hem over en raakte de neus van de man aan met de zijne. Zodra de adem van de Leeuw hem omringde, kwam er een nieuwe blik in de ogen van de man - verrast, maar niet onplezierig verrast - alsof hij zijn best deed om zich iets te herinneren. Toen rechtte hij zijn schouders en liep de Deur door.

Alle ogen waren op hem gericht. Iedereen zag de drie stukken hout en daar tussendoor de bomen en het gras en de lucht van Narnia. Ze zagen de

man in de deuropening; toen, in een fractie van een seconde, was hij volkomen verdwenen.

Aan de andere kant van de open plek zetten de overgebleven Telmarijnen het op een jammeren. ‘Jakkas! Wat is er met hem gebeurd? Bent u van plan ons te vermoorden? Ons krijgt u daar niet door.’ En toen zei een slimme Telmarijn: ‘Wij zien helemaal geen andere wereld tussen die stokken door. Als u wilt dat wij erin geloven, waarom gaat een van jullie dan niet? Al uw eigen vrienden blijven mooi uit de buurt van die stokken.’

Dadelijk deed Rippertjiep een stap naar voren en boog. Als ik soms van dienst kan zijn door het voorbeeld te geven, Aslan,’ zei hij, ‘neem ik zonder aarzelen elf muizen mee door die poort als u dat vraagt.’

‘Nee, kleine,’ zei Aslan en hij legde zijn fluweelzachte voorpoot zo licht als een veertje op Rippertjieps kopje. ‘In die wereld zouden ze verschrikkelijke dingen met jou doen. Ze zouden met je op de kermis gaan staan. Er zijn anderen die hun voor moeten gaan.’

‘Vooruit,’ zei Peter plotseling tegen Edmund en Lucy. ‘Onze tijd is om.’

‘Wat bedoel je?’ zei Edmund.

‘Deze kant op,’ zei Susan, die er alles vanaf leek te weten. ‘Tussen de struiken. We moeten ons verkleeden.’

‘Verkleeden?’ vroeg Lucy.

‘Andere kleren aan, natuurlijk,’ zei Susan. ‘Op het perron van een station in Engeland zouden we mooi voor aap zitten met dit aan.’

‘Maar onze andere kleren liggen in het kasteel van Caspian,’ zei Edmund.

‘Niks hoor,’ zei Peter, die nog steeds voorop liep, het dichtste gedeelte van het bos is. ‘Die zijn allemaal hier. Ze zijn hier vanmorgen in bundeltjes mee naartoe genomen. Het is allemaal al geregeld.’

‘Had Aslan het dáár vanmorgen over met jou en Susan?’ vroeg Lucy.

‘Ja... daarover en nog andere dingen,’ zei Peter en hij keek heel ernstig. ‘Ik kan het je niet allemaal vertellen. Er waren wat dingen die hij tegen Suus en mij wilde zeggen omdat wij niet meer in Narnia terugkomen.’

‘Nooit meer?’ riepen Edmund en Lucy ontzet.

‘O, jullie tweeën wel, hoor,’ antwoordde Peter.

‘Tenminste, uit wat hij zei maak ik op dat het zijn bedoeling is dat jullie op een goede dag nog wel eens terugkomen. Maar Suus en ik niet... Hij zegt dat wij te oud worden.’

‘Och, Peter,’ zei Lucy. ‘Wat verschrikkelijk voor jullie. Kun je daar wel tegen?’

‘Ja, ik geloof het wel,’ zei Peter. ‘Het is allemaal een beetje anders dan ik verwacht had. Je zult het wel begrijpen als het voor jullie eenmaal de laatste keer is. Maar vlug, hier zijn onze spullen.’

Het was vreemd en ze vonden het niet zo leuk om hun koninklijke kleren uit te trekken en in hun schoolspullen (die er intussen niet zo fris meer uitzagen) weer terug te moeten naar de grote vergadering. Een stuk of wat vervelende Telmarijnen maakten er grapjes over. Maar de andere wezens begonnen allemaal te juichen en gingen staan uit eerbied voor Peter, de Hoge Koning, en Koningin Susan van de Hoorn, en Koning Edmund en Koningin Lucy.

Ze namen hartelijk en (wat Lucy betreft) met tranen in hun ogen afscheid van al hun oude vrienden - ze kregen dierenkussen, en knuffels van Bolle Beren en een lange, stevige handdruk van Trompoen en tenslotte een kriebelige omhelzing vol snorharen van Truffeljager. En Caspian bood Susan natuurlijk de Hoorn aan en Susan zei natuurlijk dat hij hem mocht houden. En toen kwam, heerlijk en verschrikkelijk, het afscheid van Aslan zelf, en daarna ging Peter op zijn plaats staan met de handen van Susan op

zijn schouders en die van Edmund op de hare en die van Lucy op de zijne en die van de voorste Telmarijn op die van Lucy, en zo liepen ze in een lange rij naar de Deur.

Daarna kwam er een moment dat moeilijk te beschrijven is, want de kinderen hadden het idee dat ze drie dingen door elkaar zagen. Het eerste was de uitgang van een grot waardoor ze het felle groen en blauw van een eiland in de Stille Zuidzee konden zien en waar alle Telmarijnen zouden belanden zodra ze door de Deur waren. Het tweede was een open plek in de bossen van Narnia, gezichten van Dwergen en Dieren, de diepe ogen van Aslan en de witte strepen op de snuit van de Das.

Maar het derde (waardoor de andere twee al snel werden opgeslokt) was het grijze grint van een perron op een plattelandstationnetje en een bank met koffers eromheen - waar ze met z'n allen op zaten alsof ze er nooit weg waren geweest - eerst even een beetje vlak en saai na alles wat ze hadden meegemaakt, maar tegen hun verwachting in ook op een speciale manier gezellig, met die bekende spoorweggeurtjes en met boven hen de lucht van Engeland en het zomertrimester dat voor hen lag.

‘Nou nou,’ zei Peter. ‘Dat was wat.’

‘Verdraaid!’ zei Edmund. ‘Nou heb ik mijn nieuwe zaklantaarn in Narnia laten liggen.’

Oorspronkelijke titel *Prince Caspian*
Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd. 1950
Copyright © Nederlandse vertaling Uitgeverij Callenbach
Vertaling door Madeleine van den Bovenkamp-Gordeau
Omslagtekening Julek Heller
Omslagbelettering Bas Mazur
Illustraties binnenwerk Pauline Baynes
ISBN 90 266 1059 9
NUGI 221 / 222

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OceanofPDF.com